Hinta 60:—. Helsinki 1952. Kustannusosakeyhtiö Yhteistyön Kirjapaino

"Kaikkien maiden proletaarit, yhtykää!"

Kommunisti

POLIITTIS-TEOREETTINEN AIKAKAUSLEHTI

Tammikuu 1 1952

JULKAISIJA: SUOMEN KOMMUNISTINEN PUOLUE

Kommunisti
8. VUOSIKERTA · 1952
TAMMIKUU N:o 1 (168)
POLIITTIS-TEOREETTINEN AIKAKAUSLEHTI

Rauhankysymys IX edustajakokouksen päätösten valossa

”Taistelun voimistaminen rauhan ja Suomen riippumattomuuden puolustamiseksi, Suomen pelastamiseksi sodalta” määriteltiin Suomen Kommunistisen Puolueen IX puoluekokouksen päätöslauselmassa puolueen tärkeimmäksi tehtäväksi nykyisessä tilanteessa. Suhtautuminen hallitukseen ja sen politiikkaan, osallistuminen joukkojärjestöjen toimintaan, rauhanliikkeen kaikinpuolinen tukeminen, mutta myös taistelu taantumusta vastaan talouspolitiikassa sekä työväen yhteisrintaman rakentaminen, kaikki mistä puoluekokous sanansa sanoi, yhdistyy sotapolitiikan vastustamiseen, kysymykseen rauhan turvaamisesta.

Paitsi päätöslauselmaa, puoluekokous hyväksyi vielä erillisen vetoomuksen Suomen kansalle tästä asiasta. Tämä vetoomus ei selvitä vain tämän päivän tilannetta ja siitä johtuvia tehtäviä, vaan käsittelee myös ohjelmallisia kysymyksiä: kommunistien suhdetta rauhankysymykseen yleensä, sosialismin ja rauhan, ihmisoikeuksien puolustamisen ja rauhanasian yhteenkuuluvaisuutta. Puolueemme on siis nähnyt rauhan ja Suomen riippumattomuuden puolustamisen *pitkäaikaisena, koko edessä olevaa kautta koskevana tehtävänä, jolle se omistaa kaikki voimansa, joka on otettava lähtökohdaksi kaikkien työalojen, jokaisen toimenpiteen ja ratkaisun yhteydessä.*

Sodanvaaran olemassaolo on käynyt yhä ilmeisemmäksi. Rauhasta ja taistelusta rauhan puolesta on puhuttu paljon jo tähänkin asti. Jokainen kommunisti myöntää sen ensiarvoiseksi, mutta sittenkään sodanvaaran torjumista ei vielä kaikilla työaloilla, kaikissa kysymyksissä nähdä käytännöllisenä tehtävänä, vaan useinkin sananpartena,

joka liitetään päätöslauselmiin ja mielenilmauksiin yleisesti, vailla riittävää yhteyttä kysymyksessä olevaan asiaan ja vakuuttavaa todistelua johtopäätösten oikeutuksesta ja välttämättömyydestä. Yhä vielä puolueessamme ja sen ympärillä on niitäkin, jotka periaatteellisen tietoisuutensa puutteessa ovat takertuneet vasemmisto-opportunistiseen harhakäsitykseen: "minkä pahempi, sen parempi", kuvitellen sodan sosialismin voittoa edistäväksi eikä sitä jarruttavaksi tekijäksi.

Tämä kaikki merkitsee, että puolueemme jäsenistön on syytä huolellisesti tutustua niin puoluekokouksen päätöslauselmaan kuin sen vetoomukseenkin osatakseen soveltaa niiden ajatuksia jokapäiväiseen toimintaansa ja selvittää niitä mitä laajemmille puolueen ulkopuolisille joukoille näiden omista tarpeista ja kokemuksista lähtien. Myöskin asian periaatteellinen puoli vaatii jatkuvaa syventymistä marxilaisuuden klassikoiden käsityksiin sodasta ja rauhasta, sosialismista ja sen toteuttamisen mahdollisuuksista, oikean tilannearvion laatimisesta ja sen asettamien tehtävien oikein ymmärtämisestä.

Ottakaamme kysymys sosialismista ja rauhasta. Puoluekokouksen vetoomuksessa sanotaan: "Jokainen, joka vilpittömästi pyrkii sosialismiin, haluaa myös rauhaa." Sosialismin ja rauhantaistelun päämäärät eivät voi olla ristiriidassa keskenään, vaan ne ovat yhdenmukaiset, sillä "pysyvä maailmanrauha on se päämäärä, jonka voittoisa sosialismi varmasti toteuttaa poistaessaan sotien perimmäisen syyn...", kuten puoluekokouksen päätöslauselmassa osoitetaan. Minkä vuoksi juuri sosialistinen Neuvostoliitto ja muut sosialismin tielle kääntyneet valtiot ovat rauhanrintaman etulinjassa? Juuri sen vuoksi, että ne tahtovat rauhaa, tarvitsevat rauhaa, luottavat rauhaan. Miten moneen toviin Neuvostoliiton taholta onkaan korostettu sitä, että kaksi järjestelmää, sosialistinen ja kapitalistinen, voivat elää rinnakkain ja harjoittaa rauhanomaista kilpailua keskenään. Senkö vuoksi, että sosialismi olisi heikompi näistä kahdesta? Ei, sillä se ei ole heikompi vaan vahvempi. Sosialismi ei pelkää rauhanomaista kilpailua yhtä vähän kuin avointa taisteluakaan. Sen voitto on varma, mutta sodan kautta saavutettu voitto merkitsisi suunnattomia kärsimyksiä ihmiskunnalle. Se merkitsisi myös ankaraa takaiskua itselleen sosialismille, koska uusi maailmansota hävittäisi suunnattoman määrän tuotannollisia voimia, ennenkaikkea ihmisiä, joiden hyväksi sosialismia luodaan ja rakennetaan.

Me kommunistit puolustamme kaikkia ihmisoikeuksia, siis myös ja ennen muuta ihmisen oikeutta elämään, minkä oikeuden sodanvalmistelijat ovat valmiit riistämään miljoonilta — suunnittelemassaan uudessa maailmansodassa, ehkä sadoilta miljoonilta ihmisiltä.

Sodanvastaisessa taistelussa on todella kysymys kaikista ihmisoikeuksista. Siinä on kysymys, kuten puoluekokouksen vetoomuksessa sanotaan, myös "tavallisen ihmisen oikeudesta ihmisarvoiseen elämään, turvattuun toimeentuloon, joka aiotaan uhrata sodalle ja sodanvalmisteluille".

Tämä tavallisen ihmisen toimeentulon uhraaminen sodan alttarille on näkyvissä kaikissa kapitalistimaissa, selvimmin siellä, missä valtiovalta on asettunut avoimen sotapolitiikan välikappaleeksi. Ainoassakaan Atlantin-sotaliiton maassa kansan elintaso ei nouse, vaan laskee päivästä päivään. Kaksi kolmannesta näiden valtioiden talousarviosta käsittää sotilaallisluontoisia menoja. Asuntorakennustuotanto on pysähdyksissä, vaikka sodan vauriot ovat monissa maissa kuten Englannissa, länsi-Saksassa, Ranskassa, Norjassa vielä suurelta osalta korjaamatta. Kansan verotaakka kasvaa, hinnat nousevat, palkat laskevat. Työttömyydestä on tullut jälleen joukkoilmiö.

Suomi ei kuulu Atlantin-sotaliittoon, mutta meilläkin on olemassa merkkejä samaan suuntaan tapahtuvasta kehityksestä. Se johtuu suurpääoman ylivallasta maamme talouselämässä. IX edustajakokouksemme vetoomuksessa sanotaan: "Sotasuhdanteet lisäävät suunnattomasti myös meidän maamme suurpääoman voittoja ja tekevät sen ahneuden määrättömäksi. Aivan samoin kuin ennen toista maailmansotaa nämä piirit suorastaan houkuttelemalla houkuttelevat imperialistisia sotaseikkailijoita tekemään laskelmiaan Suomen kansan olemassaolon ja elämän hinnalla." Se merkitsee, että suurpääoma ei tyydy ainoastaan siihen vaikutukseen, joka sillä on taloudellisella alalla, vaan pyrkii sanelemaan myös maamme ulko- ja sisäpolitiikan. Oikeistososialidemokraattisten johtajien avoin antautuminen amerikkalaispolitiikan välikappaleiksi on suurimpana syynä siihen, että suurpääoman on onnistunut toteuttaa linjaansa, joka tätä nykyä tapahtuu n.s. vakauttamispolitiikan nimellä. Sen tarkoitukset ja vaikutukset työtätekevän kansan elintasoon käsitetään ainakin työläisten valistuneimman osan keskuudessa jo varsin hyvin. Mutta sen yhteys sotasuuntaukseen ei ole yhtä selvästi näkyvissä. Tuskinpa edes jokainen porvarillisista "vakauttamisprofeetoistakaan" täysin tajuaa sitä, että he tasoittavat tietä sotapolitiikalle alistaessaan kansantalouden ja ennenkaikkea kansanjoukkojen toimeentulon suurten vientiyhtiöiden pyyteille. Ei ole epäilystäkään siitä, etteikö näihin suurpääoman taloudellisiin pyrkimyksiin liittyisi myös pyrkimys sodanaikaisen pakkokomennon pystyttämisestä, sen näennäisen, pakollisen "yksimielisyyden" aikaansaamisesta, jonka vallitessa suurpääomalla ja sotapoliitikoilla olisi vapaat kädet toteuttaa suunnitelmiaan.

Äsken eduskunnassa käyty taistelu valtalaista on tästä kaikesta mitä selvimpänä todistuksena. Hallitukselle on annettu valtuudet, joita käyttäen se voi entistä enemmän sekaantua maamme talouselämän kysymyksiin suurpääoman vaatimaan suuntaan, työläisten ja talon-

poikain toimeentulomahdollisuuksien ja oikeuksien supistamiseksi. Näiden valtuuksien käyttäminen taantumussuunnitelmien hyväksi riippuu kuitenkin ratkaisevasti kansanjoukkojen suhtautumisesta. Valtalakikäsittely nostatti huomattavan vastarinnan kansanjoukoissa, mutta siinä vaiheessa vasta tietoisempien, valveutuneimpien työläisten ja pienviljelijäin keskuudessa. Varsin laajat joukot suhtautuivat ja suhtautuvat vielä odottavasti "vakauttamiseen". Sen epäonnistumisen rahanarvon vakaantumisen, hintojen ja vuokrien nousun pysähtymisen mielessä taantumuspiirit ja erikoisesti oikeistososialidemokraattiset johtajat halusivat siirtää kommunistien niskoille. Siitä heidän kavala juonensa ja raivonsa, kun valtalakia ei äänestettykään yli vaalien.

Taistelu valtalakiin liitettyjä huononnuksia samoinkuin koko "vakauttamis" petostakin vastaan on senvuoksi vasta alussaan. Kansan enemmistö on saatava hereille ja taisteluun sen omia elinehtoja vastaan tähdättyjä suunnitelmia ja toimenpiteitä vastaan. Silloin vasta ne voidaan ehkäistä.

Sama koskee rauhantaistelua yleensä. Niin kauan kuin kansan enemmistö luulee, ettei mikään vaara uhkaa meidän maatamme, niin kauan kuin se uskoo taantumuksen vakuutteluja siitä, ettei "kukaan meidän maassamme halua sotaa", niin kauan vaara on todella suuri. Vasta kun kansa todella ottaa rauhan asian omiin käsiinsä ja puolustaa sitä loppuun saakka, sota voidaan välttää. Se koskee meidän kansaamme yhtä hyvin kuin mitä kansaa hyvänsä. Senvuoksi puoluekokouksen vetoomuksessa käännytäänkin kaikkien niiden yhteiskuntapiirien puoleen, joita sota uhkaa. Emme saa antaa luokka-aseman, poliittisten tai minkään muidenkaan erimielisyyksien rajoittaa pyrkimystämme rauhanrintaman laajentamiseksi. "Suomen kansan kohtalo riippuu ratkaisevasti siitä, minkä laajuuden ja voiman saavuttaa sen taistelu rauhan puolesta", sanotaan vetoomuksessamme. Jokaista yksilöä, ryhmää, puoluetta on tutkittava ennakkoluulottomasti siinä mielessä, mitä aineksia niistä voidaan löytää rauhanasian eteenpäinviemiseksi. Hallituskysymystäkin on punnittava kussakin tilanteessa juuri tästä näkökulmasta. Emme ole luopuneet vaatimuksestamme todellisen rauhanhallituksen aikaansaamiseksi maahamme. Mutta se voidaan saada aikaan silloin, kun mahdollisimman laajat kansanjoukot yhtyvät vaatimukseemme, kun muissakin puolueissa kuin kommunistisessa puolueessa ja kansandemokraattisessa liikkeessä tapahtuu liikehtimistä tämän vaatimuksen hyväksi. Nykyiseltä hallitukselta vaadimme, että se täyttäisi lupauksensa "huolehtia maamme hyvien suhteiden säilyttämisestä ja lujittamisesta kaikkiin kansoihin" sekä "erityisesti vaalia ja kehittää suhteita, jotka ovat syntyneet Suomen ja Neuvostoliiton välille rauhansopimuksen, ystävyys- ja avunantosopimuksen sekä 5-vuotisen kauppasopimuksen luomalla kestävällä pohjalla". Kommunistien tehtävänä on nostattaa tämä vaatimus niin voimakkaana kansan keskuudesta, ettei hallitus pääse irti tästä lupauksestaan.

IX puoluekokous määritteli työväenluokan yhtenäisyyden luomisen tämän taistelun pääedellytykseksi. Taistelu leivästä riippuu sen taistelun menestyksestä, jota käydään rauhan puolesta, sillä sota ja nälkä kulkevat rinta rinnan, niinkuin rauha ja leipä kuuluvat yhteen. Työväenluokan yhtenäisyys, joka on saavutettavissa, jos taistellaan sitkeästi ja kärsivällisesti jokaisen työläisiä kokevan vaatimuksen puolesta, luo pohjan myös työläisten ja talonpoikain taisteluliitolle sotaa ja taantumusta vastaan. Se on kulmakivenä koko sille kansanvaltaiselle, rauhaarakentavalle kansalaisrintamalle, jonka aikaansaamisen puoluekokous asetti tulevan kauden tehtäväksi.

Tehtävä on suuri, mutta se on täytettävissä. Olemmehan me kommunistit ottaneet päämääräksemme koko yhteiskuntajärjestyksen muuttamisen maassamme pitämättä tehtävää ylivoimaisena. Miten voimme toteuttaa sen, ellemme pysty yhdistämään kansamme työtätekevää enemmistöä tällä hetkellä uhkaavaa vaaraa vastaan, vaaraa, jonka jokainen voi käsittää, joka koskee jokaista kotia. Nyt, jolloin taantumuspiirit oikeistososialidemokraatteja myöten ovat sekä käytännössä että sanoissakin luopuneet aikaisemmin yksinoikeudekseen ottamastaan "isänmaallisuudesta", avoimesti hyljänneet maamme riippumattomuuden puolustamisen, meillä kommunisteilla on tilaisuus todistaa käytännössä, että me puolustamme kansamme riippumattomuutta, että me olemme todellisia isänmaanystäviä.

Porvariston omat tunnukset kääntyvät sitä vastaan. Oikeistososialidemokraatit ovat osoittautuneet sekä sosialismin että demokratian vihollisiksi. Todistuskappaleista asiamme oikeutuksesta ja rauhantaistelun välttämättömyydestä, voimasta ja menestyksestä ei ole puutetta. Niitä on riittämiin ja ne ovat vakuuttavia, kunhan vain osaamme niitä käyttää. Tehtävämme on estää kansamme nukuttaminen uudelleen siihen harhaluuloon, ettei mitään voitaisi tehdä uhkaavien onnettomuuksien ehkäisemiseksi. Tehtävämme on olla eturivissä viemässä rauhanasia voittoon Suomessa.

L. JUNTTILA:

Työväenluokan yhtenäisyyden rakentamisesta

Välittömästi sodan päättymisen jälkeen Neuvostoliiton voiton pelastettua ihmiskunnan fasismista ja turvattua demokraattisten voimien valtavan nousun, seurasi voimakas työväenluokan rivien yhtenäisyyden laajentumisen ja lujittumisen kausi miltei kaikissa kapitalistisissa maissa. Jo sodan kestäessä ja varsinkin sen jälkeen luomansa yhtenäisyyden ansiosta työväenluokka pystyi sodan päätyttyä taistelemaan itselleen tuntuvia parannuksia palkkoihinsa ja työehtoihinsa. Sosiaalisen lainsäädännön alalla saavutettiin merkittäviä parannuksia. Työväen demokraattisia oikeuksia laajennettiin. Työväenluokan järjestäytyminen omiin järjestöihinsä saavutti niin kansallisesti kuin kansainvälisestikin ennennäkemättömät mittasuhteet. Ammatillisten järjestöjen merkitys työväenluokan järjestämisessä ja johtamisessa yhtenäiseen taisteluun elinehtojensa ja oikeuksiensa puolesta tuli entistä keskeisemmäksi.

Mutta odotettu ja kansojen kaipaama pysyvän rauhallisen rakennustyön kausi muuttui nopeasti ensin uuden sodan kiihkeän valmistelun, sitten kylmän sodan ja nykyään jo paikallisten avoimien sotien kaudeksi. Imperialismin ja kansainvälisen demokratian vastaiset voimat ryhmittyivät USAn imperialismin johdolla uudelleen. Tämän taantumusvoimien liittoutuman tarkoituksena on pysähdyttää kansojen pyrkimys täydelliseen taloudelliseen ja poliittiseen riippumattomuuteen, estää kansojen demokraattinen kehitys. Se haluaa säilyttää ja varmistaa monopolipääoman herruuden. Se pyrkii "vapauden" verholla säilyttämään riiston, kansallisuus- ja rotuvihan. Ja tämän politiikan luonnollisena seurauksena on turvautuminen fasistiseen ideologiaan, fasistisiin menettelytapoihin ja hillittömään vihan lietsontaan Neuvostoliittoa ja kansandemokratian maita vastaan. Kuten Hitler aikoinaan, taantumus on kohottanut päätunnuksekseen taistelun kommunismia vastaan.

Taantumusliittoutuman politiikan perustarkoituksena on uuden sodan sytyttäminen. Tämän uuden sodan valmisteluihin liittyy kaikissa kapitalistisissa maissa hyökkäys työväenluokkaa vastaan. Tämän seurauksena on työväki menettänyt osan niistä voitoista, jotka se aikaisemmin yhtenäisenä taistellen saavutti.

Ankarat lakkotaistelut miltei kaikissa kapitalistisissa maissa kuitenkin osoittavat, että työväki peräänantamatta ja entistä päättäväisemmin taistelee elinehdoistaan ja oikeuksistaan. Nämä taistelut ovat yhdistäneet yhä laajemmat joukot yhteisten tunnusten alle. Oman kokemuksen kautta työläiset tulevat yhä vakuuttuneimmiksi voimiensa yhdistämisen välttämättömyydestä, vakuuttuneiksi siitä, että vain yhdistämällä voimansa työväenluokka pystyy asettamaan kestävän sulun hyökkäykselle, jonka imperialistien ja demokratianvastaisten voimien liittoutuma mitä raivokkaammin suuntaa työväenluokkaa vastaan.

SODANVALMISTELIJAIN TAVOITTEENA TYÖVÄENLUOKAN HAJOITTAMINEN

Raivatakseen uuden maailmansodan sytyttämisen tiellä olevan pääesteen, — työväenluokan yhtenäisen taistelun sotapolitiikkaa vastaan ja sen pohjalta alati kasvavan kaikkien demokraattisten voimien yhteisrintaman —, taantumus kohdistaa pääiskunsa työväenluokan voimien hajoittamiseksi, erikoisesti palkkatyöläisten suurimman yhteenliittymän, ammatillisen liikkeen hajoittamiseksi. Tässä hyökkäyksessään se käyttää hyväkseen työväenluokan aatteellisesti epäyhtenäistä kokoonpanoa, työläisten keskuudessa vallitsevia erilaisia ideologisia, poliittisia, uskonnollisia ym. eroavaisuuksia, jotka johtuvat porvarillisen yhteiskunnan vaikutuksesta ja siitä, että työväenluokka täydentyy jatkuvasti pikkuporvarillisista väestökerroksista. Tuomalla nämä eroavaisuudet etualalle, lietsomalla niitä, erottamalla niiden avulla työläiset toisistaan ja siten siirtämällä taka-alalle kaikki ne kysymykset, jotka työläisiä yhdistävät, jotka ovat työläisille heidän luokka-asemansa perusteella yhteisiä, taantumus yrittää tällä vanhalla koetellulla keinollaan estää työväkeä yhtymästä yhteiseen taisteluun riisto- ja sotapolitiikkaa vastaan. Luonnollisesti taantumus samalla turvautuu terroriin, painostukseen, provokatioon ja muihin fasistisiin väkivaltamenetelmiin, joskin niiden käyttäminen useimmiten johtaa päinvastaisiin tuloksiin: ne paljastavat liian avoimesti työväenluokan viholliset ja kavaltajat.

Mutta taantumus ei voi toteuttaa hajoituspolitiikkaansa yksistään omin voimin. Kuten aina ennenkin se turvautuu jälleen "luutnantteihinsa", työväenliikkeeseen tunkeutuneisiin oikeistososialidemokraattisiin johtajiin, niihin, jotka sosialismin aatteen hyläten ovat "kasvaneet" kapitalistisen riistojärjestelmän uskollisiksi puoltajiksi ja niihin, jotka alunperinkään Varjosen, Leskisen, Sumun ym. tapaan eivät ole omaksuneet sosialismin aatteita.

Heidän tehtäväkseen on uskottu työväenluokan voimien hajoittaminen. Kavaltaen työväenluokan, sosialismin asian, he yrittävät toisaalta hajoittaa ja halpaannuttaa ammatillisen liikkeen voimat ja estää työväen ja sen ammatillisten järjestöjen kansainvälisen yhteistoiminnan taantumuksen ja demokratianvastaisten voimien liittoutumaa vastaan. Toisaalta he yrittävät muodostaa niistä järjestöjä, joiden kautta työväestöä ideologisesti myrkytetään tarkoituksella saada heidät imperialistien sotapolitiikan tahdottomiksi tukijoiksi. Nämä menetelmät ovat heillä yhtäläisiä miltei kaikissa kapitalistisissa maissa.

Kaikista esteistä ja vastuksista huolimatta, joita työväenluokan yhtenäisyyden viholliset asettavat työväen yhdistymisen tielle, laajentuu ja lujittuu työväenluokan taisteluyhtenäisyys kaikissa maissa. Tämä yhtenäisyys ei rajoitu enää yksistään työväenluokkaa koskevaksi. Yhä laajemmat demokratiaa, edistystä ja rauhaa puoltavat väestökerrokset muodostavat jo nyt sodan voimia voimakkaamman kansojen rintaman. Monissa taisteluissa, joita työväki viimeaikoina on käynyt sotapolitiikan taloudellisia ja sosiaalisia seurauksia vastaan, on työväki kuten esim. Italiassa ja Ranskassa, saanut välitöntä tukea muilta väestöpiireiltä. Yhä laajemmat kansanjoukot näkevät, että jokainen taistelu leivästä ja oikeuksista on samalla taistelua uuden sodan valmisteluja vastaan ja siksi he antavat sille tukensa.

YHTENÄISYYS RAKENTUU TAISTELUSSA YHTEISTEN ETUJEN PUOLESTA

Yhtenäisyyden rakentuminen ei kuitenkaan tapahdu itsestään. Se rakennetaan sitkeässä, hellittämättömässä taistelussa työpaikoilla ja ammatillisissa järjestöissä työväen jokapäiväisten elinehtojen ja oikeuksien puolesta. Yhtenäisyyden rakentaminen vaatii ennakkoluulotonta suhtautumista kaikkiin työläistovereihin, heidän poliittisten, ideologisten, uskonnollisten ym. käsitysten huomioimista. Niitä ei saa asettaa yhteistyön esteeksi. Yhtenäisyyden rakentaminen edellyttää hellittämätöntä selvitystyötä työväen luokka-aseman selvittämiseksi jokaiselle työläiselle. Se vaatii taitoa nähdä ja "löytää" kaikkia työläisiä yhdistävät kysymykset, asiat, tehtävät, jotka kulloinkin johdattavat heidät yhteiseen toimintaan yhteisen asian voittamiseksi.

Vaikka työväenluokka luokka-asemansa puolesta on yhtenäisin luokka, ei se ideologisesti kuitenkaan ole yhtenäinen. Siksi sellaisen vaatimuksen asettaminen yhtenäisyyden ehdoksi, että toisen työläisen on omaksuttava toisen poliittiset ym. mielipiteet ja käsitykset, ennenkuin he voivat yhteisesti toimia tuon tai tämän heitä molempia yhtäläisesti koskevan vaatimuksen puolesta, on täysin väärä. Tällainen kysymyksen asettelu johtaa eristäytymiseen toisista työläisistä. Se ei edistä yhtenäisyyden syntymistä, vaan edesauttaa juuri sitä politiikkaa, jonka avulla työväkeä yritetään hajoittaa eri karsinoihin ja estää sitä yhtymästä taisteluun työläisille yhteisten vaatimusten puolesta.

Yhtä virheellisesti menetellään silloin, kun niille työläisille (katsomatta siihen ovatko he sosialidemokraattisia tai puolueettomia työläistovereita), jotka esittävät yhteistoimintaa vaikkapa pienemmänkin, mutta kuitenkin kaikkia työläisiä yhtäläisesti koskevan asian puolesta, asetetaan yhteistoiminnan ehdoksi, että heidän olisi samalla hyväksyttävä joko osittain tai kokonaan talouspoliittinen ohjelmamme tai muita esittämiämme vaatimuksia, vaikka ko. työläiset eivät vielä ole tulleet vakuuttuneeksi niiden oikeudesta. On muistettava että yhtenäisyyttä ei rakenneta "yhdellä kertaa". Se rakentuu, laajenee ja lujittuu kaikista niistä — pienimmistäkin — asioista, jotka yhdistävät työosaston tai työpaikan työläiset yhteiseen toimintaan. Jokainen vaatimus, erillinenkin, joka johtaa työläiset yhteiseen toimintaan sen toteuttamiseksi, lähentää työläisiä toisiinsa. Tämä toimintayhteys auttaa näkemään yhtenäisyyden tarpeellisuuden myös muissa työläisille yhteisissä asioissa.

Mutta yhtenäisyyden aikaansaaminen jossakin asiassa ei vielä merkitse sitä, että työläisten ideologiset ym. eroavaisuudet olisivat samalla poistuneet. Ne ovat edelleenkin olemassa. On myös nähtävä se, että vaikka yhteisessä taistelussa saavutettu etu, voitto, on tärkeätä, niin vieläkin merkityksellisempi on se, että taistelu on yhdistänyt voimat. Tämän vuoksi ei ole pysähdyttävä saavutettuun tulokseen. Väsymättä on toimittava edelleenkin niin, että työläiset, saamansa kokemuksen opettamana, turvautuvat yhteiseen toimintaan muissakin kysymyksissä, laajentavat ja lujittavat saavutettua yhtenäisyyttä säätämättä muita ehtoja toisilleen paitsi niitä, joita yhteisen taistelun menestys vaatii. Juuri tässä yhteisessä toiminnassa, taistelussa saavutetut kokemukset, taistelun lähtökohta ja perusta, opettavat työläisiä yhä selvemmin näkemään vastustajansa, käsittämään selvemmin luokka-asemansa, luokkansa edut ja päämäärät, velvoituksen luokkaansa kohtaan ja auttavat työläisiä siten pääsemään myös ideologiseen ym. selviytymiseen ja yhtenäistymiseen.

Yhtenäisen toiminnan organisatooriset muodot (yhteistoimintakomiteat jne.) määrää yhteisen taistelun sisältö ja laajuus. Yhteistoimintaa johtavat elimet on muodostettava sellaisiksi, että ne turvaavat kaikkien työläisten toi-

minnanyhteyden laajentumisen, lujittumisen ja sen edelleen kehittämisen ei ainoastaan yhden työosaston tai työpaikan puitteissa, vaan myös toisia työpaikkoja, työaloja ja väestökerroksia käsittäväksi.

YHTEISTEN ETUJEN PETTÄJIÄ ARVOSTELTAVA

Yhtenäisyyden rakentaminen ei kuitenkaan saa johtaa siihen, että aristeltaisiin ottamasta esille vaatimuksia, jotka vakuuttavasti liittyvät työväen taisteluun sotapolitiikan taloudellisia ja sosiaalisia seurauksia vastaan. Juuri työläisten elinehtojen ja oikeuksien puolesta käytävä taistelu, käytäköön sitä työosaston, työpaikan, työalan tai laajemmissa puitteissa, selvemmin tuo esille ne, jotka todella ovat työläisten asian puolesta ja paljastaa ne, jotka ovat vastaan.

Yhtenäisyyden rakentaminen ei myöskään saa johtaa siihen, että luovuttaisiin arvostelemasta niitä sosialidemokraattisia johtajia, jotka kavaltavat työväenluokan asian ja yhteisen taistelun. Tämän arvostelun tulee nojautua eittämättömiin tosiasioihin, heidän tekoihinsa, eikä ylimalkaisiin väitteisiin ja syytteisiin. Arvostelun lähtökohtana tulee olla tosiasiat, teot, joilla selvästi ja vakuuttavasti osoitetaan heidän kavaltaneen työväenluokan taistelun. Tämän kautta voidaan vakuuttavammin osoittaa, että heidän ideologiansa on työväenluokalle täysin vieras, että se samoinkuin heidän tekonsa ja toimintansa palvelee kapitalistiluokan etuja ja tarkoitusperiä.

MIELIPIDE-EROAVAISUUKSIEN KIINANMUURI KAADETTAVA YHTEISTAISTELUN AVULLA

Yrittäessään asettaa esteitä työväen voimien yhtymiselle, oikeistolaiset johtajat ponnistelevat jakaakseen työpaikan työläiset ja ammatillisten järjestöjen jäsenet poliittisesti kahteen toisiaan vastaan taistelevaan leiriin. Rakentamalla teoreettisesti kestämättömän poliittisten mielipide-eroavaisuuksien kiinanmuurin työläisten kesken tarkoituksella sen kautta estää työläisiä näkemästä luokka-asemansa samankaltaisuuden ja etujensa yhteisyyden, he tätä tietä koettavat saada työläiset tukemaan kapitalistista riisto- ja sotapolitiikkaa, politiikkaa, jonka ajajiksi oikeistojohtajat ovat antautuneet. Onnistuttuaan tässä he saavuttavat tavoitteensa: estävät työläisiä toimimasta yhteisesti omien yhteisten vaatimustensa puolesta. Tämä poliittinen kahtiajakoisuus on ulotettu työpaikoille ja erityisesti ammatilliseen liikkeeseen sen perusjärjestöjä myöten. Muodostettaessa esim. ammattiosaston johtokuntaa, ”valitaan” se joko puhtaasti poliittisesti samaa mielipidesuuntaa edustavista tai ”poliittisten voimasuhteiden” pohjalta. Tällaisella menettelyllä ei ole mitään yhteistä työväen ja ammatillisen liikkeen yhtenäisyyden rakentamisen kanssa, sillä tosiasia on, että ammattiyhdistysliikkeemme ”puoluepoliittisia voimasuhteita” edustavat käsittävät vain runsaan kolmanneksen ammatillisen liikkeen jäsenistä, valtaosan jäsenistä kuulumatta mihinkään puoluejärjestöön.

Torjuakseen yritykset poliittiseen kahtiajakoon, on johtoelimiä valittaessa luovuttava sellaisista menettelytavoista, jotka muodostuvat esteeksi yhtenäiselle toiminnalle. Niinpä esim. ammattiosaston johtokuntaa valittaessa on lähdettävä siitä, että osaston jäsenet avoimesti ja rehellisesti punnitsevat johtokuntaan valittavan toverin siltä perustalta, miten hän teossa puolustaa ja ajaa työväen yhteistä asiaa, työväenluokan voimien yhdistämistä yhteiseen taisteluun kapitalistista riistojärjestelmää vastaan. Tällainen, luokka-asemastaan ja tehtävistään tietoinen johtava elin pystyy silloin myös antamaan oman panoksensa työssä työläisten voimien yhdistämiseksi, luokkatietoisuuden kohottamiseksi ja sitä kautta aktivisoimaan osaston ja oman työnsä työpaikalla sellaiseksi, että työläiset näkevät oman voimansa, järjestönsä voiman, voiman, joka yhtyessään taisteluun pystyy asettamaan kestävän sulun sille työtätekevän kansanosan etujen vastaiselle politiikalle, jota taantumus työväenliikkeen kavaltajien tukemana yrittää panna käytäntöön myös meidän maassamme.

KOMMUNISTIT ETURIVISSÄ RAKENTAMASSA TYÖVÄENLUOKAN YHTENÄISYYTTÄ

Työväenluokan yhtenäisyyden luomisessa on ammatillisilla järjestöillä keskeinen merkitys, sillä ne yhdistävät riveihinsä myös meidän maassamme palkkatyöläisten perusosan. Ammatilliset järjestömme ovat maamme palkkatyöläisten yhteisesti rakentamia järjestöjä sitä varten, että palkkatyöväki järjestäytyneenä voimana tehokkaammin pystyisi taistelemaan jokapäiväisten elinehtojensa ja oikeuksiensa puolesta ja edesauttamaan työväenluokan lopullista voittoa. Tästä syystä työväenluokan yhtenäisyyden kannalla oleva työväki ja ennen kaikkea puolueemme jäsenet eivät saa vieroksua ammatillista järjestäytymistä, erota ammatillisista järjestöistä tai kieltäytyä vastaanottamasta niitä tehtäviä, joita heille uskotaan. Vaikka sos.dem. oikeistojohtajien toteuttama

petoksellinen ammattiyhdistyspolitiikka onkin horjuttanut työväestön takapajuisimman ja vaistovaraisimman osan luottamusta SAKhon ja siihen kuuluviin järjestöihin, työväenluokan tietoisempien ainesten ja ennen kaikkea kommunistien ei pidä antautua näiden vaistovaraisten ainesten vietäviksi, vaan on horjumatta jatkettava taistelua ammatillisen yhtenäisyyden aikaansaamiseksi ja lujittamiseksi. Tässä taistelussa on luotettava järjestyneiden työläisten voimaan ja kykyyn luoda ammatillisista järjestöistä taistelukykyisiä, työläisten elinetuja horjumatta puolustavia järjestöjä vastoin joidenkin suurpääoman asiaa palvelevien sosdem. oikeistolaisten ammattiyhdistysjohtajien tahtoakin. On muistettava, että vain lujittamalla ammatillisia perusjärjestöjä, toimimalla ammatillisissa järjestöissä, yhtenäisyyden rakentamisen kautta kohottamalla niiden ja sen mukana koko työväenluokan taistelutahtoa, työväki pystyy estämään yhteisesti rakentamamme järjestöt luisumasta palvelemaan työväenluokan vieraita tarkoitusperiä, johon työväenluokan hajoittajat sen yrittävät saattaa.

Ei milloinkaan aikaisemmin työväenluokan yhtenäisyydellä ole ollut niin tärkeä ja ratkaiseva merkitys kuin tällä hetkellä. Kuten Kommunististen ja Työväenpuolueiden Informatiotoimiston kokouksen päätöslauselmassa vuodelta 1949 sanotaan, on työväenluokan rivien yhtenäisyys välttämätöntä siksi, että

"voitaisiin puolustaa rauhaa, murskata uuden sodan lietsojain rikolliset aikeet ja hajoittaa imperialistien liittoutuminen demokratiaa ja sosialismia vastaan, torjua fasististen hallitsemismenetelmien käytäntöönsaattaminen, antaa päättävä isku monopolististen pääoman hyökkäyksille työväenluokan elinetuja vastaan ja parantaa työtätekevien joukkojen taloudellista asemaa".

Työväenluokan yhtenäisyyden rakentamisessa on puolueemme jäsenten oltava etumaisena.

Teorian kysymyksiä

T. Lehen: LUENTOJA VALTIOSTA

I. Porvarillisen valtiotieteen vararikko

ESIVALTA JA ESIVALLAN MIEKKA

Siitä saakka, kun ensimmäiset ruotsalaiset valloittajat astuivat Suomen kamaralle, miekka toisessa ja risti toisessa kädessä, on tässäkin maassa julistettu kansanjoukoille eräänlaista valtio-oppia. Sen pääväittämä kuuluu näin:

"Esivalta on Jumalalta".

Ja nähtävästikin sitä varten, että meidän jumalattomat esi-isämme olisivat mahdollisimman nopeassa tahdissa tulleet vakuuttuneiksi mainitun valtio-opillisen teesin tieteellisestä pätevyydestä, lisättiin siihen heti perään raaka ja julma, mutta kieltämättä hyvin selvä, pakananakin järkeen menevä "perustelu":

"Eikä esivalta miekkaa hukkaan kanna".

Siinä väitteessä, että "esivalta on Jumalalta", on tyhjentävästi lausuttuna ensimmäisen valtio-opin, ns. t e o k r a a t t i s e n eli "jumalanvaltaisen" valtio-opin ydin. "Esivalta" eli valtio ei ole ihmisestä, sen alkuperä on yliluonnollista, se on jostakin "ylhäältä", tuonpuoleisesta maailmasta ihmisille annettua. Siksi se on pyhä ja koskematon. Ken uskaltaa arvostella valtiota tai nostaa kätensä sitä vastaan, hän tekee kuolemansynnin kaikkine siitä johtuvine hirmuisine rangaistuksineen, ensin maan päällä ja sitten helvetin tulessa.

Teokraattinen valtio-oppi on orjanomistajien ja feodaaliherrojen valtio-oppia. Se kuvastaa sitä alkukantaista oveluutta ja häikäilemättömyyttä, jolla porvaristoa edeltäneet riistäjäluokat ovat käyttäneet hyväkseen kansanjoukkojen tietämättömyyttä ja taikauskoisuutta oman luokkaherruutensa tukemiseksi — niin totta kuin saattaa ollakin, että monet tuon valtio-opin julistajista ovat itsekin uskoneet tarinoihinsa.

Mutta ei myöskään porvaristo ole kieltäytynyt käyttämästä hy-

väkseen satua valtion jumalallisesta alkuperästä — niin pitkälle kuin se on suinkin ollut mahdollista. Nykyään sillä on menestymisen mahdollisuuksia enää vain maailman pimeimmissä kolkissa. Se väite, että "esivalta on Jumalalta", on lopullisesti menettänyt tehonsa ja makunsa varsinkin senjälkeen, kun maailmaan on ilmestynyt uudentyyppisiä valtioita, työväenluokan hallitsemia valtioita, joista niiden viholliset sanoisivat mieluimmin, että "esivalta on Perkeleeltä".

Ei ole syytä puuttua tämän pidemmälti tuohon "valtiotieteeseen", joka, kuten näemme, ei kestä minkäänlaista asiallista arvostelua.

SNELLMAN JA VALTION "SIVEELLISYYS"

Voisimme sivuuttaa myöskin teokraattiselle valtio-opille läheistä sukua olevan Hegelin valtio-opin, ellei tällä olisi meidän maassamme ollut sellaista huomattavaa edustajaa kuin J u h a n a W i l h e l m S n e l l m a n, jonka vuonna 1842 kirjoittama "Läran om staten" (Valtio-oppi) on kansallisen merkkimiehemme pääteos. Meitä suomalaisia kiinnostaa Hegelin valtio-oppi nimenomaan Snellmanin esittämässä muodossa. Selostankin eräitä kaikkein mielenkiintoisimpia kohtia Snellmanin edellä mainitusta teoksesta, vuonna 1901 ilmestyneen suomennoksen mukaan.

Snellmanin valtio-oppi on kaikessa oleellisessa "jumalanvaltaisen" valtio-opin filosofinen muunnos. Siinä, kuten hegeliläisessä filosofiassa yleensäkin, on Jumalan tilalle pantu Maailmanhenki, Kaitselmus, Sallimus jne. Maailmanhenki on olemassa ihmisistä riippumatta ja vaikuttaa heissä ja heidän kauttaan. Se on, kuten Snellman sanoo, "ainiaan läsnäoleva voima, joka käy kautta ihmiskunnan ja kansojen, näiden katoavaisuudessa pysyväisenä substanssina". Tämä Kaitselmukseksi, Siveellisyydeksi, Kansallishengeksi ym. nimitetty Maailmanhenki luo täällä maan päällä erinäisiä "siveellisiä" laitoksia, ensin perheen ja loppujen lopuksi valtion, joka on Siveellisyyden korkein muodostuma ihmiskunnan elämässä. Ken toiminnallaan tukee valtiota, hän suorittaa Maailmanhengen töitä:

"Ei kuitenkaan ole yhtään toimintaa, joka samassa määrässä kuin toiminta valtion hyväksi, antaisi yksilön selvästi tajuta hänen toimittaneen Kaitselmuksen neuvoja. Sillä kansakunnan hyväksi ja sen hengessä toimiessaan palvelee hän suorastaan Kaitselmusta, panee toimeen sen sallimuksia maailmanhistoriassa" (Snellman: Valtio-oppi, suom. v. 1901, siv. 245).

Hyvin mielenkiintoinen — ja tavallaan ajankohtainenkin — on se Snellmanin väite, että valtiolla ei ole mitään tarkoitusta, vaan että "valtion tarkoitus on oma itsensä". Tämän ymmärtää vain muistaen, että Snellmanin mukaan valtio on eräs Maailmanhengen olomuoto. Ja koska Maailmanhenki on iäinen, muuttumaton ja täydellinen, ei se kaipaa eikä tarvitse mitään, eikä sillä siis voi olla mitään tarkoitusta. Sata vuotta sitten elänyttä Snellmania voimme ymmärtää, mutta aivan uskomattomalta tuntuu, että meidän päivinämme, 20. vuosisadan puolivälissä, esiintyy amerikkalaisen patentin saaneita "uudenaikaisia" valtiotieteilijöitä, jotka kieltävät puhumasta valtion tarkoituksesta. Ja se on kuitenkin totta, kuten tuonnempana näemme.

Ja kun valtio on samaa kuin Siveellisyys, niin siitä seuraa itsestään, että valtion lait ovat pyhiä ja koskemattomia, kaikenlainen esiintyminen valtiota ja sen lakeja vastaan on siveetöntä. Vallankumous on pahasta. Snellman sanoo:

"Sillä että vallankumous on järjenvastainen, seuraa aivan yksinkertaisesti siitä, että se hajoittaa valtion, kumoaa kaiken lain, panee sen sijaan väkivallan ja mielivallan... Jos nyt kapinoiva kansa voisi kohdistaa rynnäkkönsä ainoastaan siihen osaan lakia, jonka se vaatii lakkautettavaksi, niin olisi vallankumous vain lain säätämistä ase kädessä. Mutta jo yksin tämä: ase kädessä, rikkoo kaiken lain, kansan oman tahdon. Tämä väkivaltaista valtiojärjestyksen kumoamista aina haittaava ristiriitaisuus tekee jaloimmatkin isänmaalliset aikeet tyhjäksi" (s. 303—304).

Se, että vallankumous saattaa olla "lain säätämistä ase kädessä", on maallisellakin järjellä käsitettävissä. Mutta rajoittaessaan tällaisen "lainsäädännön" mahdollisuuden vain johonkin o s a a n lakia ja väittäessään kansan muka rikkovan "oman tahtonsa" silloin, kun se tahtoo säätää k o k o lain uudestaan, Snellman vie meidät pois tästä maailmasta hegeliläisen mystiikan pariin. Inhimilliset lainsäätäjät saattavat erehtyä joissakin pykälissä, mutta laki sinänsä, isolla alkukirjaimella kirjoitettu Laki, on pyhä. Se ei ole ihmisestä, vaan Hengestä.

Mutta Hegelin dialektiikan koulu ei ole mennyt Snellmanilta hukkaan. Hän osaa ja uskaltaa lukea historiaa — paljon rohkeammin kuin monet meidän päivinämme vaikuttavat porvarilliset filosofian ja valtiotieteen professorit. Niin järjenvastaisilta kuin vallankumoukset hänestä näyttävätkin, hän myöntää kuitenkin sen, että ne ovat t o s i a s i o i t a. Hän sanoo:

"Mutta historia tietää pahimmoiksi aniharvoin kertoa tapauksia, milloin olisi tyynesti siirrytty hallitusmuodosta toiseen. Se on onnetonta, se on kova täytymys, mutta ilmeisiä tosiseikkoja ei käy eittäminen" (s. 315).

Meneepä hän niinkin pitkälle, että myöntää vallankumousten saattavan olla joissakin tapauksissa oikeutettujakin. Puolustellakseen tätä "järjenvastaista" oivallustaan hän etsii tukea kansainvälisen kuuluisuuden saavuttaneilta valtio-oppineilta, selittäen:

"Itse Hugo Grotiuskin, jota ei

kaiketi voitane moittia säädyttömistä mielipiteistä, mitä tulee valtioon ja korkeimpaan valtaan, tai epäkristillisestä hengestä, arvelee kuitenkin aseellisen vastarinnan hallittujen puolelta joskus saattavan käydä välttämättömäksi" (s. 307).

Meidän päivinämme saarnaavat Suomessakin jopa akateemikoiksi kruunatut filosofit sellaista viisautta, että suuret yhteiskunnalliset vallankumoukset ovat olleet vain joidenkin kaistapäisten, sairaalloisten ja turmeltuneiden yksilöiden turhamaisuuden, kunnianhimon ja ilkeämielisyyden syytä. Snellman osasi jo yli sata vuotta sitten jättää moisen akateemisen hölynpölyn omaan arvoonsa, kuten hänen seuraavasta lausunnostaan näkyy:

"Aivan vähän luottamista on niiden arvosteluun, jotka sanovat muutamien kansanyllyttäjien salajuonillaan olevan syyn vallankumoukseen... Kansanjohtajia ja kansanturmelijoita täytyy semmoisissa tilaisuuksissa aina ilmestyä, mutta he puhuisivat kuuroille korville, ellei salainen tyytymättömyyden nurina kansassa, sorron tunne ja hämärä käsitys siitä, että sorto on alkuisin hallituksesta, saisi kansaa herkästi tarttumaan joka tilaisuuteen olonsa muuttamiseksi. Todellisen syyn täytyy aina olla olemassa, jopa niin voimakas, että kansa mielii muutosta mistä hinnasta tahansa" (s. 305—306).

Olisi tietenkin aiheetonta väittää, että Snellman on jo v. 1842 tahi sen jälkeenkään ymmärtänyt vallankumousten perimmäisiä syitä. Snellman oli Marxin aikalainen, mutta hänen ei onnistunut päästä lähellekään marxilaisuutta yhteiskunnallisten kehityslakien ymmärtämisessä. Hän on hegeliläinen, idealisti, eikä hän vallankumousten syitäkään selvitellessään jaksa tunkeutua psyykillisiä pintailmiöitä syvemmälle. Ymmärtäessään sen, että vallankumousten syitä ei ole etsittävä ihmisyksilöiden, "kansanturmelijain" sielunelämästä, vaan jostakin syvemmältä, hän luulee löytävänsä nämä syyt kansanjoukkojen moraalisista ominaisuuksista, kuten hänen seuraava kuvaava lausuntonsa Ranskan vallankumouksesta osoittaa:

"Ranskan kansa kevytmielisesti jumaloimalla yhtä kevytmielisiä hallitsijoitaan, epäuskollaan, siveettömyydellään ja pelkuruudellaan itse pahensi sortoansa ja auttoi vallankumousta vierimään päällensä... Näiden syiden summaksi jää aina itse kansa" (s. 306).

Tyypillisenä omistavan luokan, nousevan porvariston valtio-opillisena edustajana Snellman esiintyy puhuessaan vapaudesta ja yhdenvertaisuudesta. Hän sanoo:

"Jos kysymys koskisi vain yhdenvertaisuutta kansalaislain edessä, niin olisi sen vaatimus hyväksyttävä. Mutta jos tarkoitetaan tasavertaisuutta sivistyksessä, varallisuudessa ja vaikutusvallassa, niin semmoinen tasavertaisuus kääntyy suoraan vapautta vastaan" (s. 252).

"Kun kerran enemmistö, se on kansan suuri joukko, saa hillittömästi hallita, silloin on valtiollinen vapaus lopussa" (s. 308).

Näemme, että Snellman tarkoittaa valtiollisella vapaudella omistavan vähemmistön vapautta nauttia etuoikeutetusta yhteiskunnallisesta asemastaan. Hänellä oli siis vapaudesta samanlaiset käsitykset kuin esim. nykyisillä kokoomuslaisillamme. Kun nämä kaikesta huolimatta eivät tässä asiassa vetoa kansallisen suurmiehemme auktoriteettiin, ei tämä "vaatimattomuus" voi johtua mistään muusta kuin siitä, että Snellman uskalsi sanoa käsityksensä julki peittelemättä. Hänen ei tarvinnut nimittää riistävän vähemmistön diktatuuria "suomalaiseksi demokratiaksi". Hän sanoi suoraan, että enemmistön valta, kansanvalta, oli hänelle kauhistus. Ja kaikkein parhaimpana hallitusmuotona hän tunnusti pitävänsä monarkiaa, selittäen mm., ettei "yhden ainoan mahtavuus valtiossa olekaan kansalaisvapaudelle vaarallinen, vaan monenvalta".

*

Olen koettanut mahdollisimman tasapuolisesti selostaa Juhana Wilhem Snellmanin valtio-opillisia mietteitä. Ne ovat eläneet aikansa ja siirtyneet historiaan niiden pohjana olevan hegeliläisen idealismin mukana. Niihin sopivat hyvin Snellmanin omat sanat: "Kukin aika tietää ainoastaan oman tietämyksensä, ja tietämys ei ole tänään samaa mitä se oli eilen". Tuskinpa kukaan, jos haluaa käydä valtiotieteilijästä, ryhtyy meidän päivinämme väittämään, että valtio on jonkin meistä riippumattoman Hengen tai Kaitselmuksen luoma ja johtama. Mutta eräisiin hänen valtiota ja vallankumousta koskeviin oivalluksiinsa sisältyy arvokkaita totuuden ituja. Mutta nekin näyttävät olevan liikaa Suomen nykyisille valtiotieteilijöille. Snellmanin "Valtio-oppi" on äskettäin pyyhitty pois Helsingin yliopiston valtiotieteellisen tiedekunnan kurssikirjojen joukosta. Snellmanin valtio-oppi on vanhentunut, sen useimmat väittämät eivät kestä arvostelua, mutta se on tavattoman mielenkiintoinen valtio-opin kehityshistorian kannalta katsoen, varsinkin meille, Snellmanin maanmiehille. Se on joka tapauksessa syvällisempi ja sisältörikkaampi kuin ne pinnallisuudellaan hämmästyttävät amerikkalaiset propagandakirjat, joiden tieltä se on saanut väistyä.

MIKSI JELLINEK "LIKVIDOITIIN"?

Mutta vielä merkittävämpi kuin "tapaus Snellman" on se tosiasia, että porvarillisen valtiotieteen suuri auktoriteetti Georg J e l l i n e k on samanaikaisesti Snellmanin kanssa ajettu ulos Helsingin yliopistosta tehdäkseen tilaa "uudenaikaisille" amerikkalaisille "valtiotieteilijöille". Kaikki ne, jotka ovat opiskelleet Helsingin yliopiston valtiotieteellisessä tiedekunnassa ennen vuotta 1950, tietävät, että juuri Georg Jellinek tunnustettiin siellä ainoaksi päte-

väksi tieteellisen valtio-opin edustajaksi, ja hänen teostaan "Allgemeine Staatslehre" (Yleinen valtio-oppi) suositeltiin virallisesti tieteellisyyden huippusaavutuksena tällä alalla.

Mutta nyt on tämä auktoriteetti numero 1, josta mm. Iso Tietosanakirja tietää mainita, että hän on "nykyajan etevimpiä yleisen valtio-oikeuden tutkijoita", yhtäkkiä joutunut epäsuosioon ja hänen teoksensa "Allgemeine Staatslehre" julistettu pannaan. Sen tilalle "valtio-opin peruskysymyksiä käsittelevänä teoksena" on ilmestynyt amerikkalaisen entisen trotskilaisen Burnhamin uskomattoman tylsä kirja "The Macchiavellians" (Macchiavellilaiset).

Jellinekin kukistaminen ei ole mikään erillinen tapaus. Se on vain eräs esimerkki siitä määrätietoisesta "puhdistuksesta", kursailemattomasta amerikkalaistamisesta, joka Helsingin yliopistossa on käynnissä kaikkien yhteiskuntatieteiden ja yleensä ns. humanististen tieteiden opetuksessa.

Herää kysymys: Mistä vihat? Mitä pahaa tuo saksalainen porvarillinen professori Jellinek on mahtanut tehdä? Eihän hän ole kommunisti, vaan on todistettavasti kiivas marxilaisuuden vihollinen, mahdollisimman uskollinen kapitalismin puolustaja. Meillä marxilaisilla on paljonkin muistuttamista hänen teorioitaan vastaan. Mutta sittenkin on myönnettävä, että hänen opeissaan on paljon t i e t e e l l i s y y d e n a i n e k s i a, paljon enemmän kuin kenenkään muun porvarillisen valtio-oppineen. Ja juuri tästä syystä hän näkyy joutuneen amerikkalaissuuntauksen edustajien epäsuosioon. Hänen synnikseen luetaan varmasti se, että hän on liian tieteellinen, ja liian vähän — amerikkalainen.

Ymmärtääksemme Jellinekin "likvidoinnin" syyt, kosketellenkin seuraavassa näitä Jellinekin valtio-opissa esiintyviä tieteellisyyden aineksia, jotka nykyisestä marshalloidusta "valtiotieteestä" on tyystin karkoitettu.

Jellinek ymmärtää ensinnäkin sen, että t i e t e e l l i s e n valtio-opin peruskysymys on kysymys valtion olemuksesta, kysymys: m i t ä v a l t i o o n? Jellinek ei ole suinkaan ensimmäinen, joka näin kysymyksen asettaa, eivätkä hänen siihen antamansa vastaukset voi meitä tyydyttää. Mutta hänen ansionsa on, että hän pitää kiinni tästä oleellisesta kysymyksestä, jota ns. uusi "valtiotiede" pelkää kuin ruttoa.

Kapitalistisessa Amerikassa — ja nyttemmin myöskään Suomessa — ei ole lupa kysyä: mikä on valtion tarkoitus? Ymmärrämme hyvin Jellinekin joutumisen epäsuosioon senkin vuoksi, että hän oivaltaa valtion tarkoitusperäisyyden ja tähdentää hyvin voimakkaasti sitä ajatusta, että valtio, kuten kaikki muutkin ihmisten perustamat laitokset, on perustettu jotakin tarkoitusta varten, vaikka hän ei osaakaan selittää mikä se tarkoitus on.

Erittäin vaarallisena pidettäneen sitä Jellinekin aivan oikeaa käsitystä, että valtion synty on mahdollinen vasta talouselämän tietyllä kehitysasteella. Niin hataria kuin valtion alkuperää koskevat asiatiedot ovatkin, katsoo hän kuitenkin voitavan todeta, että valtiolaitos syntyy historiassa vasta sillä hetkellä, jolloin siirrytään paimentolaisuudesta maanviljelykseen, paikallaan asumiseen, ja jolloin syntyy yksityinen maanomistus ja sen mukana riippuvaisuus- ja orjuussuhteet, muodostuu monimutkainen oikeusjärjestys, joka tarvitsee vakinaista suojelevaa mahtia, valtiokoneistoa.

Tämän Jellinekin itsensä esittämän historiallisen aineiston luulisi hänen pakottavan tekemään sen loogillisen johtopäätöksen, että se, mitä tuo erikoinen "suojeleva mahti", valtio, suojelee, ovat nimenomaan nuo uudet omistussuhteet, riippuvuus- ja orjuussuhteet, siis yksityisomistajien, orjaherrojen luokkaedut. Mutta tätä ainoaa mahdollista tieteellistä johtopäätöstä hän ei tee jostakin syystä — ilmeisesti siksi, että hänellä erään omistavan luokan valtio-opillisena edustajana ei ole lupa sitä tehdä.

Arvokkaimpiin kaikista Jellinekin oivalluksista kuuluu se, että hän toteaa kaikkien hänelle tunnettujen tasavaltojen, kaikkein demokraattisimpia porvarillisia tasavaltoja myöten (Jellinekin teos on kirjoitettu v. 1900), olleen itse asiassa h a l l i t s e v a n v ä h e m m i s t ö n v a l t a a. Demokratia ei suinkaan merkitse sitä, että kaikilla valtion asukkailla pitäisi olla valtiolliset oikeudet. Ei — Jellinek selittää — "demokratia on sovitettavissa yhteen sen kanssa, että suuri osa väestöstä suljetaan valtion ulkopuolelle".

Siitä, millä tavoin nykyaikaisessa porvarillisessa tasavallassa, jossa valtiolliset oikeudet saattavat m u o d o l l i s e s t i kuulua kansan enemmistölle, kaikesta huolimatta turvataan tosiasiallisesti pienen etuoikeutetun vähemmistön valta, ja enemmistö suljetaan demokratian ulkopuolelle, valtion ulkopuolelle, ei Jellinek porvariston edustajana katso tarpeelliseksi puhua, vaikka hän näkyy tämän asian ymmärtävänkin. Tämän seikan selvittäminen on luonnollisestikin jäänyt marxilaisuuden tehtäväksi.

Jellinek on marxilaisuuden vastustaja, kuten porvarillisen valtiooppineen tuleekin. Mutta hän tekee sen "virheen", että yrittää joskus väitellä a s i a l l i s e s t i Marxia ja Engelsiä vastaan. Näin pelottavien vastustajien kanssa kamppailtaessa muodostuu "pakkotilanne", jossa täytyy myöntää eräitä ilmeisiä tosiseikkoja ja täytyy edes yrittää vastata muutamiin oikein asetettuihin oleellisiin kysymyksiin. Tästä "pakkotilanteesta" saavatkin selityksensä monet niistä tieteellisyyden aineksista, joita Jellinekin valtio-oppi sisältää.

Se Helsingin yliopistossa vuoteen 1950 saakka vallinnut käsitys, että Jellinek on tiedemiehenä päätään korkeammalla kaikkia muita porvarillisia valtio-oppineita, on varmasti oikea tänäkin päivänä. Hän on porvarillisen valtiotieteen huippusaavutus, se loisto, jonka jälkeen alkaa kurjuus — valtiotieteen varjolla harjoitettu "amerikkalaisen elämäntavan" propaganda.

AMERIKKALAISEN "VALTIOTIETEEN" SURKEUS

Silmäillessämme Helsingin Yliopiston valtiotieteellisen tiedekunnan uutta kurssikirjaluetteloa huomaamme, että siinä opiskelijoille luettavaksi ja tentattavaksi määrätyt teokset ovat — harvaa poikkeusta lukuunottamatta — englanninkielisiä, ja suurimmalta osaltaan nimenomaan amerikkalaisten kirjoittamia. Eroitus entisiin luetteloihin verraten, joissa vielä mainittiin mm. suomalaisen Snellmanin "Valtio-oppi" ja saksalaisen Jellinekin "Allgemeine Staatslehre", antaa kerrassaan havainnollisen kuvan siitä "suurpuhdistuksesta", joka Helsingin Yliopistossa on suoritettu. On mahdotonta välttyä vaikutelmalta, että yliopiston nykyisen johdon mielestä täytyy olla amerikkalainen ymmärtääkseen jotakin valtiosta. Eikä tämä jää pelkäksi vaikutelmaksi, se sanotaankin aika suoraan. Yliopiston nykyinen valtiotieteen professori Jussi Teljo on professoriksi tultuaan kirjoittanut "Suomalaiseen Suomeen" (on siinäkin tieteellinen julkaisu!) ohjelmakirjoituksen "Valtio-opin tehtävät ja menetelmät", jossa hän sanoo:

"Valtio-elämän tieteellistä tutkimusta on toistaiseksi harjoitettu laajalla rintamalla ainoastaan Atlantin toisella puolen" (Suomalainen Suomi, N:o 1, 1950).

Noin korkeasti oppineelta taholta tulleen mainostuksen jälkeen olemme tietenkin täynnä halua päästä osallisiksi tuon "ainoastaan Atlantin toisella puolen" laajalla rintamalla harjoitetun tieteellisen tutkimuksen siunauksista.

Ja koska kysymys on nimenomaan tieteellisyydestä, odotamme saavamme entistä tyydyttävämpiä vastauksia esimerkiksi seuraaviin valtio-opin peruskysymyksiin, jotka ovat hyvin tieteellisiä ja joilla samalla on mitä oleellisin käytännöllinen merkitys: Mitä valtio on? Mikä on valtion tarkoitus? Milloin, millaisten olojen vallitessa se on syntynyt? Onko valtio ikuinen vai tuleeko aika, jolloin sitä ei enää tarvita?

Kaikkien aikojen valtio-oppineet ja tähän kysymykseen syventyneet suuret ajattelijat ovat ainakin yrittäneet vastata näihin kysymyksiin. Mutta nyttemmin on Amerikasta käsin ryhdytty saarnaamaan sellaista oppia, että nuo kysymykset ovatkin aivan joutavia, jopa "epätieteellisiäkin". Ja tämän "ainoastaan Atlantin toiselta puolen" tulevan suuren viisauden julistajaksi on Suomessa ryhtynyt vastaleivottu valtiotieteen professori Jussi Teljo, joka edellä mainitussa kirjoituksessaan koettaa todistella, kuinka paljoa korkeammalla tämä uusi amerikkalainen valtio-oppi on vanhempaa valtio-oppia. Selitettyään, kuinka vanhemman valtio-opin keskeisenä tehtävänä oli vastata kysymykseen: mitä on valtio? ja kuinka epälukuisat tutkijat ovat käyttäneet parhaan älynsä ja tarmonsa valtiokäsitteen määrittelemiseen ja ovat lisäksi pohdiskelleet valtion "olemusta", sen "ominaisuuksia" tai sen "tarkoituksia", prof. Teljo langettaa jyrkän tuomionsa:

"Sellainen verbalistinen askartelu (suomeksi = sanansaivartelu. — T.L.) ei kuitenkaan voi johtaa minkään reaalitiedon saavuttamiseen, sillä reaalitieteellisiä käsitteitä ei määritellä etukäteen, toisin sanoen ennenkuin tutkimus on varsinaisesti alkanutkaan, vaan ne määräytyvät operationaalisesti etsien tutkimusprosessia".

Siinä kuulitte kunnianne kaikki te, joita tähän saakka on pidetty suurina ajattelijoina ja valtio-oppineina: Locke ja Hobbes, Grotius ja Rousseau, Snellman ja Jellinek! Prof. Teljo Helsingistä ilmoittaa teille "Suomalaisen Suomen" palstoilla, että tehän olettekin viheliäisiä sanansaivartelijoita, kun olette viitsineet vaivata päätänne mokomallakin kysymyksellä: mitä valtio on?

Ja kun lisäksi otetaan huomioon, että myöskin kommunistit Marx, Engels ja Lenin ovat tutkineet tätä samaa "joutavaa" kysymystä, jopa antaneet siihen selvän vastauksenkin, on hyvin mahdollista, että "Suomalainen Suomi" täydentää tältä kohdalta prof. Teljon langettamaa tuomiota ja julistaa Locken, Hobbesin, Grotiuksen, Rousseaun, Snellmanin ja Jellinekin kommunisteiksi — amerikkalaiseen tyyliin!

Mistähän herra Teljo muuten lienee ottanut tuon "reaalitietonsa", että kaikki ne ajattelijat, jotka ovat etsineet vastausta kysymykseen valtion olemuksesta ja tarkoituksesta, olisivat pyrkineet määrittelemään vastauksensa "etukäteen, ennen varsinaisen tutkimuksen alkamista". Sehän ei pidä paikkaansa. Emme puhu Marxista, Engelsistä ja Leninistä, jotka vasta valtavan historiallisen aineiston tutkimuksen perusteella, siis tutkimuksen jälkeen antavat vastauksen kysymykseen: mitä valtio on? Emme puhu heistä tässä yhteydessä siksi, että täydellinen tietämättömyys marxilaisuudesta lasketaan nykyisin suomalaiselle yhteiskuntatieteiden professorille pelkäksi ansioksi ja hyveeksi. Mutta prof. Teljo ei voi olla tuntematta esim. Jellinekiä, jonka teilaamiseen hän on osallistunut ja joka teoksessaan "Allgemeine Staaslehre" korostaa hyvin voimakkaasti sitä, että valtio-opin, ollakseen tieteel-

listä, täytyy ammentaa aineistonsa historiasta ja että historiantutkimus on tässä asiassa tieteellisen ymmärtämisen edellytys. Ja juuri näin Jellinek menetteleekin koettaessaan vastata kysymykseen: Mitä valtio on?

Tulemme nyt meitä eniten kiinnostavaan kysymykseen: mitä Helsingin yliopistossa voimaansaatettu amerikkalainen suuntaus on antanut teilatun vanhan valtio-opin tilalle? Annamme tässä asiassa puheenvuoron itselleen herra Teljolle, ettei meitä syytettäisi puolueellisuudesta. Langetettuaan kuolemantuomionsa vanhalle valtio-opille, herra Teljo jatkaa:

”Tämän oivaltaen uuden valtio-opin edustajat käsittävät tehtävänsä toisin. Samoinkuin tieteellisen psykologian tutkimuskohteena ei ole 'sielu', vaan sielulliset ilmiöt, samoin tieteellinen valtio-oppi ei tutki 'valtiota', vaan valtiollisia ilmiöitä... Valtio-opin tutkijat tulevat mainiosti toimeen ilman valtiota, niin kuin psykologit ovat hyvin menestyneet ilman sielua”.

Ja hiukan myöhemmin:

”Tässä tarkoituksessa on toisaalta yhä enemmän suuntauduttu merkitsevien, ajallisesti ja paikallisesti rajoitettujen yksityistapausten tarkkaan ja perusteelliseen tutkimukseen, toisaalta... kvantitatiivisiin (= tilastollisiin. — T. L.) menetelmiin”.

Myöntää täytyy, että siinä on viitoitettu tieteen tehtävät tosiamerikkalaisittain: huomio pois suurista asioista, periaatteellisista kysymyksistä, tieteellisistä yleistyksistä! Tiedemiesten on keskitettävä älynsä ja tarmonsa pikkunäpertelyyn, rajoitettujen yksityisilmiöiden tarkkailemiseen, osatutkimuksiin, tilastojen keräilemiseen! Gallup on se ihanne, johon tiedemiehen tulee pyrkiä!

Ne kysymykset, joiden tutkimiseen prof. Teljo ilmoittaa amerikkalaisen ”valtiotieteen” kasvavassa määrin kohdistavan huomionsa, ovat seuraavanlaisia:

”.... vaaleihin osallistuminen tai vaaleista poisjääminen, kysymys siitä, kutka oikeastaan muodostavat tuon kuuluisan 'nukkuvien puolueen'... mitä sellaiset tekijät kuin sukupuoli, ikä, sivistys, varallisuus tai ammatti vaikuttavat vaalioikeuden käyttämiseen tai käyttämättä jättämiseen... tai myös siitä, millaiset propagandamenetelmät ovat osoittautuneet muita tehokkaimmiksi”.

Kenpä haluaisi kieltää tuollaistenkin tutkimusten merkitystä. Lenin on sanonut, että porvarilliset yhteiskuntatieteiden professoritkin voivat tehdä todella arvokkaita palveluksia tieteelle erikoistutkimuksillaan. Amerikkalaissuuntauksen vika valtiotieteessä ei ole siinä, että se kohdistaa huomionsa pieniin osakysymyksiin, vaan siinä, että se näkee niissä tieteen varsinaisen tehtävän, korvaa suuret periaatteelliset kysymykset pikkunäpertelyllä, julistaa pannaan oikeutetut tieteelliset yleistykset. ”Amerikkalaisen elämäntavan” huumorintajuiset tarkkailijat ovat todenneet, että Amerikassa on kaikenlainen yleistäminen kiellettyä. Yleistätpä

mitä tahansa, joudut poliittisesti epäluotettavien kirjoihin!

Ymmärrämme erittäin hyvin ne syyt, jotka pakottavat porvariston valtiotieteelliset edustajat niin täällä kuin tuollakin puolella Atlantin pelkäämään valtio-opin yleisiä kysymyksiä, ja nimenomaan pakoilemaan tieteellisen valtio-opin peruskysymystä: Mitä valtio on? Se on riistäjäluokkien edustajille todellakin kiusallinen kysymys. Siitä tulen puhumaan seuraavassa luennossa. Ainoa, mikä jää hiukan käsittämättömäksi, on se, miksi S u o m e s s a pitää mainostaa tieteellisyyden esikuvaksi ja huipuksi prof. Teljon luonnehtimaa askartelua valtiollisen elämän pintailmiöiden parissa.

Täysin mielivaltainen on se prof. Teljon väite, että psykologia tulee mainiosti toimeen ilman ”sielua”, siis yrittämättäkään vastata kysymykseen: mitä sielunelämä on? Viittaan tässä vain kirjoitukseeni ”Kahdenlaista psykologiaa” (julkaistu Kommunistin N:ssa 4, v. 1951), jossa osoitan, että tieteellinen marxilainen psykologia vastaa tähän kysymykseen arvostelunkestävästi. Kysymys on täysin oikeutettu ja psykologin täytyy siihen vastata — ellei halua kätkeä päätään pensaaseen, kuten prof. Teljon tarkoittama psykologia tekee.

Samoin täytyy valtio-opin osata tahi edes yrittää vastata kysymykseen: mitä valtio on? — tahi tunnustaa vararikkonsa tieteenä.

WILHELM RÖPKE, ”KOLMANNEN TIEN” PROFEETTA

Porvarillisen valtiotieteen vararikkopesän ei-amerikkalaisista edustajista mainitsen tällä kertaa vain ”neroksi” mainostetun saksalais-sveitsiläisen W i l h e l m R ö p k e n, jonka teos ”Ihmisten valtio” on ilmestynyt suomeksikin. Röpke ansaitsee huomiotamme ennen kaikkea senvuoksi, että eräs maamme suurimmista puolueista, maalaisliitto, on kohottanut hänet aatteelliseksi oppi-isäkseen, talous- ja valtiotieteelliseksi auktoriteetikseen.

Röpke on kapitalismin rappeutumis- ja kuolemiskauden tyypillinen ilmiö. Hänen ansiokseen on mainittava, että hän näkee sen umpikujan, johon kapitalistinen järjestelmä on ajautunut. Mutta ne keinot, joita hän suosittelee tästä umpikujasta selviytymiseksi, ovat todellakin omalaatuisia ”neronleimauksia”, poroporvarillista haihattelua, taantumuksellista unelmaa. Hän on niin sanotun ”kolmannen tien” profeetta. Hän koettaa tehdä uskottavaksi, että historian pyörää voidaan kääntää taaksepäin, että kapitalistisesta suurtaloudesta voidaan siirtyä takaisin niin sanottuun ”vapaaseen markkinatalouteen”, pieniin teollisuuslaitoksiin, omaan turpeeseen perustuvaan omavaraisuuteen. Röpken ”ihmisten valtio” on pikkuporvarillinen ihanneyhteiskunta, jossa jokainen myy, ostaa ja keinottelee ”panoksen hurman” kannustamana. Kaikki ovat isäntämiehiä, vaikka pienempiäkin. Ja aivan

pääasia näyttää olevan, että jokaisella on oma p u u t a r h a n s a.

Tässä annammekin puhevuoron ”Suomalaiselle Suomelle”, joka vasikkamaisen ihastuksen vallassa kuvailee Röpken ihanneyhteiskuntaa seuraavin sanoin:

”Pieni oma asunto, puutarha, pienoiskotieläimet, häiriintymätön perhe-elämä ilman alituisia koulutuspäiviä . . . vaatimaton, mutta riittävä toimeentulo, seurakunta, kotiseutu, vapaailta, jolloin voi hoitaa puutarhaa tai lukea hyvän kirjan, keskustella naapurin kanssa aitaan nojaillen pienistä ja suurista päivänkysymyksistä, näperrellä jotain tai kuunnella viihdyttävää musiikkia jonkin uuden kollektiivisen johtajan radiomylvinnän asemesta . . .”

Onko herra Röpke todellakin kyllin yksinkertainen uskoakseen itse tuon ”aitaan nojailevan” ja ”jotain näpertelevän” ihanneyhteiskuntansa toteutumiseen niin sanottua ”kolmatta tietä”, ”ohi kapitalismin ja kollektivismin” — se ei meitä suurestikaan kiinnosta. Haihattelu on haihattelua. Toista on todellisuus. Saamme joka päivä yhä vakuuttavampia todistuksia — vaikkapa vain seurailemalla herra Röpken suomalaisten opetuslasten, maalaisliiton johtajien edesottamuksia — siitä, että täällä ”ajallisessa” maailmassa ei jää mitään sijaa ”kolmannelle tielle”. Kapitalistisen yhteiskunnan pönkittäminen, ja nimenomaan suurkapitalistien luokkaetujen tukeminen — sitä merkitsee ”kolmannen tien” politiikka todellisuudessa.

Kun Röpke sanoo olevansa ”kapitalismin vihollinen”, niin sitä ei kukaan ota vakavasti — ei ainakaan kukaan kapitalisti. Kaikkein taantumuksellisimmat kapitalistipiirit rakastavat sellaisia ”kapitalismin vihollisia”. Röpke on ansainnut kapitalististen taantumuspiirien suosion nimenomaan sillä, että hän on tavallista kiukkuisempi ja myrkyllisempi sosialismin vihollinen. Neuvostoliiton parjaus on hänen erikoisalansa, ja hän osaa sitä harjoittaessaan käyttää ”tieteelliseltä” kalskahtavia fraaseja. Röpkelle kuuluu ”kunnia” monien usein kuultujen sosialismia ja Neuvostoliittoa parjaavien iskulauseiden keksimisestä. Hän lienee ensimmäisiä niistä liikaviisaista, jotka heittävät fasismin ja kommunismin yhteen läjään ja sitten ristivät tämän läjänsä ”kollektivismiksi”, ”totalitarismiksi” jne. jne. Siellä, missä kuulemme puhuttavan ”kollektivismin kurimuksesta” ja ”kollektivismin kirouksesta”, jaariteltavan Neuvostoliiton ”kollektiivisesta pakkotaloudesta”, joka muka merkitsee palkkojen polkemista, työpäivän pidentämistä, piittaamattomuutta kuluttajien tarpeista, persoonallisuuden tuhoamista, ihmisten tekemistä valtion orjiksi jne. jne. — leijailee ylinnä Wilhelm Röpken henki.

Eräässä suhteessa Röpke kuitenkin eroaa edukseen monista muista valtio-opillisista puoskareista, joista tuonnempana tulee puhe (Herbert Tingsten, Alf Ross

Jatk. siv. 53.

SKPn IX edustajakokouksen aineistoa

Veljespuolueiden tervehdyksiä

KOREAN TYÖTÄTEKEVIEN PUOLUEEN KKn TERVEHDYS:

Korean Työtätekevien Puolueen Keskuskomitea lähettää Suomen Kommunistisen Puolueen 9. edustajakokoukselle tulisen toveritervehdyksensä puolueemme kaikkien jäsenten ja Korean koko kansan nimissä, kansan, joka käy oikeudenmukaista isänmaallista vapautussotaa amerikkalais-englantilaisia aseistettuja hyökkääjiä vastaan.

Olemme vakuuttuneet siitä, että pääsette edustajakokouksessanne suuriin saavutuksiin ratkaistessanne kysymyksiä, jotka ovat elintärkeitä Suomen kansalle sekä määritellessänne tehtävät taistelussa demokraattisen rauhaarakastavan Suomen puolesta.

Toivomme menestystä ja voittoa puolueenne taistelussa vapaan demokraattisen Suomen puolesta ja sen osallistumiselle yleismaailmalliseen taisteluun koko maailman rauhan puolesta, taisteluun, jota johtaa kaikkien maiden työtätekevien rakastettu johtaja toveri Stalin.

Eläköön Suomen Kommunistisen Puolueen, Suomen työväenluokan etujoukon yhdeksäs edustajakokous.

Eläköön ystävyys Korean kansan ja rauhaarakastavan Suomen kansan kesken.

K o r e a n Työtätekevien Puolueen Keskuskomitea,

Korea, Pjongjan, lokakuun 19 pnä 1951.

Italian Kommunistisen puolueen edustaja CARLO PAIETTA:

Esitettyään italialaisten kommunistien ja heidän johtajansa tov. T o g l i a t t i n tervehdyksen edustajakokoukselle, toveri Paietta lausui mm.:

Rakkaat toverit. Italian porvarilliset sanomalehtimiehet kirjoittavat usein Suomesta, mutta ei siinä tarkoituksessa, että Suomi tulisi Italiassa tunnetuksi, vaan pikemminkin jotta Suomen todelliset kasvot peittyisivät kaunopuheisen ja valheellisen naamion taakse. He puhuvat kauniista järvistänne, suurista metsistänne, urhoollisesta nuorisostanne, aivan kuin idyllistä. Ja tähän ihanaan maisemaan he sijoittavat jonkun Mannerheimin tai jonkun Tannerin hahmon, kuvaavat hei-

dät kaunein värein eivätkä mainitse mitään väkivallasta eikä petoksesta.

Samat lehtimiehet kirjoittavat kitaroista, gondooleista, italialaisista lauluista ja antavat maalauksellisen kuvan Italian lasten kurjuudesta, rääsyistä ja epätoivoisista kyyneleistä Vesuviuksen juurella, Materan luolissa, vanhan pääkaupunkimme Rooman raunioissa.

Italian kommunistit tietävät hyvin ja ovat jo kauan tienneet, mikä kova todellisuus piilee niinsanotun suomalaisen idyllin takana. Ja niin tekin tiedätte, kuinka meidän maassamme kärsitään, taistellaan, eletään.

Italian kommunistit muistavat Suomen taistelijoiden sankarillisuuden ja uhrautuvaisuuden taistelussa valkokaartilaisia ja interventioita vastaan, he muistavat sankarillisen vastarintanne fasistista terroria vastaan, he tuntevat taistelunne rauhan ja työn puolesta.

Italian kommunistit tunsivat Kemin luodit iskuna sydämeensä. He näkivät veren vuotavan, he ymmärsivät paremmin kuin koskaan aikaisemmin, että he ovat teidän veljiänne, että he, jotka kaatuivat Torremaggioressa, Portella della Ginestrassa, Modenassa, kaikki viimeisinä kolmena vuonna rauhan ja vapauden puolesta amerikkalaisen demokratian iskuista kaatuneet, ovat yhteisiä veljiämme.

Siten fasistien vankiluolissa viruvat italialaiset kommunistit tunsivat taistelun ja uhrausten yhteenkuuluvaisuutta kanssanne ja korottaessamme äänemme toveri Antonio Gramscin vapauttamisen puolesta, toveri Rakosin ja toveri Thälmannin vapauttamisen puolesta, me toivoimme samalla kiihkeästi teidän ja meidän yhteisen toverimme, Antikaisen vapauttamista.

Italian kuten Suomenkin kommunistisella puolueella on syvät juuret kansassa. Me olemme tällä hetkellä kansakuntamme elävä osa, meidän perinteemme ovat ainiaaksi sulautuneet yhteen synnyinmaamme kansallisten perinteiden kanssa.

Ei ole helppoa pakottaa Italian kansaa unohtamaan taistelussa kaatuneet 60 000 sissiä, vapaustaistelun 200 000 soturia, prikaateja ja divisiooneja, ei ole helppo pakottaa kansaa unohtamaan minkä kohtalon saivat ne, jotka kytkivät kansamme Hitlerin sotavankkureihin.

Mutta amerikkalaiset isäntämme pitävät kiirettä ja Italian etuoikeutetut piirit eivät ole viisastuneet historian antamasta opetuksesta.

Italian todellisuutta, joka kätkeytyy porvarillisten lehtimiesten maalauksellisten kuvausten taakse, on seuraava: 2 milj. kokonaan työtöntä, 2 milj. osaksi työtöntä, useita satoja suljettuja tehtaita. Kaikki tämä on nk. Amerikan avun seurausta. Italian todellisuutta on lisäksi kansamme luja taistelu oikeudestaan elämään ja työhön.

Siinä mielettömässä toivossa, että työtätekevien vastarinta voitaisiin murskata, kristillis-demokraattinen hallitus pystytti poliisikomennon, joka vaati Italian kansalta suurempia uhreja kuin aikoinaan fasistien poliisikomento. V. 1948 tammikuun ja v. 1950 heinäkuun välisenä aikana uhrasimme:

62 kuollutta työläistä
3 323 haavoittunutta
91 433 pidätettyä.

19 313 vankia, tuomittuina yhteensä 7 598 vuoden vankeuteen ja juuri tämän kolmivuotiskauden kuluessa de Gasperin hallitus, joka pettää kansalliset etumme ja kansamme rauhantahdon, on kehittänyt aseistamispolitiikkaansa, kytkenyt maamme ulkomaan käskyvaltaan, avannut satamamme amerikkalaisille.

Jokaiseen sotaa merkitsevään toimenpiteeseen on kansamme vastannut taistelulla. Taantumus ja hirmuvalta eivät ole pystyneet estämään rauhanliikkeen laajenemista ja lujittamista. Tällä hetkellä on maassamme kerätty 16 miljoonaa allekirjoitusta Berliinin vetoomukseen, ja allekirjoituskamppailu on näinä päivinä saanut uutta vauhtia vastauksena sodanvalmistelijoille, jotka valmistuvat pitämään Roomassa sotaherrain neuvottelupäiviä.

Viimeisissä kunnallisvaaleissa, jotka käsittivät kaksi kolmannesta maastamme, lähes 40 % väestöstä äänesti Togliattin ja Nennin politiikkaa, vapauden, työn, rauhan, sosialismin, neuvostoystävyyden politiikkaa. Sisilian aluevaaleissa sai kansanrintama 40 prosentin ääntenlisäyksen voittaen 180 000 ääntä vuoden 1948 tulokseen verrattuna.

Rakkaat toverit. Me olemme oppineet bolshevikkien taistelusta ja esimerkistä, kuten tekin. Jos meidän yhteytemme työtätekeviin joukkoihin on luja, jos uskollisesti seuraamme Leninin ja Stalinin oppeja, niin voitamme alaa jopa vaikeimmissakin oloissa.

Suomen ja Italian puolueet ja työväenluokka ovat edenneet pitkää ja raskasta taistelujen tietä. Me olemme taistelleet ja kärsineet, mutta me olemme voimistuneet. Me olemme vetäneet johtopäätökset voitoistamme kuten myös virheistämme. Tänään pystymme yhdistämään ja tulemme yhdistämään kaikki työtätekevät, kaikki isänmaanystävät, kaikki demokratian kannattajat ja toimimaan etujoukkona ja voiton tien osoittajina.

Marraskuun 14 päivänä 1917 pidetyssä Suomen sosialidemokraattisen puolueen edustajakokouksessa Helsingissä lausui teille toveri Stalin: "Lokakuun vallankumous tuli ajoissa. Se otti rauhan asian omakseen."

Nyt me vuorostamme aiomme tulla ajoissa. Me, kuten te, suomalaiset toverit, tulemme täyttämään velvollisuutemme rauhan ja sosialismin puolesta käytävässä taistelussa.

Bulgarian Kommunistisen puolueen edustaja tov. IRINA DIMITROVA-TSHERVENKOVA

Tervehdittyään kokousta tov. Dimitrova-Tshervenkova lausui mm.:

Bulgarian kansa, jonka sankarillinen Neuvostoarmeija seitsemän vuotta sitten vapautti imperialistien riippuvaisuudesta ja fasistisesta orjuudesta on yhdistänyt voimansa isänmaallisen rintaman riveihin kommunistisen puolueemme johdolla, ja ilolla ja onnellisena rakentaa kohtaloaan oman tahtonsa ja omien elinetujensa mukaisesti.

Kansan kapina syyskuun 9 päivänä v. 1944 yhtyneenä Neuvostoarmeijan voitokkaaseen hyökkäykseen Balkanilla merkitsi syvää käännekohtaa maamme kehityksessä. Se oli alkuna suurille poliittisille, taloudellisille ja kulttuurisille muutoksille, jotka suuren Neuvostoliiton avuliaan, epäitsekkään ja jokapäiväisen veljellisen avun kanssa muuttavat synnyinmaamme kukoistavaksi sosialistiseksi maaksi.

Kansamme, joka on yhdistynyt isänmaallisen rintaman riveihin työväenluokan toimiessa johtavana voimana, kulkee Kommunistisen puolueen ja sen pääsihteerin toveri Tshervenkovin johdolla toveri Dimitrovin viitoittamaa tietä, kehittäen ja lujittaen kaikin voimin hedelmällistä bulgarialais-neuvostoliittolaista ystävyyttä.

Neuvostoliiton epäitsekkään avun, työväenluokan ja työtätekevien talonpoikien sankarillisten ponnistusten ja kansan hallituksen oikean politiikan ansiosta maamme muuttuu nopeasti taloudellisesti jäljelle jääneestä maasta heikkoine teollisuuksineen ja alkeellisine maatalouksineen kehittyneeksi teollisuusmaaksi, jonka maatalous on mekanisoitua ja osuustoiminnallista.

On luotu aivan uusia teollisuusaloja. Niinpä ennen syyskuun 9 päivää v. 1944 meillä ei ollut sähköteollisuutta. Nyt meidän sähköteollisuuslaitoksemme kykenevät tyydyttämään maan tarpeen. Syyskuun yhdeksänteen päivään mennessä meillä ei ollut merkittävämpää konerakennusteollisuutta. Nyt me tuotamme maataloudelle melkein kaikkia maatalouskoneita lukuunottamatta kombaineja ja traktoreita. Aikaisemmin meillä ei ollut kemiallista teollisuutta, nyt me luomme laajaa pohjaa sen kehittämiselle. Suuren Lokakuun Sosialistisen vallankumouksen 34. vuosipäivän kunniaksi päätettiin ennen määräaikaa Balkanin suurimman tehtaan — Stalinin nimelle omistetun kemiallisen kombinaatin — rakennustyöt, ja nyt töiden alettua se tulee antamaan täysin riittävän määrän keinotekoisia lannoitteita maataloudellemme. Työt alkavat myöskin mahtavalla lämpö- ja sähköasemalla "Vylko Tshervenkov".

Työtätekevien hyvinvointi paranee jatkuvasti. Työtätekeville on turvattu oikeus työhön ei paperilla, vaan todellisuudessa hävittämällä työttömyys, on turvattu oikeus lepoon ja oikeus sivistykseen, sekä yleissivistykseen että ammatilliseen. Koko väestölle on turvattu ilmainen lääkärinhoito. On rakennettu työläisille ja talonpojille paljon uusia sairaaloita ja lepokoteja. Monissa kylissä on avattu synnytyslaitoksia, missä talonpoikaisnaiset saavat maksuttomasti apua. Kylissä on myös avattu lastentarhoja ja seimiä, jotka tekevät bulgarialaisen talonpoikaisnaisen työn rauhalliseksi ja iloiseksi. Maassa on käynnissä suuri asuinrakennustuotanto. Kansanvalta ponnistelee jatkuvasti turvatakseen työtätekeville aineellisen ja kulttuurelisen elämän keskeytymättömän paranemisen.

Siksi kansamme seisoo lujasti rauhan, demokratian ja sosialismin leirissä voittamattoman Neuvostoliiton ja suuren Stalinin johdolla ja taistelee kaikin voimin tehdäkseen tyhjäksi amerikkalais-englantilaisten imperialistien ja heidän titolaisten agenttiensa sekä kreikkalaisten monarko-fasistien ja turkkilaisten taantumuksellisten yritykset Balkanin muuttamiseksi Neuvostoliiton ja kansandemokratian maiden vastaiseksi hyökkäystukikohdaksi.

Rakkaat toverit. Bulgarian kansa seuraa vilpittömällä ja suurella mielenkiinnolla Suomen työtätekevien taistelua, jota he Suomen Kommunistisen Puolueen johdolla käyvät sitä seikkailupolitiikkaa vastaan, jota amerikkalais-englantilaiset imperialistit ja niiden apurit pyrkivät toteuttamaan muuttaakseen Suomen uudelleen Neuvostoliiton vastaisen hyökkäyksen tukikohdaksi.

Maamme työtätekevät ottivat ilolla vastaan tiedon Suomen Kansandemokraattisen Liiton menestyksestä viime vaaleissa, joka menestys on myös ilmaus Kommunistisen puolueen vaikutuksen kasvusta ja Suomen kansan tahdosta taistella ystävyyden ja läheisen yhteistyön puolesta suuren Neuvostoliiton kansojen kanssa.

Koko sydämestämme toivomme Suomen Kommunistiselle veljespuolueelle jatkuvaa menestystä taistelussa Suomen työväenluokan yhtenäisyyden puolesta, Suomen kansan edistyksellisten voimien yhdistämiseksi taisteluun amerikkalais-englantilaisten imperialistien ja niiden suomalaisten agenttien — oikeistososialidemokraattisten johtajien — sotilaallisia suunnitelmia vastaan, rauhan, demokratian ja ystävyyden puolesta Neuvostoliiton ja kansandemokratian maiden kanssa.

Ranskan Kommunistisen puolueen edustaja tov. ETIENNE FAJON:

Osoitettuaan puheensa alussa, että amerikkalaiset sotajoukot ovat miehittäneet Ranskan ja maassa harjoitetaan amerikkalaista sotapolitiikkaa, tov. Fajon jatkoi:

Työläiset vastustavat tällä hetkellä lukemattomilla lakoilla ja

muilla toimintamuodoilla sotapolitiikan aiheuttamia hinnankorotuksia. Tähän taisteluun taloudellisten vaatimusten puolesta osallistuvat kaikki palkannauttijat, sekatyöläisestä korkeakoulun professoriin asti. Ammatilliset hajoittajajohtajat eivät enää voi estää ammatillisia järjestöjä toteuttamasta kaikkialla yhteistä toimintaa leivän puolesta. Tämän taistelun avulla on viime aikoina saavutettu keskimäärin 15 prosentin palkankorotus.

Samalla pyrkimykset kansalliseen riippumattomuuteen ovat saaneet liikkeelle mitä erilaisimmat yhteiskunnalliset piirit: toimintaan osallistuvat työnantajat, joita uhkaa perikato Schuman-suunnitelman ansiosta tai sen takia, että vapaa kaupankäynti kansandemokratian maiden kanssa on kielletty, siihen osallistuu jopa taantumuksellisia upseereja, joita kuohuttaa armeijamme epäkansallinen luonne jne. Tunnus ”amerikkalaiset Amerikkaan” on tänään kaikkein eniten käytetty tunnus Ranskassa.

Kaikkialla maassamme laajenee ja lujittuu rauhanliike. Se ei kuitenkaan tapahdu kyllin nopeasti, ottaen huomioon sen, että kysymys on Joliot-Curien ja Eugenie Cottonin maasta, henkilöiden, jotka ovat saaneet Stalinin rauhanpalkinnon. Jotta saataisiin rauhansopimusvetoomukseen uusia miljoonia allekirjoituksia niiden kahdeksan miljoonan lisäksi, jotka jo on kerätty, pidetään koko maassa marraskuun 11 pnä paikallisia rauhankonferensseja. Sen tunnuksen, jonka puolueemme poliittinen toimisto esitti kolme vuotta sitten, omaksuvat nyt työväenluokan laajat joukot, eikä Ranskan kansa tule koskaan osallistumaan sotaan Neuvostoliittoa vastaan.

Työläisten, demokraattisten ja kansallisten voimien mahtava liike on raskaana painostuksena amerikkalaisen puolueen eri ryhmille Ranskassa, se kärjistää niiden sisäisiä ristiriitoja ja on johtanut siihen, ettei hallituksella ole vankkaa pohjaa ja että se kärsii vararikon. Siksi ulkolaiset isännät, jotka haluavat turvata selustansa sotaa silmälläpitäen, ovat asettaneet itselleen päämääräksi pystyttää Ranskaan fasistisen diktatuurin.

Tilanne on jo nyt sellainen, että vaikkakin puolueemme sai suurimman äänimäärän heinäkuun vaaleissa, sai de Gaulle voimakkaamman parlamenttiryhmän, mikä johtuu maassamme voimassa olevasta epädemokraattisesta vaalilaista.

Kaikki taantumukselliset puolueet Ranskassa vaativat nyt perustuslain tarkistusta. Kysymys degaullelaisten osallistumisesta valtion johtoon — ensimmäisenä askeleena de Gaullen oman hallituksen muodostamiseen — on herätetty ja sen herättämiseen ovat osallistuneet myös Plevenin ministerit.

Huomattavaa osaa näissä piireissä näyttelevät sosialidemokraatit. Juuri oikeistososialistit keksivät ja toteuttivat vaalitavan, joka antoi fasisteille ja heidän liittolaisilleen kansalliskokouksessa enemmistön. He yrittävät esittää fasistisen vaaran lievempänä kuin mitä se on, he yrittävät sitä kärjistää levittämällä mitä likaisimpia kommunisminvastaisia parjausjuttuja ja yrittävät hajoittaa työläisten ja demokratian voimia.

Mutta tosiasiat osoittavat joka päivä, että joukkoliike puolueemme johdolla voi estää ja että sen on estettävä amerikkalaisten suunnitelmien toteuttamisen.

Kommunistinen puolue on ja tulee aina olemaan Ranskan suurin poliittinen voima.

Kunnallisvaaleissa, jotka suoritettiin viime kuussa, saatiin monilla paikkakunnilla aikaan sopimus yhteisestä toiminnasta fasismia vastaan kommunistien ja sosialistien välillä huolimatta oikeistososialistien johtajien uhkauksista ja kostotoimenpiteistä. Tämä toiminta on vasta alussa, mutta se laajenee ja kehittyy. Se on todistus siitä, että työväenluokan yhteinen rintama, joka kehittyy täyttä vauhtia taloudellisten vaatimusten alalla, on mahdollinen myös poliittisella alalla ja ettei mikään voi estää sen muodostamista.

Toiselta puolen, kulkien kaikkien niiden eri mielipiteitä ja yhteiskuntaryhmiä edustavien piirien etunenässä, jotka alkavat tajuta, että on mahdollista toimia yhdessä maamme alistamista vastaan, ulottaa puolueemme kansallisten voimien laajan yhteenliittymisen politiikan niin laajalle kuin mahdollista. Se on juhlallisesti julistanut olevansa valmis taistelemaan yhdessä kaikkien niiden kanssa, ketään hylkäämättä, jotka haluavat palauttaa Ranskan riippumattomuuden ja sanoutua irti niistä pettureista, jotka kahlehtivat maamme amerikkalaisiin imperialisteihin, sekä kaikilla aloilla kehittää ranskalaisia ja rauhanomaista politiikkaa.

Ei ole epäilystäkään, etteikö työläisten välisen ystävyyden lujittuminen ja mahtavan kansallisen rintaman muodostuminen Ranskan itsenäisyyden puolesta tule huomattavasti voimistumaan tulevien kuukausien aikana, kansamme ja rauhan asian onneksi.

Vakuutan teille, suomalaiset toverit, että taistelussa, jota yhdessä käymme, Ranskan rintamalohko pysyy lujana Maurice Thorez'in puolueen johdolla. Käytän tilaisuutta hyväkseni tiedoittaakseni teille, että puolueemme suuren johtajan terveys nopeasti paranee ja että hän pian saapuu takaisin johtamaan puoluettamme.

Unkarin Työtätekevien puolueen edustaja tov. ISTVAN KRISTOF:

Osoitettuaan, että yli 7 milj. unkarilaista on allekirjoittanut viiden suurvallan välistä rauhansopimusta vaativan vetoomuksen,

puhuja mainitsi mm. seuraavaa:

Unkarin työtätekevä kansa on kokenut, että pystyimme puolueemme johdolla ei ainoastaan korjaamaan sodan aiheuttamat vauriot, poistamaan rauniot, vaan myös suunnitelmallisesti kohottamaan työtätekeviemme taloudellista ja sivistyksellistä tasoa. Tämä kansa on ottanut itselleen suuren tehtävän: kansantalouden viisivuotissuunnitelman toteuttamisen. Kansamme on nähnyt, että taistelemme rohkeasti ulkolaisia ja itse maassa olevia vihollisia vastaan, jotka ovat pyrkineet uudelleen pystyttämään taantumuksellisen kapitalistisen järjestelmän. Olemme murskanneet ne oikeistososialidemokraattiset petturit, jotka yrittivät hajoittaa työväenluokan yhtenäisyyttä. Olemme paljastaneet Titon ja imperialistien agentit, jotka yrittivät asettua kehitystämme vastaan. Turvataksemme työtätekevän kansan itselleen valloittamat oikeudet olemme luoneet Unkarin kansantasavallan Perustuslain, jossa sanotaan, että Unkarin kansantasavallassa koko valta kuuluu työtätekevälle kansalle ja että Unkarin kansantasavallan valtio taistelee kaikkia ihmisen riistämisen muotoja vastaan. Tämä perustuslaki turvaa työtätekevälle kansallemme oikeuden työhön, lepoon ja sivistykseen, takaa naisen tasavertaisuuden elämän kaikilla aloilla ja avaa nuorisolle suuria kehitysmahdollisuuksia. Samanlaisia ovat saavutuksemme taloudellisella alalla. Teollisuutemme kasvu on yhtenä vuonna ollut suurempi kuin teollisuuden kasvu kahtena kymmenenä vuotena kapitalismin aikana. Viisivuotissuunnitelman päättyessä tehdastuotanto lisääntyy kolminkertaisesti ja täten maamme muuttuu jäljellejääneestä maatalousmaasta teollisuusmaaksi, jossa toimii kehittynyt maatalous. Ei ole olemassa sellaista piiriä, kaupunkia tai kylää, jossa ei rakennettaisi, jossa eivät uudet talot, koulut, tehtaat, kerhot olisi osoituksena viisivuotissuunnitelman loistavista saavutuksista.

Poliittisella ja taloudellisella alalla saavutettujen menestysten ohella kansandemokratiamme on saavuttanut suuria tuloksia myös sivistyksellisen kehityksen alalla. Esimerkiksi kirjojen painosmäärä on vuoteen 1938 verrattuna lisääntynyt kahdeksankertaisesti, satoja kerhotaloja on rakennettu. Viisivuotissuunnitelman lopulla kaikki kylät tulevat olemaan sähköistetyt. Keskikoulujen oppilasmäärä on sotaa edeltäneeseen tasoon verrattuna lisääntynyt 84 prosentilla. Yliopistojen ja korkeakoulujen lukumäärä on v. 1938 verrattuna melkein kolminkertaistunut. Työtätekevä kansamme seuraa horjumattoman yhtenäisenä Unkarin Työtätekevien puoluetta ja toveri Rakosia. Mutta työtätekevämme tietävät, että taistelu rauhan puolesta on tärkeä edellytys tulevien menestysten saavuttamiselle.

Mahtava taistelu, jota käydään rauhan puolesta, asettaa suuren vastuun jokaiselle aktiiviselle rauhanpuolustajalle ja ensi sijassa kommunisteille. On loppuun saakka täytettävä historiallinen velvollisuus kansoja kohtaan, on yhä enemmän laajennettava taistelua sodanlietsojien lannistamiseksi pysyvän rauhan puolesta maailmassa.

Saksan Sosialistisen Yhtenäisyyspuolueen (Saksan Demokraattinen tasavalta) edustaja tov. OTTO SCHÖN:

Tov. Schön lausui mm.:

Saksassa, samoin kuin koko maailmassa ei liene ainoatakaan työtätekevää ihmistä, joka ei syvästi toivoisi rauhaa. Viime sodan aiheuttama kurjuus ja kärsimykset olivat liian suuret voidakseen herättää kaikissa ihmisissä muuta kuin syvää vihaa.

Nürnbergin oikeudenkäynnin aikana Yhdysvaltojen pääsyyttäjä Robert Jackson sanoi syytöspuheessaan:

"Kokemus on osoittanut, että sota ei enää anna itseään rajoittaa. Kaikista nykyaikaisista sodista muodostuu loppujen lopuksi maailmansotia...

Kysymys on sen vuoksi siitä, että on saatava aikaan oikeudellinen turva siitä, että se, joka alkaa sodan, henkilökohtaisesti myös joutuu siitä vastaamaan."

Jos amerikkalaiset sodanlietsojat ja heidän liittolaisensa ja apurinsa länsi-Saksassa kykenisivät ottamaan oppia tuoreimmasta historiasta, olisi heidän jo yksistään toisen maailmansodan tuloksesta tehtävä seuraava johtopäätös: jos he alkavat sotansa koittaa väistämättä se päivä, jolloin he tulevat seisomaan maailman tuomioistuimen edessä syytettyjen ominaisuudessa ja saamaan tuomion teoistaan.

Me saksalaiset olemme oppineet historiasta. Sellaista tuhoa angloamerikkalaiset imperialistit ja heidän saksalaiset apurinsa eivät enää koskaan onnistu aiheuttamaan Saksan ja Euroopan kansoille.

Nürnbergin oikeudenkäynnissä tuomittuja sotarikollisia lasketaan vapaalle jalalle Länsi-Saksassa, fasistisia sotilasliittoja muodostetaan, esimerkiksi Stahlhelm, Vapaa armeijakunta Saksa, Saksan Sotilasliitto, Afrikkasoturien liitto, entisten SS-miesten yhdistys jne. Hitlerin vanha pääesikunta on jälleen toiminnassa uuden saksalaisen palkkasoturiarmeijan muodostamiseksi ja kouluttamiseksi. New York Herald Tribunessa 25 pnä elokuuta 1951 Saksan entinen pääesikuntapäällikkö Halder selitti ehdottaneensa, että ensin olisi koottava kaikki ne, jotka olivat taistelleet Venäjällä jotta heitä tarpeen vaatiessa nopeasti voitaisiin käyttää. Missä määrin Adenauer ja saksalaiset aseparoonit ovat tällaisen kehityksen hyväksyneet, se ilmenee Bonnin hallituksen lentolehdestä, jossa sanotaan:

"Ruhrin alueen tuotanto, Sak-

san teollisuuden sydän, tulee muodostamaan uuden taloudellisen yhteisyyden rungon. Tuotannon näkökannalta katsoen Saksa muodostaa Schuman-sopimuksen ylivoimaisen osapuolen . . .

Kansan sotilaallinen voima riippuu hiilestä ja teräksestä. Mikään kansa ei voi käydä sotaa ilman hiiltä, olkoon sitten kysymys hyökkäyksestä tai puolustuksesta."

Tämä Bonnin hallitus on siksi myös kieltänyt kansanäänestyksen uudestiaseistamista vastaan ja rauhansolmimisen puolesta. Se hylkäsi Saksan Demokraattisen Tasavallan kansanedustajiston ehdotuksen yleissaksalaisten neuvottelujen toimeenpanemisesta.

Näiden saksalaisten imperialistien uskollisia apumiehiä ovat Schumacher ja oikeistososialidemokraattiset johtajat. Schumacher vaatii länsimaitten sotavoimien keskittämistä Saksan maaperälle ja Saksan voimien suuntaamista itää kohti.

Mutta saksalaisten ihmisten vastarinta näitä sodanvalmisteluja vastaan kasvaa. Bonnin hallituksen kiellosta johtuen kansanäänestys uudestiaseistautumisesta on suoritettava illegaalisesti, mutta kuitenkin länsi-Saksassa tähän mennessä yli kolme miljoonaa ihmistä on antanut äänensä uudestiaseistamista vastaan. Nuoret rauhanpuolustajat muuraavat umpeen amerikkalaisten toimesta siltoihin ja Lorelei-kallioon poratut, räjähdyspanoksia varten tarkoitetut kolot. Talonpojat ovat ryhtyneet vastarintaan viranomaisten yrittäessä takavarikoida heidän maansa lentokenttien rakentamista varten. Työläiset ryhtyvät lakkoihin jatkuvia hinnankorotuksia ja sotatuotantoa vastaan. Jopa yksityiset tuotantolaitosten omistajatkin ovat alkaneet kieltäytyä ottamasta vastaan varustautumistilauksia, jotta heistä ei tulisi kanssasyyllisiä.

Täten Saksan Sosialistisen Yhtenäisyyspuolueen ja Länsi-Saksan Kommunistisen Puolueen johdolla kehittyy laaja rauhanliike, jolla on jo sellaiset mittasuhteet, joita aikaisemmin ei ole nähty Saksassa ja jotka aikaisemmin eivät ole olleet mahdolliset. Taistelu rauhan puolesta liittyy Saksassa taisteluun kansallisen yhtenäisyyden puolesta, yhtenäisen, riippumattoman, rauhaarakastavan ja demokraattisen Saksan puolesta.

Rauhanliike saa oikean lujuutensa ja sisäisen voimansa vasta työväenluokan voiman tiivistämisen kautta. Työväenluokan kaikkien järjestöjen yhteinen toiminta, kommunististen, sosialidemokraattisten ja kristillisten työläisten yhteistyö taistelussa sodanvalmisteluja vastaan, rauhan säilyttämisen ja lujittumisen puolesta sotatuotantoa ja sen aiheuttamia hinnankorotuksia ja palkanalennuksia vastaan muodostaa edellytykset rauhanliikkeen menestykselle. Siksi työväenluokan toiminnanyhtenäisyyden luominen turvaa lopullisen voiton.

Saksan Kommunistisen puolueen (Länsi-Saksa) edustaja OSKAR MÜLLER:

Esittämässään tervehdyksessä tov. Müller lausui mm.:

Saksan Kommunistisen Puolueen ja erikoisesti puolueemme puheenjohtaja, toveri Max Reimann, ovat minulle antaneet kunniakkaan tehtävän tervehtiä puoluekokoustanne.

Puoluekokouksessanne on keskeisenä kysymyksenä taistelu rauhan puolesta. Tiedätte, että amerikkalaiset sodanlietsojat — sen jälkeen kun heidän suunnitelmansa saada aikaan kolmannen maailmansodan hyökkäyksellä Koreaan estettiin Neuvostoliiton murtumattoman rauhantahdon ansiosta — nyt yrittävät saada aikaan sotansa Neuvostoliittoa, kansandemokratioita ja Saksan demokraattista tasavaltaa vastaan Länsi-Saksan avulla. Heidän avullaan rikollinen saksalainen impearialismi, joka jo kahdesti on tuonut suunnattomia onnettomuuksia kansoille, syntyi uudestaan. Länsi-Saksasta tehdään jättiläismäinen varustelu- ja joukkojen kokoamisalue amerikkalaista sotaa varten. Ulkolaisten sotadivisionien luku saksalaisella maaperällä kasvaa yhä. Jättiläismäisiä ase- ja ammusvarastoja on jo perustettu. 400 000 ha maata on takavarikoitu joukkojen harjoituskenttiä varten. Kasarmeja syntyy niinkuin sieniä sateen jälkeen. Rinnan tämän kanssa kulkee saksalainen osuus jälleenvarustautumisessa. Washingtonissa tehtyjen päätösten mukaisesti perustetaan aluksi 250 000 miestä käsittävä saksalainen armeija. Tätä koskevat suunnitelmat ovat jo valmiit. Länsi-Saksan teollisuus siirtyy yhä enemmän palvelemaan sotatuotantoa. Ruhrin hiili ja teräs viedään maasta varusteluja varten ja ryöstetään Saksan väestöltä ja rauhanteollisuudelta. Tänä talvena Länsi-Saksassa ihmiset palelevat vielä enemmän. Saksalaisen hiilen pakkovienti hintoihin, jotka ovat noin 1/3 maailmanmarkkinahinnasta, on merkinnyt tappioita, jotka ovat suuremmat kuin ne rahat, jotka Marshall-sopimuksen puitteissa annetaan Länsi-Saksalle.

Toverit, tämä sodanvalmistelun politiikka ei koske vain työläistä, vaan yhtä hyvin talonpoikaa ja keskiluokan jäsentä, se uhkaa myös rauhanomaisen teollisuuden olemassaoloa ja henkisen työn tekijöitä.

Mutta saksalaisten imperialistien ja heidän bonnilaisen hallituksensa varustelupolitiikka ei olisi mahdollista ilman oikeistososdem. puolue- ja ammattiyhdistysjohtajien tukea. Fette, ammattiyhdistysten keskusliiton puheenjohtaja, puhui yhtä hyvin jälleenvarustautumisen puolesta kuin tri Schumacher, joka puolueeltaan määräävästi vaati varustelujen hyväksymistä.

Saksan kansa ei halua sotaa, vaan rauhaa. Vastarintaliike sodanvalmistelupolitiikkaa ja sen seurauksia vastaan kasvaa. 80 000 hesseniläisen metallityöläisen taistelu paremmista palkoista oli samanaikaisesti taistelua varustelupolitiikkaa vastaan. Vastoin oikeistolaisten ammattiyhdistysjohtajien tahtoa ovat Hampurin satamatyöläiset ryhtyneet lakkoon. Baijerissa talonpojat vastustavat maansa takavarikoimista joukkojen harjoituskenttiä varten. Lüneburgin tasangolla talonpojat vastustavat panssariharjoituksia. Väestömme rauhantahto saa kuitenkin erikoisen ilmaisunsa kansanäänestyksessä jälleenvarustautumista vastaan. Huolimatta kiellosta ja pidätyksistä on tähän asti annettu yli 3 miljoonaa ääntä.

Ja tämän äänestyksen toteuttamisessa on mukana kommunisteja ja sosialidemokraatteja, puolueettomia ja kristillisiä. Osoittautuu siis, toverit, että toimintayhtenäisyyden luominen erikoisesti sosialidemokraattisten tovereitten kanssa, on ratkaiseva edellytys voitokkaalle taistelulle rauhan puolesta. Minun on todettava, että meillä on vielä paljon heikkouksia ja virheitä, erikoisesti siinä, että vapaaehtoisesti eristäydymme. Se estää usein meitä järjestämästä yhteistyötä siihen valmiitten sosialidemokraattisten tovereitten kanssa yhteisessä taistelussa päivän kysymyksistä erikoisesti taistelussa rauhan puolesta.

Valtavat mahdollisuudet luoda laajoja, kaikkia piirejä käsittäviä elimiä käyvät erikoisesti ilmi rauhan puolesta käytävässä taistelussa. Olen, toverit, sitä mieltä, että taisteluun rauhan puolesta täytyy saada mukaan kaikki ihmiset, jotka rehellisesti tahtovat rauhaa. Puoluejäsenyys, uskonto, ammatti, aikaisempi puoluejäsenyys, mikäli ei ole kysymys rikollisista, ei silloin saa olla mistään merkityksestä. Olemme siitä tietoisia, että taistelu rauhan puolesta ratkaisee kaiken, todella kaiken. Niin osoittautui, kuten jo mainitsin, että kansanäänestyksen toimenpanoon osallistui kaikkia piirejä edustavia ihmisiä. Kansanäänestyksen päävaliokunnassa istuvat vieretysten sosialidemokraattinen, nyt erotettu, kaupunkineuvos rva Höreth-Menge, entinen kenraali Henschel, tunnettu puolueeton keuhkospesialisti tri Rady, katolilainen perheenemäntä, luottamusmies, professori, taiteilija. Suurissa mielenosoituksissa yli puoluerajojen kansankamarin vetoomuksen puolesta Bochumissa ja Hampurissa, Bremenissä ja Düsseldorfissa puhuivat evankeliset papit samoissa tilaisuuksissa kuin toveri Max Reimann ja sosialidemokraattinen ammattiyhdistyssihteeri. Tämä osoittaa rauhanliikkeen koko laajuuden, mutta osoittaa myös, että tulokset voisivat vielä olla paremmat, jos ideologiset heikkoudet koko puolueessa olisi sivuutettu.

Puoluejärjestöjen työn parantamisesta

Eräitä puheenvuoroja

Puolueemme IX edustajakokouksessa piirijärjestöjen edustajat käsittelivät puheenvuoroissaan myös puoluetyön järjestämisen kysymyksiä, tarkastellen kritiikin ja itsekritiikin mielessä oman työnsä kokemuksia ja tehden niistä varteenotettavia yleistyksiä. Suurta huomiota kiinnitettiin muun muassa instruktorien tehtäviin työn ohjauksessa, maaseutujärjestöjen ohjaukseen maaseudun alueaktiivitilaisuuksien kautta, toimikuntien työn parantamiseen poliittisen ohjauksen alalla, ryhmävastaavien poliittiseen koulutukseen, perusjärjestöjen kokousten valmistamiseen jne. Koska näistä asioista käytetyt puheenvuorot kiinnostavat epäilemättä laajempiakin puoluetyöntekijäin joukkoja, julkaisemme niistä muutamia, jotta niissä esitetty kokemus tulisi laajemminkin huomioitua.

ARVO LAIHO (Satakunnan piirijärjestö):

Puolueen maaseutujärjestöjen ohjauksesta

Ohjauksen tarpeellisuus

Puolueemme perusvoimat ovat kaupungeissa ja teollisuuskeskuksissa ja päätehtävänämme on lujittaa näiden puoluejärjestöjä, erikoisesti työpaikkaorganisatiota. Mutta maaseutuakaan emme saa jättää huomiotta, koska valtaosa maamme väestöstä asuu siellä. Tehtävänämme täytyy olla laajan talonpoikais- ja muun maaseutuväen mukaanvetäminen taisteluun rauhan ja omien taloudellisten etujensa puolesta, kaventaa sekä sosdem puolueen että maalaisliiton vaikutusta tähän väestönosaan.

Tie vaikutuksemme lisääntymiseen maaseudulla voi käydä vain parantamalla ja laajentamalla puolueemme työtä siellä. Piirissämme on varsinaisia maaseutuosastoja 60 %, niiden jäsenmäärä on 50,7 % piirijärjestömme jäsenistä. Koko maan puitteissa lienee maaseutuosastojen osuus vielä suurempi. Näin ollen lienee selvää, että vain tehokkaalla ja oikealla tavalla tapahtuvalla piirikeskuksen ohjauksen ja kontrollin avulla voidaan ajatella maaseudun puoluejärjestöjen työn kohottamista. Joka tapauksessa se on tarpeen, sillä puolueessamme ei liene tällä kertaa syytä pelkoon, että olisimme kääntäneet kasvomme liian paljon ja yksipuolisesti maaseudulle. Pikemminkin on käynyt niin, että on

rajoituttu ohjauksessa liian paljon piirikeskuksiin, maaseudun puoluejärjestöjen jäädessä lapsipuolen asemaan. Siellä on paljon hyvää puolueväkeä, jotka tarvitsisivat kipeästi kaikinpuolista puoluetyötietoa.

Mikä on organisatiomuoto?

V. 1950 pidetyssä puolueneuvoston kokouksessa todettiin, että "tarvitaan enemmän operatiiviseen johtamiseen tähtääviä toimenpiteitä", tarvitaan "yhdistäviä renkaita piiritoimikunnan ja perusjärjestöjen välille". Tämän ohjelman toteuttamiseksi teki piirikokous v. 1950 päätöksen piirikeskuksen ohjauksen suuntaamisesta entistä enemmän maaseudulle. Miten tämä tapahtuisi käytännössä?

Työtä suunniteltaessa päädyttiin sellaiseen organisatioon, että muodostettavat aluetoimikunnat ovat eräänlaisia löyhiä rekisteröimättömiä johtoportaita, piiritoimikunnan ja osastojen (ryhmien) välisiä yhdyssiteitä, joiden kautta työn ohjaus ja kontrolli tapahtuu. Keskeisin merkitys tuli tällöin olemaan kerran kuussa kokoontuvalla aktiivin (osastojen toimikuntien jäsenten ja ryhmävastaavien) kokouksella. Siellä piiritoimikunnan edustaja esittelee tärkeimmät tehtävät, siellä tapahtuu kollektiivisesti tehtävien periaatteellisen merkityksen selvittäminen, konkretisointi ja paikallistuttaminen.

Organisation kautta on voitu koota kerran kuukaudessa maaseudun puolueväkeä kollektiivisesti käsittelemään kulloinkin etualalla olevia puoluetyön kysymyksiä. Ei ole vailla merkitystä, että tällöin on maaseutujärjestöjen paras puolueaktiivi piirin maaseutukokouksissa ollut itse määrittelemässä puolueen linjaa, soveltamassa sitä käytäntöön.

Lyhyesti sanottuna: epäsäännöllisestä, hajanaisesta perusjärjestöjen työn ohjauksesta maaseudulla on päästy uuden organisation kautta säännölliseen, laajaan, mutta samalla keskitettyyn ohjaukseen ja lisäksi tavalla, joka turvaa maaseudun oman aktiivisen puolueväen panoksen esilletulon. Kirjallisesti tapahtuvasta työn ohjauksesta on voitu siirtyä yhä enemmän henkilökohtaiseen, mitä voidaan pitää edistyksenä.

Mitkä ovat saadut kokemukset.

Lyödäkseen itsensä "läpi" ja turvatakseen jatkuvaisuutensa, tarvitsee tällainen organisatio luonnollisesti valmisteluja ja jatkuvaa huolenpitoa. Tarvitaan koko organisatiosta vastaava toveri ja tarvitaan kustakin alueesta vastaava henkilö piirikeskuksesta. Mutta se kaikki maksaa vaivan ja ne tulevat palkituksi. Melkein poikkeuksetta on voitu todeta työn sekä poliittisen tason kohonneen niissä osastoissa ja niiden toverien keskuudessa, jotka ovat osallistuneet aktiivin tilaisuuksiin.

Lähes vuoden kestäneen toiminnan jälkeen suoritettiin kaikissa maaseudun aluekokouksissa kollektiivinen yhteenveto tähänastisesta työstä. Tällöin ilmeni mm. seuraavaa:

Vain nojautumalla aktiiviin voi piiritoimikunta toivoa saavutuksia työssä. Työ maaseudulla saadaan todella tehokkaaksi vasta luomalla sinne oma aktiivi. Tätä on voitu kasvattaa alueorganisation puitteissa. Poliittisen kasvun tuloksena esim. toimettomuuden asiaton puolustelu vähenee, puolueen politiikan ymmärtäminen lisääntyy ja päästään vähitellen siihen, ettei niinkään paljon keskustella siitä, onko tämä tai tuo puoluejohdon asettama tehtävä paikallaan ja tarpeellinen, vaan voidaan keskustella siitä, millä tavoin, mitä menettelytapoja käyttäen esitetty tehtävä saataisiin parhaiten täytettyä.

Aseistettuna yhteisissä neuvotteluissa saaduilla tiedoilla ja periaatteellisilla asettamuksilla, puolueosastojen ja ryhmien vastaavat toverit ovat luonnollisesti voineet entistä tehokkaammin ohjata puoluetyötä omilla paikkakunnillaan. Samoin on joukkotyöhön nähden.

Maaseudun alueorganisation avulla on voitu turvata tärkeiden tehtävien läpivienti entistä laajemmalle pohjalle. Näin suunnattiin järjestöaktiivimme viime eduskuntavaaleissa menestyksellisiin väittelyihin vastustajiemme oikeistososdemien ja maalaisliiton kanssa. Samoin järjestettiin kamppailu yhtenäisyyden aikaansaamiseksi rehellisten sosialidemokraattien kanssa. Nämä molemmat kamppailut olivat vaikuttamassa piirissä saatuun huomattavaan vaalivoittoon. Edessä on nyt ennenkaikkea IX puoluekokouksen päätösten toteuttaminen käytännössä, erikoisesti rauhantyön rakentaminen.

On selvää, että tämäkin työ on kohdannut myös vaikeuksia. Eräs sellainen on ollut riittämätön osanotto. Eräistä osastoista ei ole ollut edustusta lainkaan, eräistä se on ollut liian pieni. Syynä tähän on ollut tietysti se, ettei olla kyllin tehokkain toimenpitein varmistettu runsasta osanottoa. Mutta tämä on korjattavissa.

Heikkoutta osoittaa esim. sellainen havainto, että on jouduttu liian paljon käyttämään aluekokousten kallista aikaa käytännöllisten kysymysten selvittämiseen. Houkutus suorittaa perusjärjestöille annettujen moninaisten tehtävien täytäntöönpanon kontrollia on ollut liian suuri ja periaatteellinen selvitystyö sekä keskustelu on jäänyt rajoitetuksi. Niinikään maaseudun omien kysymysten käsittely on jäänyt liian vähäiseksi.

Järjestelyllä nämä heikkoudet ovat korjattavissa. Missään tapauksessa alueorganisation puitteissa tapahtuva toiminta ei saa korvata perusjärjestöissä ja ryhmissä tapahtuvaa työtä. Päinvastoin tämän kautta on mahdollisuus saada näiden työ entistä tehokkaammaksi ja pätevämmäksi piirikeskuksen määrätietoisen ohjauksen turvin.

Vaatimukset puoluetyössämme kasvavat. Piirikomiteoilta tullaan odottamaan entistä parempaa perusjärjestöjen työn ohjausta. Edellytyksenä maaseudun puoluetyön kaikinpuoliselle kohottamiselle on ennen kaikkea yhteyksien lujittaminen, tehokkaan ohjausorganisation muodostaminen. Tähän on olemassa rajattomat mahdollisuudet. Edellä on lyhyesti, kokemukseen perustuvasti esitetty yrityksiä näiden mahdollisuuksien hyväksikäyttämisestä.

ARVO PYYHKÄLÄINEN (Jyväskylän piirijärjestö):

Ryhmänvastaavien poliittisesta koulutuksesta

Tarkoitukseni on tuoda esiin niitä kokemuksia, joita piirissämme on saatu ryhmänvastaavien poliittisessa kouluttamis- ja kasvatustyössä ja mitenkä piirissämme on pystytty tämä tehtävä hoitamaan, mitä puutteita ja heikkouksia työssämme on havaittu ja mitä opetuksia se meille on antanut tulevaa työtä suunnitellessa.

Ensimmäisenä suunnitelmassamme oli ryhmänvastaavien poliittiseen kouluttamiseen tarvittavan ohjaajakaaderiston valmentaminen niin, että se pystyisi hallitsemaan teorian kysymyksiä, vakuuttamaan kuuntelijat poliittisen opiskelun välttämättömyydestä ja samalla auttamaan ryhmänvastaavia oikean työtyylin löytämisessä ryhmien työskentelylle. Alue- ja piirikoulut, erilaiset kurssit ja itseopiskelu on kasvattanut piirillemme kehittyneitä tovereita ja näiden keskuudesta valittiin ohjaajakaaderisto, jonka tehtäväksi tuli ryhmänvastaavien pikakurssisuunnitelman toteuttaminen. Lyhyen alle 10 tuntia kestävän ohjaajakurssin aikana tutustuimme piirimme ryhmänvastaavien kurssisuunnitelmaan, palautimme mieliimme teorian eri kysymyksiä ja vaihdoimme kokemuksia ryhmätyöstä työpaikoilla ja asuma-alueilla. Näillä voimilla voitiin puolueneuvostomme päätöstä ryhmänvastaavien kurssittamiseksi lähteä toteuttamaan käytännössä.

Ryhmänvastaavien kurssitustyö aloitettiin teollisuus- ja liikekeskuksista, koska näissä paikoissa on aluetyö ja työpaikkatyö tiiviimpää ja ryhmien toiminnallisuus kamppailujen aikana näyttelee ratkaisevaa osaa. Opettajakaaderiston ansiosta kykenimme pitämään 8 viiden illan kurssitilaisuutta samanaikaisesti. Kahden viikon aikana pystyimme kouluttamaan lähes sata ryhmänvastaavaa kurssisuunnitelmamme mukaisesti. Näillä kursseilla olemme pystyneet antamaan ryhmänvastaaville sen peruskoulutuksen, jonka pohjalta voidaan kouluttamis- ja kasvatustyötä edelleen tehostaa. Kurssit antoivat uusia näkemyksiä ryhmänvastaaville johtamistyön kysymyksissä.

Saavutuksista huolimatta ei ryhmänvastaavien kouluttamisessa ole päästy läheskään siihen, mihinkä olisi pitänyt. Oli osastoja ja ryhmiä, joista vastaavia ei saapunut kursseille, toiset kävivät vain osittain, ei tutustuttu aineisiin tarpeellisella perusteellisuudella jne. Tapahtui opiskelun aliarvioimista, joka osoittaa, että läheskään kaikki ryhmänvastaavat eivät ymmärrä poliittisen opiskelun merkitystä. Kuitenkin käytäntö ryhmien työskentelystä osoittaa, ettei läheskään kaikkia ryhmätyön kysymyksiä tajuta, vanhoihin kaavoihin kangistuminen aiheuttaa ryhmien työn joko pysähtymistä paikalleen taikka heikkenemistä. Sitä mukaa kun vastaavia on saatu opiskelun piiriin, niin käsitykset ovat muuttuneet ja poliittisen opiskelun välttämättömyys on todettu puoluetyömme eteenpäin kehittämisessä.

Ryhmänvastaavien poliittinen kouluttaminen ei ole tapahtunut piirissämme yksinomaan pikakurssien avulla, vaan hyvin ratkaisevaa osaa ovat näytelleet piirimme alue- ja piirikoulut. Näissä kouluissa on ryhmänvastaavien poliittinen tietoisuus vahvistunut ja sitä mukaa vastuuntunne kasvanut ja tehtävien käytäntöön sovelluttaminen parantunut. Hyvin huomattavaa osaa ryhmänvastaavien kasvatustyössä on näytellyt ryhmien vastaavien informatiotilaisuudet, joissa teorian ja käytännön kysymysten pohjalta on keskusteltu ryhmätyön kysymyksistä. Nämä tilaisuudet ovat antaneet kokemuksia ryhmätyön muodoista ja siten rikastuttaneet ryhmänvastaavia johtamistyön kysymyksissä.

Ryhmänvastaavien kiinteä suunnitelmallinen kasvatustyö maaseudulla kulkee vielä heikolla pohjalla. Maaseudun ryhmänvastaavien kasvatustyö on tapahtunut piirissämme joukkoluontoisena kerhoissa, tupailloissa ja erilaisissa kokouksissa. Nyt on olemassa kuitenkin kiinteämpi suunnitelma maaseudun ryhmänvastaavien kouluttamiseksi. Laajentunut opettajakaaderisto on antanut siihen mahdollisuudet. Tämän puoluekokouksen jälkeen alkaa maaseudulla ryhmänvastaavien pikakurssitus. Suunnitelmamme edellyttää 10 maaseutukurssin järjestämistä kevääseen mennessä. Lisäksi olemme laajentaneet aluekouluverkostoa maaseudulla, joka puolestaan antaa oman panoksensa paikallisten ryhmien toimintaan. Johtokunnan johtamistyön kysymyksistä tullaan piirissämme järjestämään lyhyitä kursseja, jotka selventävät käsityksiä ryhmätyöstä ja näin ollen tehostavat ryhmien työskentelyä maaseudulla.

PENTTI KUJAMÄKI (Vaasan piirijärjestö):

Instruktorin tehtävistä työn ohjauksessa

Viime elokuussa puolueemme org. osasto kiinnitti piiritoimikuntien huomion erinäisiin heikkouksiin puolueen perusjärjestö-

jen työssä, heikkouksiin, jotka ovat suuressa määrin yleisiä suurelle osalle puolueemme perusjärjestöjä. Org. osaston ohjekirje on varsin merkityksellinen poliittinen asiakirja ja sellaisena tavattoman arvokas kaikille puoluetyöntekijöille. Haluankin tässä yhteydessä lausua puoluetoimikunnalle kiitoksen tämän kirjeen lähettämisestä ja siitä arvokkaasta avusta mitä se työssä antaa.

Erikoisen suuri merkitys tällä kirjeellä on piiritoimikunnan instruktoreille, tovereille, jotka joutuvat ponnistelemaan perusjärjestöjen työn ohjaamiseksi ja parantamiseksi. Perusjärjestöjen työn ohjaamisessa instruktoreilla onkin varsin merkittävä tehtävä hoidettavanaan. Tehtävän suorittamisessa esiintyy kuitenkin vielä varsin suuria puutteellisuuksia. Mainitsen näistä puutteellisuuksista seuraavat:

1) instruktorit valmistautuvat vielä tehtäviinsä liian heikosti ja ylimalkaisesti,
2) tehtävät esitetään liian kaavamaisesti ja ohjaavan työn merkitys useimmiten unohdetaan,
3) tehtävien tarkistukset suoritetaan heikosti tai jätetään kokonaan suorittamatta.

Mitä tulee ensimmäiseen kohtaan, niin yleisin puute ilmenee siinä, että instruktorit eivät perehdy perusjärjestöjen toiminnan edellytyksiin. Toiminnan edellytyksillä tarkoitan niitä ulkonaisia tekijöitä, jotka ovat vaikuttamassa perusjärjestöjen työhön ja joiden myös pitäisi ainakin osittain määrätä puolueosaston toiminnan suunnan ja tehtävien määrittelyn. On nimittäin huomattava, että ulkoiset olosuhteet ovat hiukan erilaiset kunkin puolueosaston toiminta-alueella. Tarkoitan myös osaston sisäistä tilaa, sen poliittista tasoa, sen voimavaroja, koko sen sisäistä elämää. Näiden seikkojen huomioonottamatta jättäminen saattaa johtaa vakaviinkin virheisiin tehtävien asettelussa. Otan yhden esimerkin. Eräälle puolueosastolle annettiin lehdistön levikkikamppailun aikana tehtäväksi hankkia 10 uutta Työkansan Sanomien tilausta ja 5 uutta Ny Tidin tilausta. Kun otetaan huomioon, että mainitun osaston alueen väestöstä n. 75 % on ruotsinkielistä, nähdään, kuinka virheellisesti tehtävä on asetettu. On jätetty ottamatta huomioon osaston toiminnan objektiiviset edellytykset.

Mitä sitten tulee toiseen kohtaan, niin tarkoitan tässä yhteydessä tehtävien kaavamaisella esittämisellä sitä, että tehtäviä puolueosastoille selostettaessa ne esitetään luettelomaisesti osoittamatta eri tehtävien periaatteellista merkitystä. Vedotaan yleensä puoluejäsenten velvollisuuteen täyttää asetetut tehtävät jne. Tällöin tehtävien esittäminen usein muodostuu sellaiseksi, että sen jälkeen puolueosaston jäsenille jää epäselväksi, minkä vuoksi tehtävät on asetettu. Instruktorille taas jää epäselväksi, pyritäänkö tehtävät täyttämään ja jos pyritään, niin millä tavalla. Tämän kaltainen puolueosastossa käynti on siis puolin ja toisin muodostunut täysin kielteiseksi. Samoin unohdetaan tehtäviä esitettäessä työn käytännöllisen ohjauksen merkitys. Ei osoiteta puolueosaston aktiiveille keinoja ja muotoja, joiden avulla työ on helpommin suoritettavissa. Ei anneta ohjeita ja neuvoja työn käytännöllisestä järjestämisestä, vaikka nimenomaan näiden ohjeiden ja neuvojen puuttumisen vuoksi tehtävät tulevat usein heikosti suoritetuksi tai jäävät kokonaan suorittamatta.

Tehtävien tarkistuksen puutteellisuudesta minun ei tarvinne erikoisesti mainita, sillä tämä on tullut muiden puheenvuorojen kohdalta riittävästi alleviivattua. Sanoisin vain sen, ettei riitä, että instruktori tarkistaa tehtävien suoritusta keskustelemalla asiasta osaston puheenjohtajan tai sihteerin kanssa. On pyrittävä siihen, että tehtävien täytäntöön panon tarkistuksen tekee puolueosaston kokous ja että osaston jäsenistö kokonaisuudessaan ottaa osaa siihen. Viittaan tässä yhteydessä niihin lausuntoihin, joita on esitetty puolueen perusjärjestön kokouksen kasvattavasta merkityksestä yleensä.

Nämä puutteet ovat poistettavissa, kun piiritoimikunnat ja piiritoimikuntien instruktorit kohottavat poliittista tasoaan, syventävät tuntemustaan marxismi-leninismissä, ammentavat tästä edistyksellisestä teoriasta itselleen uutta voimaa, tietoa ja taitoa, jota työmme monisäikeisyys ehdottomasti vaatii.

Haluan vielä erikoisesti korostaa sitä, että emme saa suhtautua välinpitämättömästi puolueen n.s. rivijäseniin. Emme saa aliarvioida heidän työnsä merkitystä. Loppujen lopuksi heidän työstään riippuu, miten kokouksissamme tehdyt päätökset tulevat toteutumaan. Heistä riippuu puolueemme vaikutuksen kasvu laajojen työtätekevien joukkojen keskuudessa.

Otan tässä yhteydessä vapauden siteerata erästä kirjoitusta, joka on julkaistu Bolshevik-lehdessä marraskuussa 1950. Siinä sanotaan:

"Eräät johtajat ovat sitä mieltä, että jos he ovat yhteydessä puoluejärjestöjen sihteereihin, käyttävät heidän tiedonantojaan, niin tämä riittää näitten järjestöjen koko elämän tuntemiseen. Yhteys sihteeriin on erittäin tärkeä ja ehdottomasti välttämätön. Mutta se ei voi korvata asioitten tutkimista puoluejärjestöissä ja niiden sihteerejä ei voida auttaa, jos ei paikan päällä tutkita puoluejärjestöjen työtä.

Ei saa käsittää normaalisena asiantilana sellaista, jolloin instruktorit ja muut vastuunalaiset työntekijät monissa puolueen kaupunki-, piiri- ja aluekomiteoissa useimmiten ovat paikan päällä erilaisten kamppailujen valtuutettujen ominaisuudessa eikä tutkiakseen puoluejärjestöjen toimintaa ja auttaakseen niitä. Jos puoluekomiteoiden työntekijät

eivät olennaisesti käsittele puoluetyön kysymyksiä, he eivät tietenkään voi instruktoida puoluejärjestöjä."

Ja edelleen:

"Puoluetyön johto tulee konkreettiseksi, eläväksi ja tehokkaaksi vasta silloin kun puolue-elinten johtajat ja koneiston työntekijät useimmin käyvät puoluejärjestöissä ja asiantuntemuksella, ottaen huomioon konkreettiset olosuhteet, perusteellisesti neuvovat sihteeriä ja osaston toimikuntaa."

Edellä mainitsemiani puutteita esiintyy Vaasankin piirissä. Instruktorien käynnit perusjärjestöissä ovat olleet epäsäännöllisiä, varsinaisesti vain jonkun erikoisen kamppailukysymyksen yhteydessä tapahtuvia. Nyttemmin on kuitenkin jo havaittavissa enemmän suunnitelmallisuutta tämän kysymyksen suhteen, erikoisesti sen jälkeen kun edellä mainitsemani puolueen poliittisen jaoston päätös oli saapunut piiritoimikunnalle.

Esimerkkejä työn parantumisesta piirimme puoluejärjestöissä on jo näkyvissä. Niinpä kamppailu puoluekokousmatkakassan kartuttamiseksi sujui piirimme alueella varsin tyydyttävästi. Tässä yhteydessäkin on syytä korostaa, että tulokseen oli vaikuttamassa se periaatteellinen selvitystyö, joka suoritettiin puolueosastoissa puoluekokouksen suuresta poliittisesta merkityksestä ei ainoastaan puolueellemme, vaan myös maamme koko työtätekevälle väestölle. Tämä periaatteellinen selvitystyö tuottikin, kuten jo mainitsin, Vaasan piirin alueella tyydyttävän tuloksen.

Olen vakuutettu siitä, että kun kiinnitämme jatkuvasti huomiota puolue-poliittisen työmme jatkuvaan kehittämiseen, piirikomiteoiden, puolueosastojen ja instruktorien työmenetelmien alituiseen parantamiseen, niin puolueemme vaikutus laajojen työläis- ja talonpoikaisjoukkojen keskuudessa tulee entisestäänkin lujittumaan.

A R V O H A U T A L A (Kymenlaakson piiri):

Toimikuntien poliittisen ohjauksen parantamisesta

Hyvät puoluetoverit.

Puoluelinjamme toteuttajina, sen käytäntöön soveltajina ja taistelussa rauhan puolesta eivät ole vähäarvoisempia elimiä p u o l u e o s a s t o j e m m e t o i m i k u n n a t. Alustuksissa jo kiinnitettiin huomiota siihen, että meillä on puolueessamme heikkouksia työn ohjauksen, työn johtamisen kysymyksissä. Puolueneuvosto ja politjaosto ovat myös kiinnittäneet huomiota perusjärjestöjen työn parantamiseen. Puolestani haluan tässä kiinnittää huomiota perusjärjestöjen toimikuntien työhön.

Osastojen toimikunnat ovat sellaisia elimiä, jotka toimivat taistelun esikuntina. Niiden päätöksistä riippuu, miten puoluelinjaa toteutetaan. Sen mukaisesti arvostellaan puoluettamme, miten toimikuntamme ovat kysymykset asettaneet käytäntöön sovellettavaksi, miten ne ohjaavat puolueemme jäseniä työkentällä. Niiden virheet tulevat puolueemme virheiksi, niiden ansiot ovat puolueemme ansioita. Haluaisin ottaa erään kuvaavan esimerkin, mihin joudutaan, jos toimikunnan työtä ohjataan virheellisesti. Otan tämän sen vuoksi, että vaikkakin tämä on tapahtunut Kymenlaaksossa, niin se ei sittenkään ole varmaan yksin Kymenlaakson ilmiö, vaan on muillakin paikkakunnilla tällaisia virheitä olemassa.

Piirissämme eräälle suurelle työpaikkaosastolle, jonka työmahdollisuudet ovat mitä parhaimmat ja jossa suurin merkitys puolueosaston työskentelylle on se, miten se rakentaa työnsä, miten se onnistuu rakentamaan yhteisrintaman taistelussa työnantajia vastaan, tilanne asetti tehtäväksi työläisten yhteisrintaman rakentamisen taistelussa työpalkkojen alentamispyrkimyksiä vastaan. Piirin taholta kehoitettiin osaston toimikuntaa hoitamaan työtä sillä tavalla, että saataisiin vastustajain järjestöissä työ käyntiin, koska työpaikalla toimi myös hajoitusosasto. Tarkoitus oli, että herätettäisiin siellä mielenkiintoa yhteistyöhön kommunistien kanssa, että saataisiin syntymään yhteisrintama työnantajia vastaan. Toverit käsittelivät toimikunnassa tätä asiaa ja päättelivät, että kunnon kommunistin ei tule mennä työhön tuohon hajoitusjärjestöön, vaan on pysyttävä erillään siitä. Kun ryhdyttiin tämän jälkeen tarkkailemaan osaston toimintaa, niin kävi ilmi, että toimikunnan päätös tuli osaston käsiteltäväksi, mutta ei esitetty minkäänlaisia perusteita, että päätös olisi saatu muuttumaan. Kokouksessa osaston puheenjohtaja luki piirin lähettämiä kirjeitä. Useita näistä kirjeistä hän avasi vasta tässä kokouksessa. Oli selvää, että tuossa kokouksessa ei voitu muuta asiaa käsitellä, kuin lukea näitä kirjelmiä, joita ei voitu edes paikallistaa työpaikan olosuhteita vastaaviksi.

Sanotusta näkee, mitä virheitä tämän toimikunnan työssä on. Kieltäytyminen työstä vastustajien järjestöissä sillä perusteella, että työpaikan työläisten mielipiteet ovat jyrkästi tätä hajoitusjärjestöä vastaan, että ne leimataan kapitalistien kätyriksi, jotka menevät tähän osastoon, osoittaa, että kommunistimme työpaikoilla kulkevat vaistovaraisten työläisten ajatuksen tasolla. Ei osata ohjata mielipiteiden muodostumista työpaikalla. Sama ajatustapa, mikä työpaikalla vallitsee, tulee vallitsevaksi myös puoluejärjestön jäsenistön keskuudessa. Tekemällään päätöksellä nämä puoluejärjestön jäsenet oikeastaan olivat vajonneet sosialidemokraattisen osaston tasolle. Toimikunta ei ollut kykenevä ohjaa-

maan puoluejäsenistön kautta taistelua omalla työpaikallaan.

Otin tämän esimerkin siksi, että siitä näkyy selvästi ne virheet ja suurimmat puutteet, joita piirillämme on osaston työn ohjaamisessa. Useimmiten toimikuntamme eivät valmistele asioiden käsittelyä osaston kokouksessa, vaan asiat tulevat yleisinä ja seurauksena on, kuten esittämässäni esimerkissä, että osaston 122 jäsenestä 14 kävi osaston kokouksissa. Kun toverit tätä ihmettelivät ja alkoivat moittia, niin huomautinkin, että jos tällä tavalla asioita käsitellään, niin seuraavalla kerralla saattaa kokous jäädä kahden jäsenen varaan. Varmaa on, että juuri näin synnytetään n.s. passiivisia jäseniä. Jäsen tulee ensin passiiviseksi, ja se on ensimmäinen askel siirtymiseen myös pois puolueemme riveistä.

On kuitenkin aivan vastakkaisiakin esimerkkejä piirillämme. Missä toverit toimikunnassa ovat oikein osanneet asettaa tehtävänsä ja myöskin johtaa puolueosaston toimintaa, on sen vaikutus heti näkynyt myöskin työpaikalla. Tässä pitäisin esimerkkinä N:n puolueosaston työskentelyä. Vaikka toverit työskentelevät siellä paljon vaikeammissa olosuhteissa kuin ensimmäisessä tapauksessa, heidän työnsä tuottaa kuitenkin suurempia tuloksia. Tämän osaston jäsenet ovat mm. jäsenhankintatavoitteensa täyttäneet, samoin ovat voineet työpaikallaan torjua työpalkkojen alennuspyrkimykset jne. Se osoittaa, että kun osataan oikealla tavalla ohjata puolueosaston työskentelyä, niin esityksemme johtavat tuloksiin. Myöskin puolueemme ulkopuolella olevat työläiset näkevät, että puolueemme kykenee antamaan iskuja ja sen riveihin kannattaa liittyä.

Mistä esittämäni virheet johtuvat? Puolueemme taholta on kiinnitetty suurta huomiota aktiivien kasvattamiseen. Eräs suuri puute työssämme on se, että kun me kasvatamme ryhmän vastaavia, puheenjohtajia ja sihteereitä, ja kurssit on näille pidetty, niin me uskomme, että meillä on nyt puheenjohtajia, jotka osaavat ja kykenevät ohjaamaan puolueosaston toimintaa. Mutta kun tarkastelemme sitä, niin huomaamme, että puoluejärjestöissämme on hyvin vähän sellaisia puheenjohtajia, jotka kykenevät poliittisesti ohjaamaan osastojen toimintaa, tekemään asioista poliittisia asioita ja sillä tavalla kasvattamaan jäsenistöämme ja tekemään perusjärjestöjemme kokouksista kommunismin kouluja. Sen vuoksi puolueemme pitäisi kaaderiston kasvatuksessa entistä enemmän kiinnittää huomiota toimikuntien työn parantamiseen. On annettava kaikkea apua perusjärjestöjen toimikunnissa olevien tovereiden kasvattamiseksi ja koetettava sekä koulu- että kurssitoiminnan kautta auttaa siellä toimivia siten, että sen kautta voimme vahvistaa asemiamme joukkojen keskuudessa ja tehdä puolueesta koko työväenluokan puolueen.

Joukkovalistustyön kysymyksiä

M. I. KALININ:

Poliittisen joukkotyön kysymyksistä

Julkaisemme kohtia M. I. Kalininin puheesta, jossa hän kosketteli agitaattorien tehtäviä, sitä minkälaisen agitaattorin pitää olla ja miten puoluetyötä joukkojen keskuudessa on tehtävä. Vaikka tov. Kalinin puhui bolshevikkipuolueen agitaattoreille sodan olosuhteissa huhtikuussa v. 1942, hänen ajatuksillaan ja kokemuksillaan agitatiotyöstä on käytännöllinen arvonsa tänäänkin kaikille kommunistisen puolueen joukkotyön tekijöille.

Me kuulemme paljon puhuttavan joukkojen keskuudessa suoritettavasta poliittisesta työstä. Kaikki puhuvat siitä, mutta kun pengomme asiaa syvällisemmin, niin näemme, ettei monikaan ymmärrä tätä kysymystä konkreettisesti, riittävällä selvyydellä ja täsmällisyydellä. Nykyisen sodan vaikeissa olosuhteissa, ottaen erikoisesti huomioon sen, että tuhansia uusia työntekijöitä on noussut puoluejärjestöjen johtoon tuotantolaitoksissa ja virastoissa, tullut propagandisteiksi ja agitaattoreiksi, tehtävämme on käyttää taitavasti hyväksemme puolueemme mitä rikkain kokemus poliittisen joukkotyön järjestämisessä ja suorittamisessa.

● MITÄ JOUKKOTYÖ ON?

Mitä joukkojen keskuudessa suoritettava puoluetyö on? Mitä merkitsee yhteyden pitäminen joukkoihin? Juuri sillehän me annamme erikoisen arvon poliittisessa työssämme.

On sanottava, että yhteys joukkoihin voi olla mitä erilaisin.

No, sanokaamme, voi olla laaja tuttavapiiri, käydään toistensa luona vieraissa, missä tietenkin voi saada tietää jotain siitä, mitä tapahtuu tehtaalla, työläisten keskuudessa, virastossa. Sehän on myös yhteyttä ihmisiin.

Voi olla tuttavallisissa väleissä työläisiin. Puolue- tai ammatillinen järjestäjä kävelee työosastoilla, taputtelee työläisiä olalle, puhuttelee heitä nimeltä. Mutta ei syvenny asioihin, ei kiinnitä työläisten huomiota puutteisiin. Sellaisesta puoluekomitean sihteeristä tai järjestäjästä voi toisinaan kuulla sanottavan: "Kas siinä on kansanmies, läheinen ihmisille, taputtaa työläistä olalle, sanoo tuttavallisesti nimeltä, oma kaveri".

Maleksia joukkojen hännässä — on myös "yhteyttä" joukkoihin. Sinulle valitellaan yhtä jos toistakin, ja sinä myöntelet, itket valittajan rintaa vasten. Sinulle maristaan ja sinä myötäilet, myötäilyäsi kuunnellaan, se voi jopa eräitä aluksi miellyttääkin.

Mutta sellaistako yhteyttä joukkoihin me bolshevikit ajattelemme? Ei tietystikään. Kulkea joukkojen mukana sinne, mihin joukot kulkevat, toisinaan takapajuisten ainesten vetämänä — on menshevistinen linja. Meidän bolshevistinen linjamme on johtaa joukkoja, ei holhota, vaan johtaa tietoisen etujoukon mukana.

● KUKA VOI JOHTAA JOUKKOJA?

Mutta kuinka joukkoja on johdettava?

Ennenkuin vastaan tähän, esitän toisen kysymyksen: Kuka voi johtaa joukkoja? Se on kommunistien kutsumus. Kommunistinen puolue johtaa joukkoja ja hyvin johtaakin. Todistukseksi siitä voidaan esittää loputtomasti esimerkkejä. Ja ensimmäinen esimerkki on sota-ajalta. Huolimatta sodan ensi kuukausien epäonnistumisista, jotka pääasiassa johtuivat äkillisestä, odottamattomasta hyökkäyksestä, voidaan rohkeasti sanoa, että kansa ei ole hetkeksikään horjunut luottamuksessaan hallitukseen ja siis puolueeseen. Tämä on tosiasia.

Tänne on kokoontunut puoluejärjestöjen johtajia. Tahtoen tai tahtomattaan te olette paikkakunnillanne joukkojen johtajia. Voiko ollakaan toisin! Mikä puoluekomitean sihteeri sellainen on, jossa kansa ei tuntisi poliittista johtajaa! Puoluekomitean sihteeri on mitä vastuunalaisin henkilö tehtaalla, virastossa, piirissä.

● AGITAATTORIN PITÄÄ OLLA VAATIMATON.

Mutta mitä vaaditaan puoluejärjestön sihteeriltä, jotta hänellä olisi todella vaikutusta joukkoihin, jotta joukot kuuntelisivat häntä, jotta ne uskoisivat häntä? On itsestään selvää, että puoluejohtajan, propagandistin, agitaattorin pitää olla aatteellinen, syvästi uskollinen kommunistiselle puolueelle, hänen pitää vaikka yleispiirteissä tuntea puolueemme historia ja ymmärtää tehtävät, jotka puolueemme asettaa työväenluokalle, kansalle. Puoluejohtajan, propagandistin on poliittiselta kehitykseltään oltava joka tapauksessa samalla tasolla kuin

toiset, hänelle ei ole haitaksi omata määrätty yleissivistyksellinen valmennus. Miten puoluejohtajan on lähestyttävä joukkoja?

Ensiksi. Kuten minusta näyttää oman monivuotisen kokemukseni perusteella, vaaditaan, että puoluejohtaja ei olisi ylpeä, kopea. Jos te keskustelussa työläisten tai puolueen rivijäsenten kanssa vaikka vähäisellä kädenliikkeellä, äänenpainolla, merkityksettömällä, satunnaiselta tuntuvalla lauseella annatte ymmärtää, että pidätte itseänne heitä viisaampana, tiedätte enemmän, niin olette mennyttä miestä. Työläiset ja yleensä rivi-ihminen ei pidä ihmisistä, jotka asettavat itsensä korkeammalle, eivätkä ala heitä kuunnella, vaan sopivassa tilaisuudessa muistuttavat heille siitä lujasti. Senvuoksi kommunistien ei pidä olla ylpeitä, kopeita eikä heidän pidä unohtaa toveri Stalinin stahanovilaisten neuvottelussa marraskuussa 1935 lausumia sanoja:

> *"Siis meidän, puolueen ja hallituksen johtajien ei ole ainoastaan opetettava työläisiä, vaan myös opittava heiltä. Että te, tämän neuvottelun osanottajat olette täällä neuvottelussa oppineet yhtä ja toista hallituksemme johtajilta, — sitä en käy kieltämään, muttei saa kieltää sitäkään, että myös me, hallituksen johtajat, olemme oppineet paljon teiltä, stahanovilaisilta, tämän neuvottelun osanottajilta. Joten kiitos teille, toverit, opista, suuri kiitosta." (J. V. Stalin: Leninismin kysymyksiä, sivu 505.)*

Olemme siis tulleet siihen, että agitaattorin on oltava vaatimaton, erikoisesti puoluetyöntekijän, jolla, niin sanoakseni, on puolueen hallinnollinen valta, puoluejärjestön sihteerin on omattava tämä ominaisuus. Jos hän tahtoo nauttia työläisten rakkautta, hänen on kasvatettava itsessään vaatimattomuutta, hän ei saa tulla kopeaksi. Ken tahtoo olla johtaja, hänen on tarkattava itseään.

● EI SAA OLLA OPETTAJAMAINEN.

Toiseksi. Ei kelpaa, kun propagandisti, johtaja, kanssakäymisessä joukkojen kanssa on täynnä opetushenkeä. Te olette varmaan itsekin huomanneet, että silloin kun puhuja ei muuta tiedäkään, kuin että "täytyy tehdä sitä ja sitä, meidän pitää ja olemme velvollisia," — niin tulee jotenkin epämiellyttäväksi kuunnella sellaista puhujaa. Kun kirjoitan artikkelia ja ajatukseni kulussa pitäisi sanoa, että "on tehtävä", tulee se itselleni vastenmieliseksi ja pyrin korvaamaan sellaisen sanonnan toisella. Aivan toinen asia on, kun ajatuksesi, vetoomuksesi, kehoituksesi ilmaiset harkinnan kautta, erittelemällä, todistamalla tämän tai tuon toimeenpiteen välttämättömyyden. Voihan kääntyä kuulijoiden puoleen ikäänkuin neuvotellen heidän kanssaan: "Mitä

te ajattelette, jos tehdään niin", "Minusta tuntuu, että kysymyksen ratkaiseminen näin olisi parempi", "Minä tekisin tässä tapauksessa tällä tavoin". Silloin se otetaan vastaan toisin.

Tässä tapauksessa me puhumme esiintymisestä pienissä kokouksissa, tuotannollisissa neuvotteluissa, keskustelutilaisuuksissa. Suurissa kokouksissa esiintyminen on tietenkin toista: siellä joka lause pitää olla lyhyt, selväpiirteinen, siellä on vaikea turvautua keskustelumuotoon. Mutta jokapäiväisessä työssämme on useimmiten tarpeen keskustelun herättäminen, työläisten kehoittaminen itse puhumaan, ja siinä tällainen muoto kuin "Mitä te ajattelette, miltä teistä tuntuu" — on sopivampi. On hyvin tärkeätä saada ihmiset liikkeeseen, haastaa heidät vaihtamaan mielipiteitä, jotta he saisivat sanoa sanottavansa. Silloin kokous muodostuu vilkkaaksi, työläiset puhuvat mielellään ja hyöty sellaisesta kokouksesta on kiistaton. Muutenhan toisinaan sattuu kuin ennen rukouksissa. Puhuja on itsekseen, kuulijat samoin, istutaan säädetty aika ja lähdetään pois.

● AGITAATTORIN ON ROHKEASTI TARTUTTAVA KYSYMYKSIIN.

Älkää pelätkö poikkeamista puheenne tai keskusteluaiheen suunnitelmasta. Puhukaa tuotannosta tai sodasta, mutta jos tulee esiin toinen kysymys, johon kansa vastaa, — niin ei se mitään, sitä ei pidä sivuuttaa. Kun kerran ihmisiä kiinnostaa ja he vastaavat, niin kyllä he tulevat kuuntelemaan ja käsittelemään aikomannekin kysymykset.

Tärkeintä on, ettette koskaan väistä asettamasta teräviä kysymyksiä, kuten eräät puhujat tekevät usein. Älkää missään tapauksessa tehkö sitä, älkää väistäkö vastausta, älkää hämätkö asetettuja kysymyksiä. Jos te ette voi heti vastata tähän tai tuohon kysymykseen, sanokaa suoraan: "Kysymys on mielenkiintoinen ja tärkeä, vastaisin siihen mielelläni, mutta nyt en ole valmistautunut siihen, en ole sitä harkinnut, en tiedä, kuinka siihen vastaisin. Otan selvää, neuvottelen tovereiden kanssa ja sitten vastaan teille. Taikka ehkä teidän joukossanne on joku, joka voi selvittää tämän kysymyksen?" Täten asia on aivan toinen. Meillä toisinaan mielellään väistetään päivänpolttavia kysymyksiä tai selvitetään niitä siten, että ihmiset eivät ymmärrä mitään eivätkä saa suoraa, totuudenmukaista vastausta.

● ON OLTAVA EHDOTTOMAN REHELLINEN.

Puoluejohtajan on oltava ehdottoman rehellinen suhteessa toisiin ihmisiin. Puoluejärjestön sihteeri on puolueen silmä. En tiedä, käsitättekö te tämän täysin. Sen vuoksi kaikenlainen henkilökohtainen mieltymys tai vastenmielisyys suhteessa ihmisiin pitää jättää syrjään.

Jos on ihmisiä, jotka syystä tai toisesta eivät miellytä teitä, niin teidän on se kätkettävä niin syvälle sisimpäänne, ettei kukaan sitä arvaisi. On paha, jos huomataan, että te ette ole tasapuolinen suhteessa ihmisiin.

Jos puoluekomitean sihteeri tahtoo, että hänellä on arvovaltaa, hänen pitää olla puhdas joukkojen silmissä. Se ei merkitse, etteikö hänellä voi olla läheisempiä, henkilökohtaisia suhteita määrättyihin ihmisiin. Ei tietenkään. Mutta yhteiskunnallisissa suhteissa hänen pitää olla tasapuolinen kaikkien ihmisten kanssa. Hänen pitää seurata ohjetta: "Olet ystäväni, se on hyvä, mutta jos sinä suhtaudut huolimattomasti työhösi, olet laiskuri, väistät tehtäviä, niin vaadin sinulta enemmän kuin toiselta ja löylytän kovemmin". Siten pitää puoluejärjestön sihteerin suhtautua ihmisiin.

Kaikessa on käyttäydyttävä siten, että ympäröivät ihmiset tuntisivat vilpittömyytesi ja rehellisyytesi. Joukoilta et mitenkään voi salata teennäisyyttä, ja senvuoksi karta sitä kaikin voimin. Joukkoja et petä, ja jos ihmiset huomaavat, että joku teeskentelee, häneen ei koskaan enää uskota.

Jos me kasvatamme näitä ominaisuuksia itsessämme, niin meidän on silloin helpompi tehdä työtäkin.

● MITEN JOUKKOTYÖTÄ ON TEHTÄVÄ?

Ja nyt esitämme kysymyksen, miten on suoritettava puoluetyötä joukkojen keskuudessa, miten joukkoille on esitettävä yksiä tai toisia kysymyksiä? Kaikki kysymykset on esitettävä puoluekantaisesti, kaikkeen suhtauduttava puolueisesti.

Jos tiedetään, että teillä ei ole tapana teeskennellä, vältellä tai kopeilla, niin sananne tunkeutuvat jokaisen tietoisuuteen. Muuten teihin ei uskota vaan sanotaan: "Me tunnemme sinut, meitä sinä neuvot, mutta itse ajattelet toisin etkä tee siten, kuin puhut". Suoraan sitä ei ehkä sanota sinulle, mutta hiljaisuudessa tietenkin alkavat puhua.

Mikä on puoluepropagandan ja agitaation tehtävä? Se on siinä, että joukot joka askeleella tuntisivat, että kommunistisella puolueella ei ole mitään erikoisia omia etuja, että se puolustaa työväenluokan, koko kansan etuja.

Täällä sanottiin, että propagandistit ja agitaattorit tukevat yksityisten työläisten vaatimuksia ja auttavat heitä. Se on hyvä. Minun on sanottava, että jos voidaan jollain auttaa ja autetaan ihmisiä, se on hyvä, se on hyvä piirre ihmisessä. Mutta siinä on jälleen selvitettävä yhteys osavaatimusten ja yleisten tehtäviemme välillä. Joku henkilö

tulee pyytämään jotain, häntä on autettava, mutta samalla sanottava: "Puoluejärjestö tai ammattiliitto auttavat sinua, toimivat sinua varten mutta me tahdomme, ettet sinäkään, kun tulee vuorosi, jää syrjään, vaan yhdessä kaikkien kanssa edistät yhteistä asiaa". Tätä linjaa on noudatettava ja toteutettava kaikessa joukkotyössämme.

● LEHTIEN ÄÄNEEN LUKEMISESTA JA KESKUSTELUSTA.

Täällä puhuttiin myös lehtien ääneen lukemisesta, että se käy ikävänpuoleisesti. On tunnustettava, ettei se useinkaan ole lukemista, vaan jonkinlaista työläisten holhoamista. Minusta tuntuu, ettei aina ole hyödyksi ja mukavaa käyttää vakinaisia lukijoita. Jos minä olisin tehtaan puoluejärjestön sihteeri, niin tekisin näin: tulisin päivällistunnin aikana työläisten luo ja kysyisin, onko halukkaita kuuntelemaan lehden lukemista. Sellaisia tietenkin löytyisi. Sitten kysyisin: "Mutta kuka on halukas lukemaan?" Halukkaita varmasti löytyy. Tähän työläisryhmään lähettäisin kuitenkin kokeneen, tietoisen työläisen, jotta hän aloittaisi keskustelun ja auttaisi selvittämään luettua. Se olisi luonnollisempaakin ja on helpompi tunnustella työläisiä kiinnostavia kysymyksiä. Tietenkin on lähetettävä valistunut mies, joka on kyllin tahdikas. Olen varma, että sellaisen menettelyn ansiosta keskustelu luetun johdosta tulee käymään vilkkaasti ja saamaan menestystä.

Nelisenkymmentä vuotta sitten olin itse työläisryhmässä lehden ääneenlukijana. Maanalaisessa ryhmässäni oli 15 henkeä. Jos olisin vain lukenut, asia ei olisi edistynyt. Itse lukemiseen käytettiin 15—20 minuuttia, sen jälkeen keskusteltiin. Kysyin: "Miten on, ymmärsittekö sen ja sen?" — "Ei, emme ymmärtäneet". — "No koetetaan selvittää". Ja keskustelu alkaa: kuluu tunti, puolitoista ja enemmänkin. Niin kauan kuin luin, kuuntelijat eivät nukkuneet, koska tiesivät, että lukemisen jälkeen alkaa keskustelu. Niin, toverit, ei ole niinkään helppoa olla agitaattorina. Ja lukeminen on melkein jo propagandatyötä, joka on suunniteltava taitavasti, harkiten. Jos keskustelijalukija ei kykene kiinnostamaan kuuntelijoita, ja kuuntelijat tietävät, että hän on keskustelun edeltäpäin valmistanut, niin mikä mielipiteiden vaihto siitä voi syntyä? Kuuntelijat käsittävät sellaisen lukemisen koulutunniksi, joksikin rippikoulun tapaiseksi.

Kussakin lehtikirjoituksessa on jotakin, johon voi tarttua, josta voi johtaa keskustelun yleispoliittisiin kysymyksiin. Mutta olen sitä mieltä, että parempi on kun joku työläisistä lukee ja vielä parempi vuorotellen, mutta puoluetyöntekijät, joille te olette antaneet tehtäväksi osallistua ryhmien kokouksiin, auttakoot keskustelun johtamisessa, sen selvittämisessä, mikä on epäselvää, käsittämätöntä.

LUKIJOILLE.

Puolueemme IX edustajakokouksen päätöksissä velvoitettiin puoluejärjestöjä ja kaikkia puolueemme jäseniä voimistamaan poliittista työtä joukkojen keskuudessa. Tämän päätöksen toteuttamiseksi lehtemme on avannut tässä numerossa uuden osaston, jossa tullaan käsittelemään propagandan ja agitation kysymyksiä, pyritään antamaan menettelytapaohjeita agitatiotyötä varten sekä toisaalta tekemään tunnetuksi työssä saatuja myönteisiä kokemuksia. Ensimmäisenä olemme julkaisseet otteita eräästä M. I. Kalininin puheesta, joka toimituksen mielestä käsittelee juuri työmme kannalta tärkeitä kysymyksiä.

Jotta uudesta osastostamme tulisi todella tehokas joukkotyömme avustaja, toimitus pyytää kaikkia lukijoita, joilla on kokemusta joukkotyössä tai joilla on siinä henkilökohtaisia vaikeuksia, kirjoittamaan lehdellemme, mitä tahtoisivat siinä julkaistavan, minkälaista apua he odottavat. Kysymykseen tulevat myös ne kysymykset, joihin toverimme eivät osaa vastata ja joista M. I. Kalininkin mainitsi puheessaan. Toimitus tulee huomioimaan saamansa kirjeet ja kysymykset lehteä ja uutta osastoa toimittaessaan.

Yhteistyöterveisin
Aikakauslehti Kommunistin
toimitus.

"Porvarillisen valtiotieteen..."
(Jatkoa sivulta 24)

ym.). Hän ei tekeydy kansanvallan kannattajaksi, vaan myöntää aika suoraan olevansa demokratian vihollinen. Hän vaatii kavennettavaksi niitäkin demokraattisia oikeuksia, joita kansalla vielä on kapitalistisissa maissa. Yleinen äänioikeus on hänen mielestään pahasta, se kun merkitsee "vastuuntunnon häviämistä". Hän vaatii äänioikeuden erilaisuutta, esim. perheenisille ja ammateissaan kunnostautuneille useampia ääniä. Kansan eduskunnan valtaa on rajoitettava. Kaikki tärkeät ratkaisut on tehtävä mahdollisimman pienessä piirissä. Ja jotta "kolmas tie" tulisi kuljetuksi loppuun saakka, hän suosittelee p a l u u t a m o n a r k i a a n.

Karl Marx sanoi aikoinaan englantilaisesta hyötyfilosofian perustajasta Benthamista, että hän on "nero porvarillisessa typeryydessä". Tämä lausunto pätee myöskin Wilhelm Röpkestä. "Kapitalismin viholliseksi" itseään nimittävä monarkisti Röpke on antanut todella keisarillisen kruunauksen porvarillisen valtiotieteen vararikolle.

*

Seuraavassa luennossa palaamme tuohon pelottavaan kysymykseen: Mitä valtio on?

Katsauksia

ONNI ULASKA:

Oikeistososialidemokratian kriisi

Kapitalistien asemat työväenluokan keskuudessa murenevat. Oikeistososialidemokratia on ajautunut kriisiin. Kriisi on kehittynyt niin syväksi, että oikeistososialidemokraatit käyvät keskuudessaan avointa keskustelua kriisin olemassaolosta. Mutta peittääkseen kielteisyytensä sosialismiin, he yhdistävät oman poliittisen pulansa sosialismi-käsitteeseen ja puhuvat ”sosialismin kriisistä”. He salaavat, että sosialismilla ei ole sisäistä kriisiä enempää teoreettisessa kuin käytännön mielessäkään. Sosialistisessa Neuvostoliitossa rakennetaan jo kommunistisen yhteiskunnan perusteita. Kansandemokratioissa on siirrytty ratkaisevasti sosialismiin johtavalle tielle ja viitoitettu taloussuunnitelmilla lähimpien vuosien tavoitteet. Enempää Neuvostoliitossa kuin kansandemokratioissa ei ole merkkiäkään talouspulasta, jota kapitalismi sairastaa niissäkin maissa, joissa oikeistososialidemokratian vaikutus on voimakas. Kansainvälisessä kommunistisessa työväenliikkeessä ei myöskään tunneta mitään teoreettisesti ratkaisemattomia pulmia. Neuvostoliiton ja kansandemokratiain saavutukset ovat todellistaneet Marxin—Engelsin, Leninin—Stalinin teoreettisen linjan käytännössä. Kapitalismin olosuhteissa vielä eläville työtätekeville joukoille on täten viitoitettu ohjeet lähimmiksi vuosikymmeniksi eteenpäin. Puhe ”sosialismin kriisistä” on siis tahallista ihmisten hämäämistä. Kriisi on oikeistososialidemokratian oma sisäinen pula. Oikeistososialidemokratia on ajautunut pulaan sen politiikan seurauksena, jota tuo joukkio Bernsteinin ja Kautskyn, Blomin ja Attleen, Schumacherin ja Väinö Tannerin ohjailemana tämän vuosisadan ajan on harjoittanut. Julkiset hätähuudot kajahtelevat nyt tuota politiikkaa harjoittavien itsensä keskuudesta.

Itse kriisi ei ole uutta. Se on peräisin ensimmäisen maailmansodan ajoilta. Komintern totesi oikeistososialidemokratian kriisin kehityksessä uuden vaiheen alkaneen 30-luvun alkuvuosina, kun se ei kyennyt säilyttämään entistä asemaansa porvariston tukena eräissä maissa, mm. Saksassa, eikä toisaalta tahtonut taistella fasismia ja sotaa vastaan työväenluokan vapauden ja elinetujen puolesta. Kommunistinen työväenliike on aina varottanut sosialistisia työläisiä luottamasta oikeistososialidemokratian politiikkaan. Kriisin käsittelyssä on nyt uutta se, että oikeistososialidemokratian omasta keskuudesta vahvistetaan kommunistisen työväenliikkeen vuosikymmenien aikana esittämät tosiasiat.

Oikeistososialidemokratian ahdas vaikutuspiiri.

Atlantin hyökkäyssotaliiton solmiamisen jälkeen Sosdem-puolueen teoreettinen julkaisu, Sosialistinen Aikakauslehti, on joutunut vähitellen myöntämään oikeistososialidemokratian aseman vaikeutumisen. Mutta lehden viime vuoden elokuun numerossa ruotsalainen Caleb J. Anderson sekä Väinö Leskinen käsittelevät oikeistososialidemokratian kriisiä harvinaisen kursailemattomasti.

Kriisiään tutkiessaan oikeistososialidemokratia asettaa lähtökohdaksi alueellisen rajoittuneisuutensa kapitalistisessakin maailmassa. Katkeruudella todetaan, ettei oikeistososialidemokratialla ole vaikutusvaltaa Neuvostoliiton ja kansandemokratiain ”800 miljoonan ihmisen asumalla alueella Elbestä Tyyneen mereen” (Sos. Aik. lehti 1951/8, Anderson, s. 187, vas. ylh.). Vaitiololla sivuutetaan puolisiirtomaa-asemassa oleva Intia ja lähi-itä sekä siirtomaat. Kapitalistisissa länsimaissa saavuttamien äänestysprosenttien luetteloiminen johtaa päätelmään, että ”sosialidemokratian puolesta äänestävät suhteellisen harvat ihmiset ja pääosa heistä asuu suhteellisen pienellä alueella pohjois- ja länsi-Euroopassa” (s. 187, oik. ylh.). Tämä on totta.

Oikeistososialidemokratian poliittisen kartan perusteella voidaan todeta pari tosiasiaa. Ensiksi. Oikeistososialidemokratian alueellisen rajoittuneisuuden tosiasia aikakaudella, jolloin kapitalismin asema sen valtamaissakin muodostuu yhä epävarmemmaksi sosialismia vaativain voimien rynnistellessä, on jälleen todistus siitä, ettei oikeistososialidemokratia ole työväenliikettä, vaan kapitalismin imperialismin kauden olosuhteissa työväenluokan sisälle kasvanutta porvariston liikettä, joka kapitalismin mukana myös häviää. Toiseksi. Itäisen pallonpuoliskon puolisiirtomaaluontoisissa maissa perustavat yhteiskunnalliset muutokset ovat olleet mahdolliset suorittaa nopeammin senkin vuoksi, että oikeistososialidemokratian vaikutus työtätekevien joukkovoiman hajoittajana on ollut vähäistä. Kommunistisen työväenliikkeen poliittinen kartta ulottuu kaikkiin maapallon maihin.

Oikeistososialidemokratian puolueet ovat jäsenmäärältään pieniä silläkin missä se on valta-asemassa. Väkirikkaimmaksi em. kirjoituksessa mainitaan Ruotsin puolue 720 000 jäsentä (joista 300 000 on liittynyt yksilöinä ja loput ammattiyhdistysten kautta. O. U.). Ruotsin puoluetta suuremmaksi mainitaan vain Englannin puolue. ”Ei siis käy kiistäminen, että sosialidemokratian vaikutuspiiri on nykyisin varsin pieni” (s. 187, oik. kesk.). Porvaristonkin keskuudessa sanotaan joudutun havaitsemaan, ”ettei sosialidemokratialla enää ole samaa vetovoimaa joukkoihin kuin aikaisemmin” (s. 187, oik. kesk.). Aiheellista on vertailla, että Italian kompuolueen jäsenmäärä on 2,5 miljoonaa ja Ranskan huomattavasti yli miljoonan, joiden lisäksi noissa maissa ovat olemassa laajat demokraattiset kansalaisjärjestöt. Näin nimenomaan maissa, joissa työväenliike juuri oikeistososialidemokratian tuella on toistaiseksi tungettu pois valtiollisesta vallasta.

Jäsenmäärän valtavan eroavaisuuden selittää oikeistososialidemokratian ja kommunistisen työväenliikkeen täydellinen ideologinen eroavaisuus. Valheella, että pikkuparannusten kautta kapitalistinen yhteiskunta voidaan muuttaa sosialistiseksi, oikeistososialidemokratia turruttaa suurista kansankerroksista pois poliittisen toiminnan halun. Ihmiset pyritään muokkaamaan pelkäksi äänestyskarjaksi. Kommunistinen työväenliike ohjaa ihmisiä aktiivisiksi yhteiskunnan uudistajiksi. Tästä peruseroavaisuudesta aiheutuu, että kommunististen puolueiden jäsenjoukot vainoamisesta huolimatta kasvavat, mutta oikeistososialidemokratian puolueet sairastavat anemiaa sen valtamaissakin aika-

kaudella, jolloin tyytymättömyys ja luokkasuhteitten jyrkentyminen kasvaa kapitalistisessa maailmassa laajassa mitassa ja aktivisoi ihmisiä. Oikeistososialidemokratian nukutuspolitiikka on kääntynyt sitä itseään vastaan.

Sosdemien sotapolitiikka kriisin perustana.

Kriisinsä syistä oikeistososialidemokraatit tunnustavat vain osan, niin sanoakseni pitkäaikaisen virheellisen politiikkansa tähänasti viimeisen etapin. "Sosialidemokratian tämän hetkiset vaikeudet johtuvat suureksi osaksi siitä osasta, jota useimmat sosialidemokraattiset puolueet ovat joutuneet näyttelemään kylmässä sodassa" (s. 187, oik. kesk. ja seur.). Hra Andersonin lausunnon tämän kohdan vahvistaa lehden saman numeron pääkirjoituksessa Väinö Leskinen toteamalla, "että kaikkialla tajutaan ajaudutun kylmän sodan taktiikalla auttamattomasti umpikujaan" (s. 177, oik. kesk.). Amerikan imperialismin harjoittama kylmä ja kuuma sota, sen maailmanherruuspyrkimykset, jota oikeistososialidemokratia on kaikin keinoin ollut eteenpäin auttamassa ja joka politiikka on johtanut veren vuotamaan Koreassa, Vietnamissa, Filippiineillä, Kemissä tai parhaillaan Egyptissä, — osallisuus tähän sotapolitiikkaan toki tunnustetaan. Mutta että kansojen tie ensimmäisestä maailmansodasta lähtien on oikeistososialidemokratian hajoituspolitiikan seurauksena muodostunut pitkäksi, raskaaksi ja veriseksi, — tätä koko politiikkansa virheellisyyttä he eivät tunnusta aikakaudella, jolloin ihmiskunnan elämä amerikkalaisten ihmishirviöiden käsissä olevan sotavoiman syystä on riippuvainen siitä, nouseeko sodanvastainen liike riittävän voimakkaaksi. Oikeistososialidemokraatit ovat ja pysyvät kapitalismin yhteiskunnallisena päätukena, tannerilaisina, jotka hyväksyvät atomisodankin heille rakkaan kapitalismin säilyttämiseksi.

Amerikkalaista sotapolitiikkaa toteuttaessaan oikeistososialidemokratia on eri maissa käyttänyt erilaista taktiikkaa. Euroopan päämaissa ja Skandinaviassa puolueet ovat hallituksesta käsin ohjanneet kansoja siihen, että maat tulivat liitetyksi hyökkäyssotaa varten valmistettuun Atlantinliittoon. Länsi-Saksan puolue on "vastustanut Länsi-Saksan jälleenvarustamista ja sen liittämistä Atlantin sopimukseen" ja Japanin puolue "taistellut tarmokkaasti Japanin jälleenvarustamista vastaan ja voimakkaasti korostanut, että maan on pysyttävä puolueettomana Idän ja Lännen kaksinkamppailussa" (s. 188, vas. kesk.) sen vuoksi, että kansanjoukkoja voitaisiin paremmin harhauttaa. Vastaisuudessa ei puolueettomuudella keinotteleminen enää tule menestymään. Amerikan saneltua syyskuussa Japanin ja L-Saksan rauhansopimukset on schumacherilaisten kannattajajoukkojen koossa pitämiseksi ollut ryhdyttävä muodollisesti myötäilemään demokraattisen I-Saksan esitystä Saksan yhtenäistämisestä. Porvarilliset tietotoimistot taas kertovat Japanin oikeistososialidemokraattien kokouksissa käytävän avointa käsikähmää haettaessa ratkaisua onko muututtuneessa tilanteessa sovellettava Amerikkaa avoimesti tukevaa vai muodollisesti vastustavaa taktiikkaa.

"Puolueettomana" pysyttelemisellä keinottelua maamme oikeistososialidemokratia on harjoittanut v. 1948 ystävyyssopimuksen solmimisvaiheessa ja myös sen jälkeen rauhanliikettä ja suhteiden Neuvostoliittoon parantamista vastaan taistellessaan. "Puolueettomuuden" sisällöksi on Fagerholmin ja Kekkosen hallitusten tekojen ansiosta paljastunut sama Amerikan käskyjen mukaan sovellettava sotapolitiikka, jota Comiscon ja Skandinavian Työväenpuolueiden Yhteistoimintakomitean välityksellä maahamme kuljetetaan. Kun asiaa katsotaan kokonaisuutena, niin erilaisesta taktiikasta huolimatta "kommunismin pelosta ne (oikeistososialidemokraattiset puolueet. O. U.) ovat liittyneet Atlantinsopimuspolitiikkaan ja tukeneet varustautumisen kiihdyttämiseen kohdistuvia amerikkalaisten ja porvarillisten piirien vaatimuksia" (s. 188, oik. ylh.). Kommunistisen työväenliikkeen jatkuvasti paljastama oikeistososialidemokratian toiminta ja teot saavat tässä asianomaiselta taholta vahvistuksen. Oikeistososialidemokratia osallistuu sotapolitiikan toteuttamiseen aikakaudella, jolloin kansojen työtätekevät kerrokset vaativat rauhaa ja kansojen ystävyyttä sekä sosialismia. Erilainen taktiikka rikkoo noiden puolueiden keskinäisen yhtenäisyyden ja ohjaa ne hyökkäämään toisiaan vastaan. Norjalaiset oikeistososialidemokraatit syyttävät saksalaisia siitä, etteivät nämä vieläkin tarmokkaammin työskentele Amerikan hyväksi Saksan aseistamisessa.

Varustautuminen synnyttää tyytymättömyyttä sosdem joukoissa.

Sotapolitiikan toteuttaminen on johtanut oikeistososialidemokraattiset puolueet myös sisäisesti hajalle, koska eivät "Englanti, Ranska, Italia, Norja tai Tanska kykene rahoittamaan varustautumista amerikkalaisten vaatimalla vauhdilla ilman, että seurauksena on työtätekevien luokkien elintason hyvin voimakas aleneminen" (s. 188, oik. ylh). Tässä toteamuksessa piilee oikeistososialidemokratian kriisin koko ydin.

Kansojen työtätekevien kerrosten elintason aleneminen ei ole voinut johtaa mihinkään muuhun kuin oikeistososialidemokratiaan luottaneiden ihmisjoukkojen katkeroitumiseen, vastarintaan ja muutoksien vaatimiseen politiikassa. "Bevan-kriisi oli ensimmäinen vakava merkki tästä ahdinkotilanteesta (oikeistososialidemokratian kriisistä. O. U.). Mutta Bevan-kriisi ei ole mikään yksinomaan englantilainen kriisi" (s. 188, oik. kesk.). Ranskassa joukko puolueen kannattajia esitti toukokuussa pidetylle puoluekokoukselle vaatimuksiaan "osoittamalla työväenluokalle kohtalokkaan varustautumispolitiikan ja amerikkalaisten ajaman politiikan läheisen yhteyden ja vaativat, että Ranskan sosialistipuolueen olisi annettava julkilausuma Ranskan eroamisen puolesta Atlantinsopimuksesta" (s. 188, oik. kesk.). Italiassa ja Belgiassa oikeistososialidemokratian sisällä työskentelee ryhmiä, jotka "koettaisivat tehdä puolittaisen ulkopoliittisen käännöksen" (s. 188, oik. kesk.). Maamme valtiollisissa vaaleissa heinäkuussa äänestäjät tunkivat sivuun lukuisia entisiä paikkakunnallisesti oikeistolle ääniä keränneitä ja sen politiikkaa toteuttaneita "työläisluutnantteja". Nyt kyselevät sosialistiset työläiset oikeistososialidemokraateilta kokouksissa missä viipyvät palkankorotukset. Näistä syistä oikeistososialidemokratia kokee tappioita joukkopohjassaan aikakaudella, jolloin miljoonat ihmiset toivovat kättensä työtä omakseen ja pitävät työntulosten hukkaamista sotavarusteluun mielettömyytenä. Repeämää joukkojen ja johtajien kesken ei tee olemattomaksi jonkun Bevanin palaaminen vaalitaistelun aikana Amerikan attleelaiseen sy-

liin. Bevanit pettävät mutta joukot oppivat yhä enemmän.

Joukot hylkäävät sosialismin asian kieltäjät.

Oikeistososialidemokratia on porvariston mieliksi kieltäytynyt sosialismin toteuttamisesta monessa maassa siihen väitteeseen turvautumalla, että seurauksena on tuotannon häiriintyminen. Tällä taktiikalla työväestön yhtenäiset esiintymisetkin ovat tulleet estetyksi mm. meidän maassamme. Kaiken tähän suuntaan tapahtuneen ponnistelun jälkeen nyt todetaan, että "ei pidä antaa porvarillisen propagandan johtaa uskomaan Länsi-Euroopan sosialidemokratian kriisin paljastavan, ettei sosialismilla ole enää samaa vetovoimaa laajoihin massoihin kuin aikaisemmin... Ranskan ja Italian työläisten suuri enemmistö näkee sosialismissa pulmakysymystensä ainoan ratkaisun" (s. 188, oik. alh. ja seur. vas. ylh.). Oikeistososialidemokratialle näyttää siis tulevan yhä vaikeammaksi saada työtätekeviä vakuutetuksi, ettei sosialismi ole tarkoituksenmukaista. Oikeistososialidemokratian sosialismin toteuttamisesta kieltäytyminen aikakaudella, jolloin Neuvostoliiton ja kansandemokratian maiden kansojen enemmistön elintaso juuri sosialismin raiteille siirtymisen ansiosta jatkuvasti ja pysyväisesti kohoaa, ei ole voinut eikä voi johtaa mihinkään muuhun kuin sellaisen puolueen ajautumiseen kriisiin myöskin tästä syystä.

Sotapolitiikasta ja sosialismin hylkäämisestä aiheutuu edelleen, että oikeistososialidemokraattiset puolueet "muuttuvat hyvin pian keskiluokan puolueiksi, joilla ei ole sanottavaa yhteenkuuluvaisuutta työväenluokan kanssa" (s. 189, vas. ylh.). Oikeistososialidemokratian omankin tunnustuksen mukaan siis sen puolueet muuttuvat pikkuporvarillisiksi kapitalismia lujittaviksi kansankoti-puolueiksi aikakaudella, jolloin omaisuudet ovat äärimmilleen keskittyneet suurkapitalistien käsiin ja jolloin kansanjoukkojen elämä ja toimeentulo aivan ratkaisevasti riippuu siitä, kuinka voimakkaasti niiden puolesta kyetään kussakin maassa taistelemaan.

Oikeistososialidemokratian kriisi raastaa rikki myös sen ohjelmaa. Onhan tunnettua, että ensimmäisestä maailmansodasta alkaen ovat Kautsky ja Blom, Mac Donald ja Attlee, Hansson ja Väinö Tanner sekä heidän kaltaisensa hajottaneet työväenluokkaa kiihottamalla sen toista osaa kommunisteja vastaan. Aikakaudella, jolloin hitlerismi uhkasi maailmaa, yllyttivät Saksan ja Suomen oikeistososialidemokraatit kannattajiaan liittymään Hitlerin joukkoihin, tietäen hitlerismin pyrkivän lyömään Saksan ja Suomen kommunistisen ja demokraattisen liikkeen, pyrkivän lyömään Neuvostoliiton ja koko maailman demokraattisen liikkeen. Samassa tarkoituksessa oikeistososialidemokratia tänä aikakautena on lyöttäytynyt Atlantin hyökkäysliittoon, samassa tarkoituksessa se vaatii kannattajiaan tänäkin päivänä kieltäytymään kaikesta yhteistoiminnasta kommunistien kanssa ja alistumaan elintason alentamiseen. Mutta joukkojen tyytymättömyyden nykyään kasvaessa, oikeistososialidemokratian kaikkein halutuin ase osoittautuu riittämättömäksi ja totuus pursuaa esiin huutona "kommunisminvastaisuus ei enää riitä ohjelmaksi" (s. 189, vas. kesk.). Kuten Ranskan ja Italian ja monen muun maan, niin myös oman maamme oikeistososialidemokratia on viime vuosina kommunismin vastaista ohjelmaa suositellessaan saanut kannattajiltaan useita läimäyksiä eikä tule enää toimeen ilman väärinkäytöksiä, poliisia, oikeuslaitosta ja työnantajain antamaa apua.

Oikeistososdemien käytäntö on kapitalismin tukemista.

Toisin ei voi ollakaan. Oikeistososialidemokraattien harjoittama työtätekevien kansankerrosten poliittinen hajoittaminen aikakaudella, jolloin kommunistinen työväenliike konkreettisesti osoittaa hajoittamisen johtavan elintason alenemiseen sekä kapitalismin voittojen että sodan vaaran kasvuun, ei johda muuhun kuin kommunistien voimistumiseen. Tämä pakottaa oikeistososialidemokratian jopa uskottelemaan luopumista kommunisminvastaisesta ohjelmasta. Mutta on helppoa havaita, ettei heillä muuta ohjelmaa ole. Sosialistisilla työläisillä on yhteistyö kommunistisen työväenliikkeen kanssa.

Oikeistososialidemokratian ensimmäiset sosialismin nimellä laaditut rakennelmat murskasi Itävallassa ja Saksassa fasismi 30-luvulla. Oikeistososialidemokratian samanluontoiset rakennelmat murskautuvat nyt toisen kerran sisältä päin, toteuttamisesta saavutettujen aivan kielteisten kokemusten seurauksena. Kommunistista työväenliikettä on opetettu: "Katsokaa Englantia ja Ruotsia. Siellä toteutetaan sosialismia demokraattisella, diktatuurista vapaalla tavalla!" Mitkä ovat kokemukset tuollaisesta sosialismista?:

"Englannissa on hiilikaivokset, rautatiet ja terästeollisuus sosialisoitu... Norjassa ja Ruotsissa on valtio ottanut valvoakseen tuotantovälineitä sekä raaka-ainelähteiden ja tuotannon jakautumista... Taloudellinen valta on edelleen samoissa käsissä kuin aikaisemminkin. Luokkaeroavaisuuksien tasoittaminen on tapahtunut verotustietä. Englannin terästeollisuutta sosialisoitaessa ei... suoritettu johtajien vaihdoksia. ...Useimmat heistä olivat ja ovat luonnollisesti edelleenkin sosialisoimisen vastustajia. Paitsi sitä, että he saattavat sabotoida valtiollistettua teollisuutta saattaakseen sosialismin huonoon valoon suuren yleisön silmissä, vaikuttaa se epäedullisesti myös työläisiin. Sosialisoiminen ei ole merkinnyt mitään varsinaista muutosta heidän suhteensa... eivät työläiset saa paljon suurempaa vapautta tällaisessa yhteiskunnassa kuin kapitalistisessakaan, ja on sen tähden vaikeata innostaa työhalua yhteiskunnassa, jossa vanha luokkarakenne ei muutu samanaikaisesti kuin tuotannonvälineet siirtyvät yleiseen omistukseen... Onko tällöin tuloksena sosialismi?" (Sos. Aikak.lehti, Anderson, s. 189, oik. ylh. ja kesk.).

Oikeistososialidemokratian oman tunnustuksenkin nojalla tämä ei ole sosialismia, kuten kommunistit ovat aina osoittaneet, vaan valtiokapitalismia, jonka tarkoituksena on turvata kapitalisteille heidän voittonsa ja saada kapitalistinen järjestelmä säilymään. Valtiokapitalismi ei johda sosialismiin, vaan kapitalismin valtaan palautumiseen. Australiassa, Tanskassa ja Englannissa oikeistososialidemokratia on saanut luovuttaa hallitusvallan jälleen porvaristolle ja Suomessa ja Ruotsissa sen on ollut pakko taipua jakamaan se porvariston kanssa. Luonteensa mukaisesti ei oikeistososialidemokratia jokapäiväisessä propagandassaan tunnusta näitä karvaita kokemuksia. Se pyrkii suuntaamaan ihmisten huomion pois tosiasioista ja kohdistamaan sen kansandemokratioissa muka harjoitettavaan kommunistiseen hirmuvaltaan! Oikeistososialidemokratian "sosialististen" rakennelmain jälleen murskautuminen aikakau-

della, jolloin sosialismi Neuvostoliitossa pystyi säilyttämään asemansa fasismin hyökkäyksessä ja jolloin se siellä sekä kansandemokratioissa silminnähtävästi lujittuu ja kapitalismin palautuminen ainiaaksi on mennyttä, on kokemuksen antama todistus siitä, ettei oikeistososialidemokratia johda sosialismiin vaan kapitalismin palauttamiseen ja sotaan.

Oikeistososialidemokratia on ylvästellyt myöskin vapauskäsitteellä. Mutta englantilais-skandinaavinen kokemus ei tätäkään väittämää ole todistanut oikeaksi. Oikeistososialidemokratian kriisin tutkijat joutuvat nyt toteamaan, että "vapauden ja tasa-arvoisuuden tunne löytyy vain luokattomassa yhteiskunnassa ... tämä edellyttää, että koko yhteiskunta muodostetaan uudelleen sosialistisessa hengessä" (s. 189, oik. alh.). Kun yhteiskunnan luokkaperusteet muutetaan kuten Neuvostoliitossa ja kansandemokratioissa, saavat kansan enemmistön kerrokset vapauden. Missä yhteiskunnan luokkaperusteita ei muuteta, kuten Englannissa ja Skandinaaviassa ei ole tehty, siellä vallitsee kansan enemmistön orjuus, nimitettäköön olotilaa kuinka kauniilla nimellä tahansa. Molemmat ovat nyt kokemuksen vahvistamia tosiasioita.

Mutta eivät vain oikeistososialidemokratian päällysrakenteet ole osoittautuneet kelpaamattomiksi. Kautskyn aikanaan rakentama teoria, että kapitalismi on järjestäytynyt trusteiksi, jotka säännöstelevät tuotantoa ja kulutusta, mikä tekee talouspulat mahdottomiksi, t.s. teoria järjestäytyneestä kapitalismista tunnustetaan nyt virheelliseksi. "Maailmankapitalismi elää tällä hetkellä kriisikautta. Se ei ole voinut jakaa raaka-aineita ja sijoituksia siten, että tuotanto jatkuisi häiriytymättä, kapitalististen maiden suuresta intressiyhteydestä ja monista järjestöistä huolimatta" (s. 189, oik. alh.). Tämä oikeistososialidemokraattinen "teoria" kapitalismista murskautui 30-luvulla raivonneeseen talouspulaan. Nyt tämä teoria vihdoinkin oman kokemuksen opettamana tunnustetaan vääräksi. Lenin selitti Imperialismiteoksessaan jo ennen Kautskyn teorian syntymistä tämän tosiasian osoittamalla, että kapitalismi ei pyri tasapainoon vaan ylivaltaan. Mutta kuinka monta hiki- ja veripisaraa kansojen onkaan täytynyt vuodattaa, ennenkuin tämä tosiasia on tunnustettu oikeaksi oikeistososialidemokraattisessa lehdessä. Eikä siitä vieläkään tehdä vastaavia käytännön johtopäätöksiä.

Oikeistososialidemokratian kriisi — kapitalismin tappio.

Kommunistinen työväenliike oppii kokemuksestaan ja itsekritiikistä. Oikeistososialidemokratia ei siihen kykene. Oikeistososialidemokraattiset kriisin tutkijat saattavat todeta, että "mitä ilmeisemmäksi kapitalismin kykenemättömyys ratkaista aikamme pulmakysymyksiä käy, sitä mieluisammalta tulee sosialismin toteuttaminen tuntumaan länsimaiden kansoista ... Jos sosialidemokratia astuu tälle tielle, se voi katsoa luottavaisesti tulevaisuuteen" (s. 189, oik. alh.). Mutta tästä ei tehdä ainoaa oikeaa johtopäätöstä, luopua yhteistyöstä kapitalismin kanssa ja liittyä yhteistoimintaan kommunistisen työväenliikkeen kanssa. Oikeistososialidemokratian mukana kulkeville "tuskailijoille" vastataan, että edelleen kuljettava tie on "kommunismin vastapainon" (s. 189, oik. alh.) tie. Omassa maassamme heidän tiensä tällä kertaa on elintason alentamisen, "vakauttamisen" ja sotavarustelujen tie Kekkosen III:n hallituksen puitteissa.

Maailmanhistoriasta ei kyetä eikä haluta oppia. Kiinan kansan suorittaessa ratkaisutaistelut imperialismin armeijan kanssa koko itäinen pallonpuolisko liikahti uusiin historiallisiin olosuhteisiin, kuitenkin samaan aikaan suoritettujen Norjan Marshallvaalien tuloksen Suomen Sosialidemokraatti asetti painavammaksi maailmanhistorialliseksi tapahtumaksi. Amerikan tiedoituspalvelun tutkimusta kommunismin vaikutusvallan supistumisesta oikeistososialidemokratia vyöryttää yhteiskuntaan, koettaen uskotella, että se on totta. Tulevaisuus sidotaan kapitalismin tulevaisuuteen. Amerikan ammattiliitto AFLn kongressissa maamme ja muiden maiden oikeistososialidemokraattiset edustajat ovat olleet seuraavalla käskynjaolla: "Elleivät Yhdysvallat osallistu nykyistä tehokkaammin poliittiseen taisteluun maailmankommunismia vastaan, tämän onnistuu tuhota Euroopan demokratiat ja Aasian demokratiaa tavoittelevat itsenäistynyeet siirtomaayhteiskunnat, minkä jälkeen Yhdysvallat jää auttamattomasti yksin, eikä silloin enää kykene puolustautumaan inhimilliset vapaudet tuhoavaa kommunismia vastaan" (SS. 27. 9. 51. N. Teerimäki).

Oikeistososialidemokratian kriisi raivoaa sen Euroopan puolueissa. Mutta kriisi raivoaa myöskin Eurooppaa pistimillä hallitsevassa Amerikassa. Kun siellä ei ole oikeistososialidemokraattista puoluetta, tunkeutuu kriisi esille ammattiyhdistysliikkeen kautta ammattiliittobyrokraattien ja hallituksen politiikan vastustamisena.

Kun kapitalismi on havainnut, että oikeistososialidemokratia ei enää yksin kykene menestyksellä hallitsemaan väkijoukkoja eikä pakottamaan näitä sodan tielle, on oikeistososialidemokratia maassa toisensa jälkeen saanut luovuttaa hallitusvallan porvaristolle taikka jakaa sen porvariston edustajain kanssa. Oikeistososialidemokratian kolmannen tien teoria katoaa, osoittauduttuaan kykenemättömäksi enää täyttämään tarkoitustaan joukkojen pettämisessä.

Vaikka oikeistososialidemokratian asemat sen sisäisen kriisin seurauksesta työväenluokan keskuudessa murenevat, ei ole lakattava sitä vastaan taistelemasta. Oikeistososialidemokratia on osa kapitalismia ja sellaisena työväenluokalle ja rauhan säilymiselle yhtä vaarallinen kuin kapitalismikin. Oikeistososialidemokratian nujertamista myös meidän maassamme helpottaa sen kykenemättömyys oppia virheistään aikakaudella, jolloin joukoissa kasvaa tyytymättömyys sitä vastaan.

Oikeistososialidemokratian ajautuminen kriisiin merkitsee poliittisesti suurta edistysaskelta. Kapitalismin asemat työväenluokan keskuudessa murenevat, työväenliikkeen yhtenäisyys voimistuu.

V. I. Leninin arvostelu imperialismista*)

35 vuotta Leninin "Imperialismi — kapitalismin korkein aste"-teoksen ilmestymisestä.

Imperialismin eräänä perustunnusmerkkinä Lenin piti maailman taloudellista jakamista monopoliliittoutumien kesken ja maailman jaon saattamista loppuun suurvaltojen välillä. Kumoten käsitykset, että kansainväliset monopoliyhtymät voivat turvata kapitalismin rauhallisen kehityksen, jota saarnasi Kautsky ym. imperialismin puolustajat, Lenin osoitti, että monopoliliittojen välillä käydään taistelua. Kapitalistit jakavat maailman

* Jatkoa. Alkuosa julkaistu viime vuoden lokakuun numerossa.

voiman perusteella. Tämän tai tuon salaliittolaisen voima riippuu kansainvälisten monopolien kehityksestä. Kansainväliset monopolit eivät lisää kansainvälistä tai kansallista turvallisuutta, vaan päinvastoin vaarantavat sen. Ne ovat mukana kaikissa tärkeissä salaliitoissa rauhaa vastaan. Lenin osoitti myös, että sen jälkeen kun maailman jako on päättynyt suurvaltojen kesken, päiväjärjestykseen on tullut taistelu siirtomaiden ja vaikutusalueiden väkivaltaisesta uudelleenjakamisesta siirtomaavaltojen välillä. Tämä taistelu synnyttää väistämättä kärkeviä ristiriitoja, jotka loppujen lopuksi johtavat imperialistisiin sotiin.

Olosuhteissa, jolloin maailmanjako on päättynyt, käydään erikoisen kärkevää taistelua puolisiirtomaiden ja riippuvien maiden takia. "*Imperialismi on juuri toisia kansakuntia sortavien kansakuntien pyrkimystä laajentaa ja lujittaa tätä sortoa, jakaa siirtomaat uudelleen*" (Teokset, osa 21, sivu 200—201).

Finanssipääoman maailmanherruus on synnyttänyt useita valtiollisen riippuvaisuuden siirtymismuotoja. Ne ilmenevät siinä, että muodollisesti poliittisen riippumattomuutensa säilyttäneet valtiot tosiasiallisesti ovat riippuvassa asemassa. Yhdysvaltojen monopolipääoma hallitsee esim. latinalaisessa Amerikassa siinä määrin, että nämä muodollisesti riippumattomat maat ovat yksinkertaisesti Washingtonin marionetteja. Useissa tapauksissa taloudellinen ja poliittinen riippuvaisuus vahvistetaan sopimuksilla, joilla myönnetään sotatukikohtia, oikeus pitää sotajoukkoja jossakin muodollisesti riippumattomassa valtiossa. Nykypäivien Ranska, Englanti, Italia ym. Euroopan maat ovat havaintoesimerkkejä tällaisesta riippuvaisuudesta. Tämä riippuvaisuus ilmenee myös siinä, että niin sanotun taloudellisen "avun" tai lainojen saamiselle asetetaan poliittisia ehtoja. Niinpä esimerkiksi vuonna 1949 Suomelle myönnetty amerikkalainen dollarilaina edellytti työväenluokkaa ja kansandemokraatteja vastaan kohdistuvia kuristustoimenpiteitä. Todennäköistä on, että amerikkalaisen pääoman valvoman Kansainvälisen Jälleenrakennuspankin uuden, parhaillaan harkittavana olevan lainan ehdoksi asetetaan niinikään määrättyjä poliittisia myönnytyksiä, joihin maamme taantumukselliset piirit ovat valmiita maamme suvereenisuudenkin kustannuksella.

Lenin osoitti, että imperialistinen pyrkimys suurten imperiumien muodostamiseen on täysin toteutettavissa ja käytännössä toteutuu usein imperialististen liiton muodossa itsenäisen valtion ja muodollisesti riippumattoman valtion välillä. Tällainen liitto voi saada myös sotilaallisen yhteistyön muodon imperialistisessa sodassa, kuten Lenin osoitti. Sellainen luonne on nykyaikaisten imperialististen maiden liittoutumalla — Pohjois-Atlantin liitolla, jota amerikkalaiset imperialistit ovat muodostaneet valmistellessaan uutta maailmansotaa, sotaa, jonka pitäisi heidän suunnitelmiensa mukaan johtaa amerikkalaisen maailmanimperiumin muodostumiseen.

*

Määritellessään imperialismin taloudellisen olemuksen monopolistiseksi kapitalismiksi, Lenin osoitti sen loismaisen luonteen, sen mätänemisen. Monopoli synnyttää väistämättä pyrkimyksen pysähdystilaan ja mätänemiseen. Monopolit sanelevat hinnat markkinoilla ja pitävät niitä keinote-

koisesti korkeina. Monopolit pelkäävät uusia keksintöjä tuotannon alalla, koska jo olevien tuotantovoimien vallitessa monopoliyhtymät tuottavat enemmän tuotteita kuin kansat nykyisen ostovoiman vallitessa kykenevät ostamaan. Siksi ne jarruttavat tuotantovoimien kehitystä ja tekniikan edistystä, mikäli kysymyksessä ei ole sota-aseista ja hävitysvälineistä, joita imperialismi tarvitsee käydessään sotaa kansallisen riippumattomuutensa puolesta taistelevia kansoja vastaan.

Lenin osoitti kuitenkin, että vaikka tämä pyrkimys seisahdustilaan määrätyssä vaiheessa onkin vallitseva, olisi kuitenkin virheellistä ajatella, että kapitalismin mätäneminen estäisi sen kehityksen aina ja kaikkialla. Päinvastoin. Jonakin ajankohtana ja joitakin maita tai tuotannonaloja käsittävänä saattaa tapahtua nopeatakin edistystä, mutta juuri tämä kehityksen epätasaisuus synnyttää erittäin kärkeviä ristiriitoja ja syventää kapitalismin yleistä pulaa. Monopolien kielteinen suhde atomienergian kehittämiseen rauhanomaisia tarkoituksia varten osoittaa juuri mätänemisen selvimmin. Tiede on ratkaissut atomienergian vapauttamisen ongelman, mutta imperialisteja kiinnostaa vain sen käyttäminen sotatarkoitukseen, poliittisen peloittelun ja taistelun aseena maailmanherruuden puolesta. Atomienergian käyttäminen rauhan olosuhteissa avaisi kuitenkin ennennäkemättömiä mahdollisuuksia ihmiselle hallita luontoa. Kapitalismin olosuhteissa se kohtaa kuitenkin voittamattomia vaikeuksia.

Kapitalismin loismaisuus ja mätäneminen ilmenee erikoisen voimakkaasti kapitalismin yleisen pulan kärjistymisen olosuhteissa. Se ilmenee siinä, että kapitalististen maiden taloudellisen kehityksen vauhti hidastuu ja että pitkäaikaisten talouspulien ja lamakausien aikana tapahtuu tuotannon ehdotonta supistumista. Se ilmenee myös siinä, että esim. USAn teollisuustuotanto kykenee vain sodan aikana tai vain sotatarkoituksessa kehittymään nopeasti. Militarismin raivoisa kasvu onkin räikein ilmaus kapitalismin mätänemisestä. Jo Lenin osoitti, että "*imperialismi on leppymätöntä taistelua suurvaltojen välillä maailman jakamiseksi ja uudelleenjakamiseksi, — se johtaa senvuoksi väistämättä jatkuvaan militarisointiin kaikissa sekä puolueettomissa että pienissä maissa*" (Teokset, osa 23, sivu 87).

Tämän Leninin arvion vahvistaa oikeaksi nykyinen historiallinen kehitys. Militarismista on tullut kapitalististen maiden todellinen ruoska. Se on saavuttanut mittasuhteet, joita ei aikaisemmin koskaan ole nähty. Se nielee valtavia aineellisia ja tuotannollisia resursseja, tuomiten kansanjoukot pysyvään puutteeseen ja taloudellisen epävarmuuden tilaan.

Taistelu militarismia vastaan, sotavalmisteluja vastaan, mätänevän ja kuolevan kapitalismin kukistamiseksi, on siksi tämän hetken historiallinen tehtävä. Vain vapauttarakastavien kansojen taistelu imperialistista sortoa ja sotaa vastaan kykenee asettamaan sulun järkensä menettäneiden imperialistien uuden sodan suunnitelmille. Edistyksellisten, rauhaarakastavien voimien taistelu imperialismia ja imperialistista sotaa vastaan voi pelastaa maailman kärsimyksiltä, joita maailmanherruuden puolesta sotaan valmistautuva imperialismi aiheuttaa maailman kansoille.

S. S—o.

POLIITTIS-TEOREETTINEN AIKAKAUSLEHTI

KOMMUNISTI

Julkaisija: Suomen Kommunistinen Puolue

N:o 1. Tammikuu 1952.

SISÄLTÖ:

Toimitus ja konttori: Helsinki, Kotkankatu 9. Puhelin: toimitussihteeri 75 738, konttori 76 549. Postisiirtotilin n:o 7844.
Toimituskunta: Matti Janhunen (pää- ja vastaava toimittaja), Sulo Suvanto, Tuure Lehen, Heikki Kuusinen, Aili Mäkinen, Eino Nevalainen.
Tilaushinnat: kotimaassa 1/1 vsk. 600:—, 1/2 vsk. 300:—, 1/4 vsk. 150:—, Ruotsiin, Tanskaan, Norjaan ja Islantiin 1/1 vsk. 720:—, 1/2 vsk. 360:—, 1/4 vsk. 180:—, muualle ulkomaille 1/1 vsk. 900:—, 1/2 vsk. 450:—. Irtonumerot mk 60:—.